

ÁRA: 48 FT

1. REGÉNYFÜZET

BASTEI BUDAPEST

Peter Mattek

A SZUPERZSARU

MC
111.562

Peter Hebel

Halál-
nyomok

Amszterdamba

Bűnügyi regény

Peter Mattek A SZUPERZSARU

**A rendőrök új
generációjának
képviselője**

Új emberekre van szükség a szervezett nemzetközi bűnözés elleni harcban! Olyanokra, mint Peter Mattek rendőrnyomozó. A szuperzsarut — ahogy kollégái a Ruhr-körzetben nevezik — fegyvercsempészek, kábítószer-kereskedők, emberrablók, terroristák ellen vetik be.

Izgalmas akciók és lebilincselő stílus — ez a titka a német szerző, Peter Hebel népszerű krimisorozatának.

BASTEI BUDAPEST

Peter Mattek

A SZUPERZSARU

Peter Hebel:

Halálnyomok Amszterdamba

Amikor megláttam a holttestet, David Pötschre gondoltam. Agyamban az a rettenetes gondolat motoszkált, hogy csak azért zavartak ki az ágyamból és küldtek el a Heroldstrasséba, hogy Pötschre emlékezzem.

Pötschöt Casablancában lőtték agyon, ama lány, enyhe éjszakák egyikén, amelyek hősokeket szülnék. Profik végeztek vele. Pötsch ügynök volt, még ha halála után nyomtalanul törölték is a bérlistáról.

És Pötsch a barátom volt. Az a férfi, aki a Bauer Import Export GmbH folyosóján feküdt, nem a barátom volt. Nem volt tagja semmilyen titkosszolgálatnak, csupán a városi őrszolgálat egyszerű, fekete egyenruháját viselte. Nem agyonlőtték, agyonütötték. És az éjszaka sem amolyan hősokeket szülő, hanem olyan velőig hatolóan hideg volt, hogy a friss levegő belégzésekor az ember úgy érezte, megfagy a vér az ereiben.

Ez a férfi csupán egyetlen dologban hasonlított David Pötschre: ugyanúgy halott volt.

A fordítás az alábbi kiadás alapján készült:

PETER MATTEK
DER MANN FÜR SONDERFÄLLE
PETER HEBEL: TODESSPUR NACH AMSTERDAM

Bastei-Verlag Gustav H. Lübbe GmbH & Co.

Fordította:
LÁTRÁNYI MÓNIKA

Címkép: Kike — Agentur Norma

ISSN 1215—024X
ISBN 963 7897 08 9

© Látrányi Mónika Hungarian translation

MCM.562

1991

PETER MATTEK, A SZUPERZSARU
c. regényfüzetek a Bastei Budapest Kiadói Kft. időszakos kiadványa.

Felelős kiadó: Oroszlán László

Felelős szerkesztő: Simonits Erzsébet

*Műszaki szerkesztő: Hörömpő Gabriella

Kiadóhivatal: 1111 Budapest, Egry József u. 23.

Szerkesztőség: 1053 Budapest, Kossuth L. u. 4. Telefon: 118-5716

Terjeszti a Magyar Posta.

© BASTEI-VERLAG
Gustav H. Lübbe GmbH & Co.
5060 Bergisch Gladbach 2
Scheidtbachstrasse 23—31

Minden jog fenntartva, beleértve a kiadvány egészének vagy részleteinek bármilyen formában történő felhasználását, sokszorosítását. A regény szereplői kitalált személyek. Bármely adott személlyel, élővel vagy akár elhunytal való hasonlóság a véletlen műve.

Budapest, Szikra Lapnyomda (91—1091)
Felelős vezető: dr. Csöndes Zoltán vezérigazgató

Öngyújtó kattant. — A francba! — szólt Paul Koslowski, a Polyák. Ez hívott vissza a múltban tett utazásomból. Cigaretta hegyét a lánghoz közelítettem, és rögtön szívni kezdtem. Természetes ösztön. Akár a csecsemőnél, akit először szoptat az anyja. Mélyen beszívtam a fekete dohány csipős füstjét.

— A francba! — ismételte Paul Koslowski rendőr főtörzsőrmester.

— Hallottál valaha kegyeletről?

Koslowski rám nézett. Túl fáradt volt ahhoz, hogy elhúzza az arcát. Hétvégi szolgálat a Ruhr-körzetben. Azokat is megviselte, akik már hosszú évek óta csinálták. Hétvégi szolgálat a Ruhr-körzetben. Együtt járt vérrel, könnyekkel és azal a felismeréssel, hogy az ember még messze nem fásult el annyira, mint a közhiedelem szerint kellett volna.

A lépcsőházon két fények cikáztak végig: két járőr- és egy mentőautó érkezett. Mentőre szegény öreg őrszolgálatosnak már nem volt szüksége. Ilyen esetekben a fehér köpenyesek — biztos, ami biztos — azért kijöttek, megvárták, míg közölték velük, hogy nincs rájuk többé szükség, cigarettáztak, elléngtek egy darabig a tett színhelyén, végül pedig elmentek.

— Franz Roland — mondta Paul Koslowski, aki örült a hétvégi szolgálatnak, ugyanis otthon pillanatnyilag nem éppen rózsásan alakultak a dolgok. Pár óra elteltével azonban már egyáltalán nem volt olyan vidám, épp ellenkezőleg.

Nyomott hangulatban volt, mert ismét saját szemével láthatta az élet mulandóságát. Arra gondolt, lám, milyen hamar elszállnak az évek az ember feje felett, mégsem vallja be magának. — Franz Roland, kora hatvannégy év, lakhelye Dortmund, Klinkerstrasse 12. A halál kiváltó oka: „üzemi baleset”! Szíposok kuttattak valami hamarjában pénzzé tehető holmi után. De Roland megzavarta őket. Nyilván arra gondolt, hogy egy őrszolgálatos kutya kötelessége mások vagyonát védelmezni — 10,50-es órabérért.

Így álltak a dolgok. Erre utaltak az első nyomok. Roland meglepte a betörőket, és generációjának megfelelő kötelességtudattal cselekedett. — Tompa tárggyal ütötték agyon.

— Üzemi baleset — erősítettem meg Paul Koslowskit. Koslowski középmagas, vékony ember volt, cseppet sem feltűnő figura. Valami kimondhatatlan nevű kis fészekből származott, Lengyelországból, aztán átjött Németországba, és izig-vérig német lett belőle. Az őrsön mégis mindenki „a Polyák”-nak szólította. Valaha Koslowski ezt nemesi rangnak tekintette, nemcsak hogy elfogadta, de büszke is volt rá. Koslowski, a Polyák! Ennek csengése, súlya volt!

— Üzemi baleset — ismételtem.

— Ha ilyen egyszerűen állnak a

dolgok, mi keresnivalód van itt, Mattek?

— Valaki értesítette az államügyészt, az pedig emlékezett rá, hogy nem szeret engem. Egyszerűen kidobott az ágyamból!

Egy darabig hallgatott. — Itt semmit sem tehetünk — állapította meg végül helyesen. — Itt először is a nyombiztosítóknak akad munka.

Ellöktem magam a folyosó oldalfalától. Mielőtt követtem volna Koslowskit a Bauer Export Import GmbH irodájába, vettem még egy pillantást Franz Rolandra, a halott őrszolgálatosra. Hogy a fenébe juthatott eszembe David Pötsch? Roland holtában is inkább szánalmas kis figura volt. Pötschön ezzel szemben még azután is meglátszott veszélyes és dinamikus mivolta, hogy golyót röpítettek a fejébe.

Pötsch!

Mindenkinek megvolt a maga kedvenc traumája, a maga speciális hullája, amely időről időre foglalkoztatta. Az én hullám már három éve David Pötsch volt. És három éve újra és újra bebeszélem magamnak, hogy akkor is a másvilágra küldték volna, ha annak idején pontosan érkezem a casablancái kikötő régi hídjához. Akkor jött el az ő ideje, a fenébe is. Három év telt el, és Pötsch gyilkosai nyomtalanul eltűntek! Hatalmasan tatóngó fekete lyuk ez a múltamban. Annak idején megtiltották, hogy beleássam magam az ügybe — és én ehhez is tartottam magam. Csakhogy egy szép napon úgy felgyülemlik majd ben-

nem a feszültség, hogy kénytelen leszek lépni. És akkor . . .

— Különös — mondta egy kolléga a nyombiztosítóktól. — Különös.

Első pillantásra nem láttam, mi különös lehet ebben az irodában, amely úgy festett, mintha vandálok dúlták volna fel.

— Ezek ásóval rejtett kincs után kutattak, ám mindent itt hagytak, amit valóban érdemes lett volna megkaparintani: írógépet, számítógépet, telefaxot, üzenetrögzítőt. Még a portókasszát is itt hagyták az íróasztal fiókjában. Feltörték az asztalt, ez igaz, de benne hever még egy drága öngyújtó, egy arany töltőtoll meg egy svájci óra. Különös!

— Patrióták voltak — válaszolta Koslowski.

— Micsoda? — kérdezte a kolléga a nyombiztosítóktól.

— Patrióták — ismételte Koslowski. — Külföldi kacatokat ezek nem lopnak. Ezek csak minőségi munka után nyúlnak, „made in Germany”.

A nyombiztosító kolléga mutatóujjával a homlokára bökött.

— Csak útban állunk itt — mondtam Koslowskinak, amikor éppen jókora levegőt vett, hogy közölje a kollégával, mi a véleménye róla mint rendőrrel és általában mint németről. — Gyere le velem!

Lebotorkált a nyomomban a falépcsőn, el a két egyenruhás mellett, akik őrszemek módjára álltak az ódon, szürke blokképület bejáratá-

tól jobbra és balra. Amikor hirtelen arcába csapott a hideg, levegő után kapkodva megállt.

Felcsaptam fekete bőrdzsekim gallérját, és kezemet a zsebembe bújttam, hogy később még hasznát vehessem. Szemben, a sorházak szürke egyhangúságából valósággal kirítt „Az utolsó cech”-hez címzett kocsmá neonreklámja, amely belebevillogott a ködös, párás levegőbe.

— Tulajdonképpen miféle bót ez a Bauer GmbH? — kérdeztem, miközben Koslowskival a hosszú pultnál ácsorogva éppen leeresztettük torkunkon az első korty konyakot, amely rögvest hozzájárult belső hőegyensúlyunk helyreállításához.

— Könnyebbet kérdezz!

Nem kérdeztem, viszont körülnéztem. Túl korán vagy túl későn volt ahhoz, hogy ebben a kocsmában még nagy forgalom legyen. Csupán három kóbor lélek bámult bele nyilvánvaló undorral, pálinkától üveges tekintettel az állott sörébe. A maradék a pohár fenekén a lezuhanással fenyegető sziklaszirt szélét jelentette; a fickók valahogyan felfogták ezt, ezért nem ittak tovább.

— Mi folyik ott? — kérdezte a kocsmáros. Fekete kámzsagalléros pulóvert viselt, amely valósággal feszült hatalmas pocakján. Szemei alatt jókora könnyzacskók lógtak. Erőltetetten jóindulatú buldogképe volt, olyan buldogé, akit megfenyegettek, hogy megvonják tőle napi rendes ételadagját, ha még egyszer

engedély nélkül morog, vagy tompa fogait postáslábakba vájja.

Mi folyik ott? Ezt kérdezte kötelességtudóan a kocsmáros, mert Koslowskit és engem rendőrnek vélt, és érdektelenségével nem akart automatikusan gyanússá válni.

— Semmi — felelte Koslowski.

— „Csak” agyonütöttek valakit.

— A Bauernél?

Bólintottam, és a pálinkás poharakra mutattam. Azt akartam, hogy újra töltsön, addig is hadd dolgozzék a nyelőcsövünk, amíg le nem csapolják nekünk annak rendje és módja szerint a pilsenit.

— Kit?

— Az öreg a városi őrszolgálatól.

A buldogképű ismerte Rolandot. Halálhíre pedig olyannyira összezavarta, hogy véletlenül dupla konyakot töltött.

— Jó öreg Roland — mondta a buldogképű. — Micsoda világ ez?

— Én is ezen tűnődöm — morogta Koslowski, a lengyel.

A buldogképű elének tolt a konyakot. Hirtelen ránézett a két bóbiskolóra, akik már nem gyarapították a bevételt. — Durmolni és okádni otthon is lehet — mordult rájuk. — Haláleset miatt zárva vagyunk!

Hangjában valami olyan színezet bujkált, amely bármilyen békés természetű emberben pánikot keltett

volna. Márpedig a két bóbiskoló fickó békés természetű volt. Egy rövid pillanatig a szél fagyos sarki levegőt fúj be „Az utolsó cech”-hez címzett lebuja, aztán nagy robajjal becsapódott az ajtó a két fickó mögött.

— Jól ismertem Rolandot — mondta a buldogképű. — Még 17,35-tel tartozik nekem. Mindig hétfőnként számolt el.

— Peched van — feleltem. — Ma szombat van. Majd jegyzőkönyvbe vesszük a dolgot, az államügyész pedig majd súlyosbító körülményként tünteti fel indítványában. Elvégre nem lehet csak úgy kinyírni valakit, akinek valahol még tartozása van.

A buldogképű bágyadt mosolyra húzta száját.

— Feltűnt neked valami? — kérdeztem tőle.

Vállat vont. — Mikor?

— Egyáltalán.

— Nem.

Közben elkészült a pilseni. Odahozta nekünk. — Szíposok voltak, ugye?

— Kétséges esetekben mindig ők a tettesek — erősítette meg Koslowski. — Szíposok, lengyelek vagy törökök.

A buldogképű vigyorgott. — Tudjátok, minek kellene történnie? — kérdezte aztán.

— Minek?

— Egy hatalmas seggnek kellene megjelennie az égbolton, és be kellene terítenie szarral az egész Ruhrvidéket!

A nép véleményét képviselte,

mondhatni, az úgynevezett kisember szócsöve volt. Koslowski és én nem mondtunk ellent. Megittuk a pilseninket. Talán igaza volt a buldogképűnek. Csak azt az egyet remélem, ha ez tényleg bekövetkezne, hatótávolságon kívül leszek.

A párás ablaküvegen jármű fény-szórói világítottak be, és lassan közelítettek. Röviddel később már jól ki lehetett venni egy Jaguár limuzin árnyaszerű körvonalait. Nem különösebben érdekelték a Jaguárok, azonban ilyen félnék ragadozók annyira ritkán fordultak elő ezen a környéken — még ha bádogból préselték is őket —, hogy legalább akkora feltűnést keltettek, mint mondjuk egy fehér holló. Az ember automatikusan figyelt rájuk.

— Ez Bauer — mondta a buldogképű a pult mögül. — Ebben a kerületben egyedül neki van Jaguárja.

— Valaki bizonyára értesítette — felelte érdektelenül Koslowski. — Végül is az ő cégébe törtek be. Most idejött felvenni a leltárt, és miközben ezt teszi, agya lázasan azon dolgozik majd, hogy kieszelje, mennyit akaszthat le a keletkezett káron felül a biztosítótól.

Az ablakhoz léptem. Az ezüstszürke Jaguár lassított. Elhaladt az egyenruhások által őrzött ház bejárata előtt, majd gyorsított.

— Biztos vagy benne, hogy ez Bauer? — kérdeztem a buldogképűt.

— Teljesen. Ez az egyetlen Jaguár a kerületben. Miért?

— Fizesd ki te a cechet, Polyák!

Szereplők:

- Peter Mattek** a szuperzsaru. 36 éves, agglegény.
- Paul Koslowski** a Polyák. Rendőr főtorzsőrmester a Ruhr-körzetben, 40 éves.
- Walther Lampert** kinek gúnyneve Lázár, rendőr a Ruhr-körzetben. Vegetáriánus, rendkívül sovány férfi, 40 éves.
- Werner Okker** egykori tűzoltó, robbantási szakember a Ruhr-körzetben, innen ered a TNT gúnynév. 38 éves.
- Alfred Meise** főfelügyelő, a maga 50 évével a Ruhr-körzet rangidőse. Sörspecialista, nemhiába szólítják DAB-nak, ezenfelül pedig Mattek atyai jó barátja és tanácsadója.
- Karl Lohmeyer** Mattek főnöke, tartományi első ügyész, aki egyébként már a nyugdíjba vonulását várja.
- Klaus König** a rendőrkirály, Mattek összekötő embere a BND-nél (Szövetségi Hírszerző Szolgálat).
- Hermann Blechmann** főfelügyelő a Ruhr-körzetben. Bikaerős, mint Hermann, a keruszk — kollégái így is hívják. 35 éves.
- Továbbá:
- Franz Roland** a Bauer cégnél agyonlőtt őr.
- Piotre Labruszk** KGB-ügynök, aki egy teherpályaudvaron leli halálát.
- Oleg Petrovics** KGB-ügynök.
- Martha Janssen** kurva.

— Hé, Peter! Mi történt?

Fél lábbal már a dermesztő hidegben álltam, Koslowski meg behúzta nyakát az északi levegő fagyos lehetete elől.

— Bauer nem állt meg a cége előtt — mondtam. — Később az őrszobán majd találkozunk.

Koslowski utánam kiáltott valamit, de nem értettem. Nátózöld 911-es Porschém egy utcalámpa alatt állt, melynek rideg fénye csillogott az aszfalton. A ködfátyolban a Jaguárból már csak a hátsó lámpákat lehetett látni.

Valahol agyam mélyén időzített bomba ketyegett.

Betörtek a cégébe, még hullát is raktak a folyosóra, egyszóval minden lehetőséget megadtak neki, hogy átverje a biztosítót. Bauer előbb lassan, majd sietve hagyta el a tett színhelyét. És mindezt úgy, hogy még a fejét sem dugta ki az ablakon, semmit nem kérdezett.

A kesztyűtartóból kivettem az adó-vevő készülék mikrofonját.

— KÜ—I Mattek hívja a központot.

— Itt a központ.

— A betörésről van szó, ami a Heroldstrasséban történt, a Bauer cégnél. Nézzetek utána, hogy ki értesítette Bauert és mikor!

— Pillanat.

Beindítottam 911-es Porschémat, ráhajtottam az útra, és rágyújtottam. Követtem az ezüstszürke Jaguár hátsó lámpáit. Egyes foltokon elég síkos volt az úttest. Bauer nem akarta ripityára törni a drága járgányt.

Okos dolog. Így persze leegyszerűsítette a dolgomat: könnyebben a nyomában maradhattam.

— Központ hívja KÜ—I Mattek.

— Hallgatom.

— A kollégák értesíteni akarták Bauert, de már nem tudták elérni. Néhányszor megpróbálták, és...

— Oké. Köszönöm. Vége.

Visszatettem a mikrofont a kesztyűtartóba. Búzlótt a dolog. Olyannyira búzlótt, hogy a friss, tiszta levegő reményében már majdnem kinyitottam az ablakot. A dermesztő hideg azonban visszatartott.

A gronaustrassei kereszteződésnél megállt a Jaguár. A lámpa sárgán vibrált. Az egyik relé ment tönkre, ezért a furcsa, szagatott fényjelzés. A Heroldstrasséba bekanyarodó kukásautó fényszórói pont befogták a kocsit.

Bauer nem volt éppen magas ember, most pedig még be is húzta a fejét. Didergett vajon, avagy nem akarta, hogy meglássák? Aztán továbbhajtott.

Átengedtem a kukásautót, melynek hátsó platóján három, állig beburkolt alak állt. A vastag ruha ellenére kegyetlenül fáztak, és láthatóan nehezükre esett bélelt kesztyűjükben a fogódzóban megkapaszkodni. Rohadt egy munka. Akárcsak Rolandé, az őrszolgálatosé volt.

Bauer gyorsabban hajtott. Az utcák üresek voltak, rendőrök pedig nemigen ellenőriztek ez idő tájt. Lámpáimat kikapcsoltam, nehogy Bauer észrevegyen. Az aszfalt felett

sűrűsödő párás, ködös levegő miatt a látási viszonyok egyre romlottak. Előrehajolva ültem a volánnál. Orrom hegyével majdhogynem érintetem a szélvédőt, forró leheletem pedig bepárásította az üveget. Csupán az előttem haladó Jaguár tompán világító, piros hátsó lámpái után orientálódhattam.

Baloldalt felbukkant a Thyssen Engineering üzem, a Weissenburger-, a Günter-, az Eisenbacher-, az Insel- és a Körnebachstrasse vette körül. A lámpák nyújtotta fényáradatban az üzemcsarnokok fenyegetően nyúlottak az égbe. Vízgőz emelkedett fehéren, sísteregve a csillogokig.

Bauer ismét lassított. Tájékozódnia kellett, de az is lehet, hogy észrevett maga mögött. Mindkét variáció lehetséges. Arra tippeltem, hogy nem egészen tudja, hol jár. Nem olyan környék ez, ahol az olyan pozíciójú férfiak, mint ő, rendszeresen megfordulnak. Ez itt külváros volt, amolyan munkásnegyed.

Tétován kétszer is bekanyarodott. A Saarbrückerstrasséról rákanyarodott a Schwanenstrasséra, elhajtott a börtön előtt, és az utolsó pillanatban bekanyarodott a Bremerstrassén. Egyszer csak kialudtak a tompán világító, piros hátsó lámpák.

A dutyi főbejáratánál álltam meg. Magas, szürkére festett vasajtó volt. Koslowski állítása szerint ez az ajtó jelenlegi formájában már nem sokáig fog létezni: forgóajtót tesznek majd a helyére, hogy a fáradságos munkával rács mögé juttatott bűnő-

zőknek ne kelljen túl nagyot kerülniük a cellák felé, hisz simán „kifordulhatnak” az ajtón.

Bauer a Lippestrasse sarkán álló telefonfülke felé tartott. Most első ízben láthattam többet belőle: úgy 1,70 magas volt, és fekete bundát viselt, amely a valóságosnál szélesebbnek láttatta. A kabát gallérját felhajtotta, kalapját mélyen homlokába húzta. Fémsarkú cipője hangosan kopogott az aszfalton. Ilyen cipőben lehetetlen volt hangtalanul közlekedni. Persze erre ezen a környéken, a dortmundi teherpályaudvarral szemben nem is volt szükség. Nyáron a csavargók itt sorban álltak, hogy a leállított vasúti kocsikban alvóhelyhez jussanak. De most, amikor a hőmérő higanyszála mínusz 15 fok alá süllyedt, még a patkányok is elszöktek a szeméttároló konténerekből.

A telefonfülke belső világítása vibrált. Szakaszosan láthattam Bauer gömbölyded, kedélyes arcát. Aprópénzt keresgélt a zsebében, meg is találta és bedobta a készülékbe. Távcsovemmel sem tudtam kivenni, milyen számot pötyögött be, testével eltakarta a nyomógombokat. Cserében viszont láthattam arcprofilját és azt az izgalmat, amely kiült rá. Gyorsan, kissé idegesen beszélt, géppuska módjára záporozta a szavakat a kagylóba, és a jelek sze-

rint szóhoz sem hagyta jutni beszélgetőpartnerét. Úgy tetszett, Bauer olyan ember, aki megszokta, hogy másokat utasítgasson.

Két, legfeljebb három perc elteltével ismét elhagyta a fülkét. Arra számítottam, hogy beszáll Jaguárjába, de nem így tett. Megállt kocsija mellett, és fürkésző tekintettel minden irányba körülnézett.

Nem láthatott. Hisz nem véletlenül lett nátozöldre lakkozva a Porsche, hanem direkt. Ha tankokat lehetett e szín mögé bújtatni, személygépkocsikat miért ne?

Bauer megfordult, lezárta az autót, és elindult a teherpályaudvar irányába. Átbújt egy piros-fehér sorompó alatt, és a síneket keresztezve a leállított vasúti kocsik felé tartott.

Utánamentem. Mihelyt a sorompóhoz értem, elvesztettem szem elől. Szitkozódva bújtam át az akadály alatt, botladoztam át a síneken, csúsztam el a murván és értem el végül az első kocsit anélkül, hogy közben csontjaimat törtem volna. Ott megálltam, és belefüleltem a csendbe. Egyetlen zaj törte meg csupán: a kelet felől fújó szél, amely hangosan süvített a vagonok éles sarkai mellett. Odaát, a Kaiserstrassén az „Iduna” toronyház úgy meredt az égbe — amelyből hamarosan hó szállingózik majd, hacsak az időjárást jelző békák újfent be nem csapták a nemzetet —, mint amikor valaki mutatóujját figyelmeztetőleg fel emeli.

Gyerünk, Bauer, mutasd magad!

Vártam. Eltelt két perc, aztán még

egy. Körüljártam a vasúti kocsit. A következő három sín pár üres volt, aztán megint egész láncolatnyi vasúti kocsit következett. Ahogy kinéztem közöttük, egy néhai váltoállító berendezés vörös téglaeépületét láttam.

Ott lapult az emberem! Ki tudtam venni az árnyékát, amikor a váltóház előtti jelző zöldre váltott. Kis zöld marslakóra hasonlított, amint fűrgén, mint a nyúl, megkerülte az épületet és továtűnt.

Kereszteztem a következő három vágányt, és különösebb nehézségek nélkül elértem a biztonságot jelentő vagonokat. Emberem nem látott, s most, miután a váltóház mögött eltűnt, már nem is láthatott. Kilestem a vagonok között. A levegő tiszta volt — és hideg. Teljes mozdulatlanság, némaság.

Kezeim megmerevedtek. Ujjaimat alig-alig tudtam mozgatni. A dzseki és a pulóver, amit viseltem, nemigen nyújtott védelmet a metsző hideg ellen. Ha csak sejtettem volna, hogy ilyen hajnali órában még teherpályaudvaron kell mászkálnom, mást vettem volna fel.

Elkezdtem gyűlölni Bauert, mert fáztam. Ő volt szenvedéseim okozója. Őmiatta kellett Liselotte Strakeljahn mellől a meleg, puha ágyból kibújni, hogy az ő cégéhez autózzak, pedig már majdnem . . .

Innen mintegy ötvenméternyire volt a régi váltóház. Kereszteztem a síneket, átkeltem a laza murván. Az ablakok sötétek, néhányukat keresztdeszkákkal beszögelték. A tévé-

ben a zсарu mindig elegáns bárókba vagy szállodákba követi a bűnözőt; Peter Mattek, német zсарu ezzel szemben prémvadászostit játszott a teherpályaudvaron. És akkor egyesek még úgy vélik, hogy kiváltságos pozícióm van!

Lapulva osontam. Elnéztem a vörös téглаépület felett. A thysseni sín-csatlakozó felől pótszerelvénnyel el látott tolatómozdony közeledett. Úgy ítélt meg, a fények még elég messze vannak ahhoz, hogy a sín-párt a mozdony előtt kereszttezhessem. Épphogy sikerült átjutnom. A mozdonyvezető kidugta fejét az ablakon, szitkozódásait az ordító jelzőkürt elnyelte.

Összekuporodtam a mellékvágányon, és elengedtem a vonatot. Annyira fülembé zúgott a vonat zakatolása, hogy nem hallottam a lövéseket, csupán a torkolattűzet láttam annál a hársaroknál, ahol Bauer tűnt el éppen. Acélgolyók pattantak szikrát szórva a murvára.

Már nem éreztem a metsző hideget. Hirtelen nagyon melegem lett. Érzéketlennek hitt ujjaimat is egyszerűen jól tudtam mozgatni, amikor kihalásztam 9 mm-es Berettámat a pisztolytáskából. Egy nyomozó ritkán visz magával fegyvert, ha a tett színhelyére hívják. Én megszokásból mindig magammal hordoztam a ketyerét. Valahogy hiányérzetem volt, ha nem éreztem a pisztoly súlyát bal vállam alatt.

Az éles murvakövek, amelyeken végiggurultam, megszággatták, megtépdesték ruhámat. Hidegtől der-

medt arcomon meleg vér csorgott végig: felszakítottam a homlokom. A jéghideg levegő elszibbasztotta a fájdalmat.

Két golyó a síneket találta, majd élesen fűtyülve tovasistergett. Én voltam a nyúl. Az a fickó ott a túldalton, aki a régi váltóház sarkán állt, remekül követhette mozgáso-mat, miután felfedezte holléte-met. Fegyvere csövével követett, és valahányszor fél másodpercnél tovább fekvé maradtam, meghúzta a r-vaszt. Már átkoztam magam, amiért nem hoztam el Koslowskit is. Két ember számára nem okozott volna problémát a dolog.

Gondolataim viharos gyorsasággal száguldoztak; már csak idő és töltény kérdése, hogy az ismeretlen pasas, ott a váltóház sarkánál, elkapjon. Vak tyúk is talál szemet, előbb-utóbb tehát még egy pocsek lövész is eltalálja áldozatát. És a fickó most már elkezdte kiszámítani mozdulataimat. Ez annyit jelentett, hogy — miután eddig mindig kicsivel jobbra és előrefele gurultam — golyója most ott súrolta a murvát, ahol a következő pillanatban felbukkanásomat várta.

Tehát irányt változtattam: most balra hengeredtem és visszafelé. A pasas háromszor lőtt a semmibe. Át kellett magát állítania az új hely-zetre. Ezzel viszont időt hagyott ne-

kem, pedig pont ezt nem szabad, ha az ember ló valakire.

Két másodperc elegendőnek bizonyult. Karomat előrenyújtottam, megemeltem a Berettát és tüzeltem. A tölténytárban tizenkét patron volt, ebből hetet küldtem ismeretlen haverom irányába. Három talált. Még ekkora távolságból is hallani lehetett azt a tompa puffanást, amellyel a lövedékek testébe fűrődtek. Megtántorodott. Lábai berogytak, alakja pedig a sötétben beleolvadt a talajba.

Fekve maradtam, arcomat a sínek közti vajatba préseltem. Amikor megemeltem a fejem, az egyik csavarhoz bőrfoszlányok tapadtak az arcomról. Hunyorogva körülnéztem. Semmi egyebet nem láttam, csupán a pasas árnyékát, akit elkaptam. Világos. Azok, akik Bauerrel akartak itt találkozni, Bauerrel együtt elhúzták a csíkot, csak ezt a pocsek lövést hagyták itt hátra, ha nem is azzal, hogy öljön meg, de legalább addig tartson fel, amíg ők biztonságban érezhetik magukat.

Csakis így történhetett.

Hosszú léptekkel a váltóhoz rohantam. Először a bundát láttam, amelybe a pasas burkolózott, s csak aztán az arcot a tágra nyílt, merev tekintetű szemekkel. Szívem nagyot dobbant.

A jaguáros férfi volt az. Bauert kaptam el!

Elöntött a verejték. Kihajtottam a kabátot, és kihalásztam belőle a levéltárcát. Bauer személyi igazolványa volt benne.

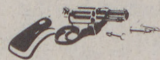
Thomas Bauer, Dortmund, Waldhausweg. Ez a déli kertvárosban található, az erdő szélén. Világos. Hol másutt lakhatna egy olyan férfi, aki külkereskedelmi vállalatot és Jaguárt vezet, mint az előkelő zöldövezetben?

Ez rendjén is van. Valami más azonban nem stimmel.

A fekete bundakabátos pali arca nem Baueré volt. Legalábbis nem ez az arc díszelgett a személyi igazolványban. Ráadásul a magasság sem stimmel. Az adatok szerint Bauer 195 centi magas.

Nem Bauer volt! Valaki más vezette a kocsiját és viselte a kabátját. Feltevésemmel ellentétben mégis csak kiszúrta, hogy követem, és telefonon kért instrukciókat. Bár fogalmuk sem volt, ki vagyok, a Bauer kabátjába bújt pasasnak mégis azt az utasítást adták, hogy lőjön le. Meg kell hagyni, ezek aztán nem szívbjajosak!

Felegyenesedtem, vettem még egy utolsó pillantást erre a lány arcú, gombszemű kis emberre, aki immár élettelenül meredt a csillagos égre, és végül visszamentem, hogy értesítsem a kollégákat.

Az iroda el volt sötétítve. Régi, múzeumra érett gép egy halott arcát vetítette vibrálón a repedezett vászonra. Annak a halottnak az arcát, aki a

dortmundi teherpályaúdváron lehelt ki lelkét, és akinek időközben már neve is volt.

— Piotre Labruszk — mondta egy hang a sötétben, melyet időről időre csupán egy-egy izzó cigaretta bontott meg. — Harminchat éves, belorusz. A KGB ügynöke és a STASI tagja. Az általunk ismert akcióit Bulgáriában, Lengyelországban és az NSZK-ban bonyolította. Beszerzési specialista.

Egy halom személyre vonatkozó adat következett, amelyek éppoly semmitmondóak voltak, mint a halott kerekded, kedélyes arca. Hátradőlttem a kényelmetlen faszéken, és azon tűnődtem, miért nem kap a BND pénzt új bútorokra. Hisz a fiúk napról napra újabb hazafias érdemeket szereznek. Persze ez az úgynevezett „szolgálat” sem ugyanaz már, mint ami valaha volt.

Miközben a vetítövászón újabb halottakat mutatott, valószínűleg Labruszk áldozatait, valaki felkattintotta a villanyt. Elnyomtam a cigimmet, és megfordultam.

A vetítógép mellett Klaus König állt. Becsukta az aktát, amelyből az imént felolvasott. König valamilyen magasabb pozíció birtokosa volt, velem sohasem közölték a rangját. Én csak „a rendőrkirály”-ként ismertem, aki félnék volt, akár egy őzike, és úgy nézett ki, mint egy használcikk-kereskedő, akiben nyugodtan megbízhatott az ember. A valóságban azonban az ember jobban tette, ha csak addig bízott benne, amíg szemmel tarthatta.

Ő volt az összekötő emberem Bonnban, a BND-nél.

— Mi folyik ott a bányában? — kérdezte. A „bánya” szót olyan hangnemben mondta, mintha a „bánya” egy több fényévnyire fekvő idegen galaxis lenne. Ehhez képest Bonnban voltunk, és König a kokszolózsem bűzét érezhette maga is, ha a szél éppen olyan irányba fúj. Számára a bánya egy óriási, szaros budit jelképezett, amelyet soha nem takarítottak tisztára. Ez nem tetszett benne.

— Miért alszotok Bonnban? — kérdeztem csípősen.

König összerezett. — Azért nem kell a bolhából rögtön elefántot csinálnod, Mattek, még ha pótolhatatlan szerepet töltesz is be a német rendőrség soraiban!

Egyedülálló és pótolhatatlan státusomat szavak nélkül is éreztettem a teremben. Könignek nem tetszett ez a fajta státus, de egyes kollégáinak sem. Egy olyan rendőr, aki nem ismer határokat és akadályokat, amolyan „szuperzsaru” — úgy látták, hogy ennek itt és most még nem jött el az ideje. Kivételes szabályozás kísérleteként fogadtak csupán el, amelynek azonban nem szabad túl soká tartania. Ha egy embernek kiterjedt kapcsolatai voltak — külföldön is —, és rendkívül széles körű hatalommal rendelkezett, azzal

szerintük valami nem volt rendjén. Ha túl sok hatalom összpontosult egyetlen kézben, és ehhez még túl sok szabadság is társult, azt ki lehetett használni. Ezzel kapcsolatban volt már némi negatív tapasztalatuk. De nem velem. Peter Mattek, a szuperzsaru, aki egy személyben képezte saját különleges ügyosztályát, a KÜ—I-et, bevált. Eddig legalábbis.

— A tietek Piotre Labruszk vagy nem, König? Elvégre ti vagytok a nemzet védelmezői. Ha már ti átengetek olyan palikat, akik nekünk Dortmundban nehézségeket okozhatnak, akkor...

König leintett. Tudta, hogy igazam van, de azokhoz tartozott, akik ezt nem ismerték be. — Olvastam a jelentést, Mattek. Meglehetősen szegényes. Ez minden?

— Bauer eltűnt, Labruszk halott, valahol szólnak a vészharangok, csak éppen senki nem tudja, hol. Ez minden, König! Ha semmi információtok nincs Bauerről meg a cégéről, akkor legalábbis illik a Ruhr-körzet embereinek némi időt hagynotok a dolgok felderítésére. A kollégáim rátapadtak az ügyre. Náluk alkalmasabb embereket képzelni sem tudnék.

Amikor König erre elvigyorodott, így folytattam: — Bonnban és Pülachban sem. Azok a fickók ott talán nagyobb apparátussal dolgoznak, és ezért jobban átlátják a helyzetet. De a fenébe is, mennyi idő kell nektek ahhoz, hogy egy ilyen kis cég üzleti tranzakcióit ellenőrizték?

— Már megtettük. Semmi olyat nem találtunk, ami Bauert bármilyen formában is gyanússá tenné. Hozzá tartozik persze, hogy csak hiányos üzleti papírok állnak rendelkezésünkre. Ha jól tudom, Alfred Meise főfelügyelő foglalkozik ezzel a résszel. Bauer mostantól fogva a te gondod, Mattek. Ha megtaláltad a csöpögő csapatot, zárd el. Lehetőleg ne nagyon szaporítsd a hullák számát, és ne lépj fel olyan hangoosan, hogy a berlini fal is beleremegjen! Labruszk holtteste már amúgy is épp elég diplomáciai bonyodalmat okoz.

— Sajnálom — feleltem erre. — Legközelebb majd magamat fogom lelővetni.

— Félek — mondta Marlies Bauer. Erősen füléhez szorította a telefonkagylót, és közben idegesen ki-kínézt az elegáns szalon panorámaablakán. A parkszerű kert felett majdnem egészen a Waldhauswegig el lehetett látni. A telket fehér fal zárta körül, melyet a legmodernebb elektronikus biztonságtechnikával láttak el. Emberi számítás szerint észrevétlenül egy lélek sem közelíthette meg a házat. — Hol vagy most, apa?

— Nincs sok időm — mondta Thomas Bauer a vonal másik végén. — Pillanatnyilag semmi baj nem érhet.

— És én...?

— Neked soha semmi dolgod nem volt a céggel — szakította félbe a lányát Bauer.

— Az őt halott, pedig neki sem volt soha dolga a céggel.

Bauer rekedten nevetett. — Az más lapra tartozik, Marlies. Neked most struccpolitikát kell követned; a fejed a homokba dugod, nem látsz, nem csinálsz, nem mondasz semmit. Érted?

A huszonhárom éves leány ismer-
te ezt a hangot. Ismerte és gyűlölte.
Így beszélt mindig az apja: parancsolón, ellentmondást nem tűrően. Ez űzte ki két évvel ezelőtt a házból, egy művészeti főiskolás srác karjaiba. De azzal, hogy apja parancsuralmából kilépett, automatikusan megszűnt a pénzforrás is. Márpedig a szex mellett a pénz volt az a mágnes, amely a srácot hozzá vonzotta. Viszonyuk füstbe ment. Nem volt dohány, nem volt hát többé szerelem sem. Apjával pro forma kibékült, és Marlies folytatta tanulmányait az egyetemen, ahol politológiát és jogtudományt hallgatott. Alibiként. Valójában azonban csupán alkalomra várt, hogy az elsónél előnyösebb feltételek mellett újra megléphessen.

— Nem teszel semmit, és nem mondasz semmit. Érted?

— Persze. — Marlies hátrasímtotta hosszú, szőke haját. Lehet, hogy tényleg nem volt mitől tartania. Aki ismerte az apját, tudta, hogy az senkit sem engedett belekukkantani az üzleteibe. Mindig is

szokása volt az ügyeit egyedül intézni, és egyben ezen alapult a sikere is — kürtölte szerteszéjjel ismerőseinek.

— Egy darabig nem hallunk majd egymásról, Marlies. Holnaptól lehallgatják a telefonunkat, téged pedig figyelgetni fognak. Valamilyen zsaru ügyel majd rád, aki kényyszerűen megvéd, noha csak arra kellesz majd neki, hogy engem megkaparintson. Ne kérdezd, mi történt! Úgyse mondhatnám el neked.

— Adjam el a bútorokat, hogy kint legyenek a vízből?

Thomas Bauer mekegve röhögött.
— Mintha csak anyádat hallanám — válaszolta.

Marlies ezt vaskos szidalomként fogta fel. Apja sohasem szerette anyját. Csak ugródeszkanak használta. Az asszony mögött jó nevű család és pénz állott. A férfi mindkettőt a maga javára fordította, és így egyengette saját útját. Hogy a házasság ennek ellenére nem futott zátonyra, az egyedül anyján, illetve anyja neveltetésén múlt; az ő köreiben a házasságot csak a halál bonthatta fel. Apja pedig irgalmas volt. Anyja hat esztendővel ezelőtt kilépett az élők sorából, apja meg úgy vett búcsút tőle, mint a nyugdíjba vonuló postástól szokás.

Mindez újra eszébe jutott ebben a pillanatban. Arra is emlékezett

most, hogy már gyermekkorában szentül megfogadta: egy szép napon megfizet apjának.

Egy szép napon . . . , talán most jött el a soha vissza nem térő alkalom.

— De nekem nincs teljhatalmam . . .

— A hálósobában, a széfben — szakította félbe Bauer — van ötvenezer márka. Ne költekezz nagyon, és ird fel, mennyit adsz ki! Van a közelben írószerszám?

— Igen.

— Akkor ird: 7 jobbra, 3 jobbra, 19 balra, 53 jobbra — mondta aztán. — Megvan?

— Igen.

— Ez a kombináció. Elképzelhető, hogy beállít a rendőrség házkutatói parancssal. Ne akadékoskodj, jó?

— Jó — válaszolta halkán a lány. — Szégyellnem kell magam miattad?

Bauer újfent nevetett. — Senki-nek sem kell szégyellnie magát egy olyan ember miatt, aki pénzt csinál csak azért, hogy a családja jól éljen. Hogy a te terminológiáddal fejezem ki magam, semmi olyat nem követtem el, ami ebben az országban érvényes jogba ütközne. A rendőrség elől sem bújok el. Egyszerűen csak szabadságra mentem egy ismeretlen helyre, hogy közben a rendőrség megszabadítson néhány pasastól, akik rossz véleménnyel vannak rólam. Ez minden, Marlies. Érted?

— Igen.

Kattanás hallatszott. Apja letette

a kagylót. „Semmi olyat nem követtem el, ami ebben az országban érvényes jogba ütközne.” Egyre csak ez csengett vissza fülében. Nagyon is képlékeny szöveg volt. Nem többet és nem kevesebbet jelentett, mint hogy jócskán van vaj a fején, csak éppen nem lehet rábizonyítani. Logikus végkövetkeztetése ez apja második kijelentésének, miszerint arra vár, hogy közben a rendőrség megszabadítsa néhány pasastól, akik rossz véleménnyel vannak róla . . .

Marlies Bauer letette a kagylót, az ablakhoz lépett és rágyújtott. A hálósoba trezorjában ötvenezer hevert. Ennyi pénzzel még sohasem rendelkezhetett szabadon. Pontosabban szólva, a művészeti főiskolással töltött rövidke időszaktól eltekintve, még sohasem állt a saját lábán.

Mélyet szívott a cigarettából, elfordult az ablaktól, és a bárasztalnál konyakot töltött magának.

Ezúttal a saját lábán fog megállni, és a saját fegyvereivel fogja térdre kényszeríteni az apját. Thomas Bauer, a főnök, a parancsosztogató, aki mindenkinél jobban tudott mindent, hoppon marad. Úgy elfelejtik majd, mint kocsmában az ernyőt, melyre csak akkor emlékeznek ismét, amikor elered az eső.

A lány nevetett.

Marlies Bauer és az apja között tényleg a legcsekélyebb szeretetet sem lehetett felfedezni.

— Nem szipósok voltak, de nem is amatőrök, annyi bizonyos — mondta Hermann Blechmann. A Ruhr-körzet főfelügyelője Bauer főnöki irodájának rendezetlen íróasztalán ült, lábát lógázta, s közben kinézett az ablakon.

Az időjárást jelző békák helyesen tippeltek: esett a hó, s a fagyott talajon meg is maradt teljes pompájában.

— Nem szipósok és nem amatőrök — ismétellem. — Biztos vagy benne?

Hermann Blechmann nevetett. Szögletes, északias arca ezáltal kissé kikerekedett. Előbb előretolta marcóna állát, majd hatalmas praclijával a trezor irányába mutatott. Vigyora szélesebbé, elégedettebbé vált, s az ablakon keresztülűző nap majdhogynem fehérnek láttatta szöke haját. Ily módon az a bizonyos kopasz folt is erőteljesebben kitűnt koponyája hátsó felén.

— A nyombiztosító kiscserkészek semmit sem találtak a páncél-szekrényen — érveltem. Olvastam a jelentést. — Eltekintve néhány ujjlenyomattól, amelyek viszont — már amennyire azonosíthatóak — nagyrészt magától Bauertől származnak.

— Persze, mert mást nem is kérestek a tisztelt cserkészkollégák.

— De te a mélyére néztél a dolgoknak, ugye?

— Így is nevezhetjük — bólintott Hermann Blechmann. Detmoldban született. Annak idején, a nehéz években apja a bányában kapott munkát. A család Schalkéba költö-

zött, majd jóval később vissza Detmoldba. Miután Blechmann összeközösítésbe került az ottani rendőrséggel, mert állítólag túl gyakran használta ökleit, Dortmundba, a Ruhr-körzetbe helyeztette át magát. Csakhogy a híre megelőzte: háromszoros nehézsúlyú vesztfáliai bajnok képében, akit jobb volt nem felpiszkálni, ha az embernek utána még ebédmehívása volt.

— És?

— Ez az izé nyitva állt!

— Logikus — válaszoltam —, hisz nem az örökkévalóságig lelakolt koporsó.

Blechmann megmasszírozta állát, amelyről azt állította, hogy testének legkevésbé érzékeny pontja, felhúztatta ajkát, és a napsugár így megcsillant aranyfogán, amelyet egyébként ugyanolyan büszkén mutogatott, mint más a Seiko karóráját. — A trezort tegnap éjjel nyitották ki, Peter. Éspedig szakemberek, akik között volt egy olyan is, aki különösebb lelkiismeret-furdalás nélkül beverte egy öregember koponyáját. Feltörték a szekrényt, utána meg vissza is csukták.

Cigaretára gyújtottam, s egy mélyet szippantottam belőle. A nyombiztosítósok jelentésében — akik egyébként egy mackós specialistával is megnézték a trezort — egyértelműen az állott, hogy senki sem pró-

bálkozott a kinyitásával. Különben is, ennél a modellnél nem is lett volna túl sok értelme: ezt a szekrényt csak ötszörösen lebiztosított kóddal lehet kinyitni, nem pedig dinamittal vagy fúróval. Másfelől pedig időzített biztosítása is van, amelyet úgy állítottak be, hogy a szekrényt még helyes kóddal is csak hétfőn reggel kilenc órakor lehessen kinyitni.

Mindezt közöltem Blechmannnal. Végighallgatott. A makacs veszfáliaiak higgadtságával, mint aki már réges-rég kialakította saját véleményét, és a máséra többé már cseppet sem ad.

— Márpedig ez a konzervdoboz nyitva volt — ismételte. — Más célpontjuk a pasasoknak nem is volt. A rendetlenség mindössze elterelő hadművelet. Ezért kellett meghalni az őrnek is.

— Nehogy azt vallja, hogy nem fiatalokú szipósok tették?

— Egyrészt. Másrészt meg azért, mert a trezornál csípte el őket.

— Vagyis lehetővé tették a lehetlent. Megmondanád, hogyan? Te mint szakember is ki tudnád nyitni a dobozt?

— Hát, nem csuklóból. Jobb információkra lenne szükségem.

— Vagy Bauerra és a kódra?

— Például.

— És az időzített zár? A kollégák szerint még Bauer sem nyithatta volna ki a trezort hétfő reggel kilenc óra előtt.

— Megtalálták a nyitját. Gyere, megmutatom!

Odaléptem a szekrényhez. Her-

mann Blechmann, aki a körzetben egyébként a „Hermann, a keruszk” gúnynevet viselte, felnyitott egy, a trezor melletti falhoz erősített műanyag dobozt. A gúnynevet mellesleg onnan kapta, hogy egy ízben a germán mitológia keruszk harcosának, Hermann-nak az emlékművé-
nél úgy ellátta egy tűzfős huligánbanda baját, hogy azok hetekig csak folyékony táplálékot tudtak magukhoz venni. Annak idején állítólag negyven kilométeres körzetben minden ágytál elkelt.

— A digitális kijelzőn látható számok kódolt adatok, Peter! Meg kell adni azt a dátumot és időt, amikor az időzített zárat beállítják, illetve azt a dátumot és időpontot, amikor a szekrény újra kinyitható. A kód valamennyi ilyen modellnél ugyanaz. Itt pedig rohadt világosan az áll, hogy nyitási idő hétfő kilenc óra, zárási idő vasárnap nulla óra húsz.

A cigaretta kiesett a kezemből. Csak akkor tapostam el az izzó csikket, amikor a szőnyegről égett szag kezdett terjengeni. Ha mindaz igaz volt, amit Hermann, a keruszk állított, márpedig kételkedésre semmi ok, a pasasoknak, akik az őrt is leütötték, sikerült kinyitniuk a széfet. Vasárnap, nulla óra húsz perc. Röviddel egy előtt oldották ki a riasztót. Talán készakarva, hogy azt a benyomást keltsék, hogy valóban kis pancser tolvajok ténykedtek.

— A nyombiztosító kollégák miért nem jöttek szintúgy rá erre?

— Mert hisznek a gyártónak, az meg azt állítja, lehetetlen ezt az izét kinyitni.

— Bauer képes lett volna erre a csodára?

— Képtelenség, amennyiben az időzített zárat pénteken, az üzem elhagyásakor hétfőre beállította. Márpedig beállította. A titkárnő igazolhatja. Amíg te Bonnban voltál, addig mi itt dolgoztunk. Meise órákon keresztül nyaggatta a titkárnőt. Mintha az angyalok nyelvén szólt volna, órákig prédikált lelkész módjára neki, és a cég belső ügyei mellett dokumentumokat is kicsalt belőle. Ami tény: Bauer lezárta a szekrényt. Mélyreható elektronikai tudással nem rendelkező ember nem képes becsapni a rendszert. Punktum! Ha szükségük volt Bauerra, csak az ötjegyű, lebiztosított kód miatt.

Ha Hermann kimondta a „punktum”-ot, a téma le volt zárva, és én mint laikus már amúgy sem tudtam volna mit hozzáköhögni.

— Ásd bele magad, Hermann — mondtam neki —, még nem veszett el a hétvége!

Megvakarta a fejét, ott, ahol olyan ritkásan nőtt a haja. — Mi folyik itt, Peter?

Vállat vontam. — Fogalmam sincs. Tényleg nincs. Mindenesetre nagy disznóság.

— És Bauer?

— Ő is benne van a buliban, vagy pedig kiiktatták.

— Egyéb lehetőség nincs is — morogta Hermann, és ugyanolyan ellenségesen nézte a páncélszek-

rényt, mint az ellenfelet szokás a ringben. — Meisének van valamije a számodra. Otthon van.

Bólintottam.

— Tudod, mit gondolok néha, Peter?

— Én még azt sem tudom, én mit gondolok.

— Azt gondolom, hogy te vagy a motor, és mi, Ruhr-körzetiek a téged működtető hajtóanyag. Feltanokolunk téged, hadd robogjál, aztán arra várunk, hogy épen és egészségesen visszatérjél a garázsba.

— Tulajdonképpen még soha nem gondolkoztam el ezen, Hermann, de jobban én sem tudtam volna körülírni.

— Adhatok egy jó tanácsot?

— Persze.

— Helyezd biztonságba a golyóidat, haver, már tegnap este ki akarták őket lőni! Eunuchként meg nehezen tudna kiközvetíteni a munkaügyi hivatal.

Vigyorogva hagytam el Bauer heroldstrassei irodáját. Pedig nem voltam éppen vidám.

Túl sok Piotre Labruszk létezett a világon.

A lakótelep öreg volt, akárcsak az a fogatlan nagymami, aki a függönyön keresztül kémlelte az utcát, melyen soha semmi rendkívüli nem történt. Már számtalanszor láttam ezt a lakótelepet. Éppúgy hozzátartozott a környékhez, mint az antenarengeteg a koromtól megfeketedett tetőkön, mint a szürke homlokfalak és a most hóval borított előkerteket övező zöld kerítések. A szociális lakásépítés valóságos palotákat hozott létre ahhoz képest, amiket a harmincas években húztak fel, és amiket a háború idején érdekes módon a szövetségesek bombái is megkíméltek. Lehet, hogy a pilóták annak idején megtagadták, hogy „szép kis” bombáikat ennyi csúfságra ledobják. Eltekintve néhány műszaki újítástól, amit a lakók maguk szereltek fel a házakban, eltekintve az utcalámpáktól és a hepehupás macskakövet helyettesítő aszfalttakarótól, az idő itt elvonult anélkül, hogy különösebb károkat okozott volna.

A vigasztalanságot nagy szénhalomok körvonalazták, amelyeken most gyerekek szánkóztak, és két, már vagy tizenöt éve nem használt aknatorony rozsdás váza.

A fogatlan öregasszony mosolygott, elvégre ismert arc voltam ezen a környéken. Visszamosolyogtam és arra gondoltam, hiányozni fog, ha megint egyszer meglátogatom Meisét, és ő nem kukucskál a függöny mögött.

A havat eltakarították, apró kupacokat képezett a zöld kerítés tövében.

— Alfred odafent van, Peter! — kiáltotta ki a házból Meise felesége. Ezáltal energiaköltséget takarított meg, mivel nem kellett kinyitnia az ajtót.

A garázst megkerülve a padlásához vezető falépcsőhöz értem. A lépcsőfokokra rakódott hóban gumicsizmák durva lenyomata látszott. A padlásajtó nem volt lezárva. Kinyitottam. A szél felkapta a finom havat, és a félig sötét padlástérbe kergette a fehér felhőt. A hétnél is több galamb kurrogása majdnem teljesen elnyomta Alfred Meise hangját. Valami olyasmit magyarázott, hogy szárnyas kedvencei megfáznak. Betettem magam mögött az ajtót, és csodálkozva tapasztaltam, hogy ezek a szárnyas jószágok majdhogynem kellemes meleget varázsoltak ide a tető alá.

És ekkor észrevettem Meisét.

A földön ült, a galambszar kellős közepén sörösüveggel a kezében, és közben a galambdúcot bámulta, ahol egy rúdon éppen két galamb helyezkedett kényelembe tollát borzolva. Mintha kővé dermedtek volna, csupán szemükkel pislogtak.

— Nem értem — mormolta Alfred Meise főfelügyelő, a II. számú ügyosztály vezetője a Ruhr-körzetben. Szájához emelte a DAB sörösüveget és meghúzta. DAB (Dortmunder Aktien Bräu): ez volt az egyetlen folyadék, amit hajlandó volt elfogadni. Ezért is neveztük DAB-nak. — A rohadt életbe, hát nem értem, Peter! Ez ugyanolyan, mintha Raquel Welsht fektetnék be-

le anyaszült meztelenül az ágyadba, te pedig az időjárás-jelentést bámulnád a tévében ahelyett, hogy vele foglalkoznál.

Alfred Meise szenvedett. A kor és a gondok okozta ráncok mély vájakat képeztek arcán. Ádámcsutkája úgy mozgott fel-alá, mintha gumi-szalagon rángatták volna, nagy, szürke szemei szomorúságot tükröztek.

— Raquel Welsh engem se izgatna — feleltem. — Úgy tudom, hogy már nagymama.

— Jó, jó, hisz ez csak egy példa volt. Nézd meg azt a szépséget, ott!

— Melyik galambról beszélsz?

— Arról ott, bal oldalt.

Megnéztem az állatot. Semmiben sem különbözött az összes többitől, amelyeket eddig a padláson vagy a levesben láttam. — Ez Raquel?

Meise rábólintott. — Ennél szebb szárnyas jószág nincs, Peter. Ilyesmivel egy hím galamb csak egyszer találkozik életében. Ez a csaj valószínűleg felkínálja magát a hímnek, minden önuralmát elvesztette, és már alig várja... És mit tesz erre a hím? Pontosan úgy tesz, mintha a nőstény nem is létezne, a világon se lenne.

— Akárcsak az igazi életben — feleltem. — Lehet, hogy buzi.

Kivettem egy üveg DAB-ot a galambdúc mellett fekvő rekeszből, amelyből egyébként szerte a házban lehetett találni egyet-egyét. Meise imádta a kényelmet, nem akarta keressélni a sört, nem akart egyetlen üvegért hosszú utakat megtenni. Kinyitottam az üveget. A galambfiú,

akinek Raquelt kellett volna megdugnia, riadtan nézett rám. Mintha csak azt gondolná: most inkább egy üveg sör lenne kedvemre való, mint egy menet Raquellel.

— Buzi — krákgotta a II. számú ügyosztály főfelügyelője —, gúnyt űzől belőlem, fiam?

Fiút szeretett volna. Ez azonban nem adatott meg neki. Tehát kérésset egyet magának. Engem. A csemétéjét látta bennem, és eszerint is kezelt. Legalábbis gyakran.

— Szerintem elképzelhető, főfelügyelő — válaszoltam. — Nothing is impossible. Bauernél kinyitottak egy olyan trezort, amelyet hétfőn kilenc óra előtt nem lehetett volna kinyitni, semmilyen körülmények között.

Alfred Meise leintett. — Ez nem az én asztalom.

— Bezzeg a galambokkal foglalkozni, az a te asztalod.

— Ahogy mondod, fiam.

— Furcsa, hogy nem tudod a védecédet rávenni, hogy dugja meg Raquelt.

— Ezt én se értem.

— Azt talán érted, mi érdekeset kereshettek Bauernél, hogy képesek voltak még egy öregembert is agyonütni érte?

— Ennek a túl sok kétes üzlet az oka — mondta DAB-Meise anélkül, hogy közben szem elől tévesztette

volna a rúdon ücsörgő galambokat.
— Vagy mit gondolsz, miért van egy ilyen kis cégnek üzleti címe Zürichben, Bécsben, Koppenhágában és Amszterdamban?

— Áru! el nekem, DAB, és én gondoskodom róla, hogy Raquelt végre megdugják.

— És hogyan akarod ezt véghezvinni? — Először nézett rám, mióta itt vagyok.

Egyike volt azon férfiaknak, akikről bizvást lehetett állítani, hogy jó arcuk van — a vöröses bőrszín, a túlontúl duzzadt ajkak és a krumpliorr ellenére. Őszinte tekintetű, férfias arc. Egy poéta úgy fogalmazott volna: e szemeken keresztül lelátni a lelke legmélyére.

— És hogyan akarod ezt véghezvinni? — érdeklődött DAB újfent.

— Egyszerűen felhúrom.

— Idióta! Ugyan mit tudsz te a galambokról?

— Mielőtt levest készítenénk belőlük, meg kell őket kopasztani.

Raquel turbékolva félreérthetetlenül tiltakozását fejezte ki, a hím galamb pedig kegyeskedett kissé közelebb húzódni a szépséges nőstényhez.

— Nyissz, ott gurul a fejecske, megkopasztjuk, aztán zsupsz, bele a levesbe! — ismételtém látványosan a hím felé fordulva. — Minden buzi repdesőnek ez a sorsa!

A hím egyetlen ugrással Raquel hátán termett, aki — inkább ijedten, mint készségesen — széttárta farktollait.

— Így kell ezt csinálni, DAB —

mondtam —, a félelem felhúzza a galambokat.

Alfred Meise főfelügyelő foga az üveg szájához koccant. A meglepetéstől letaglózva figyelte, hogyan elégíti ki természetes szükségletét a madár.

— Nos, DAB, miféle kétes üzletek folynak Baueréknél?

— Bauer elektronikus alkatrészeket vásárol, aztán ezekkel seftel, az adott ország törvényei szabta kereteken belül. Valamilyen alkatrésszel mondjuk Bécsben, mert a Közös Piac jogrendszere ott nem tudja megfogni, egy másikkal Koppenhágában vagy Amszterdamban, mert ott nem néznek olyan német alapossággal a körmére, no meg pénzzel el lehet némítani az embereket. A pénzügyletek Zürichben keresztül bonyolítja, a cég igazi címe pedig Németországban van... az anyját, látad, hogy elkapta, Peter? Méghogy buzi! Megjött a kedve. Ha összejön, mit tippelsz, kinek lesznek a nyugati félteke legkiválóbb szárnyasai a dúcban?

— Alfred Meise főfelügyelőnek, a Ruhr-körzet II. számú ügyosztályáról.

— Helyes! — DAB letette maga mellé a földre az üres üveget, és kihalszott egy telit a rekeszből.

— Véleményed szerint mivel seftel vagy seftelt Bauer, Alfred?

— Mindennel, amit az úgynevezett COCOM-lista tilt: vagyis olyan cikkekkel, amelyeket nem szabad keletre exportálni. High techkel. Alkotóelemeikre bontott fegyverrend-

szerekkel. Alkatrészekkel, amelyek önmagukban véve egyáltalán nem gyanúsak.

— Honnan e bölcs gondolatok? Többet tudsz, mint a bonniak!

DAB elvigyorodott. — A bonniak nem is hívták meg Bauer titkárnőjét egy fesztelen kis csevejre! Elmesélt néhány részletet. A többit meg parányi fantáziával hozzá lehet képzelni. És még valamit: jogilag tekintve Bauernek olyan fehér a mellénye, hogy még szövetségi kancellár is válhat belőle!

— Valószínűleg sokkal jobban is tud angolul. Ismered, hogy Helmut fogadja Maggie-t a kölni repülőtéren?

— Nem.

— Maggie megbotlik, a nagykövet elkapja. Végül egymást támogatják. „Thank you” köszöni meg Maggie a segítséget. „Thank you too” feleli a követ. „Thank you three” szóval meg erre Helmut, hogy ő is mondjon valamit.

— Badarság — mondta Alfred Meise —, ez itt nem vicc, fiam!

— Nincs is kedvem viccelődni. Bonnból jövök. Mióta tegnap kirángattak az ágyamból, egyetlen nyugodt percem sincs.

— Lassan, de biztosan haladsz az infarktus felé, fiam. Galambókat kellene tartanod, az megnyugtat.

Halkan káromkodtam. — Mi van a titkárnővel?

— Nem túl kiadós. Túl keveset tud ahhoz, hogy bárkit is érdekelhetné. Csak ártalmatlan kacatokat gépelt, unalmas alakokat jelentett be a főnökének, és kávéfőzött. Né-

hanapján talán még dolgozott is, ne-hogy pironkodva kelljen átvennie hó végén a fizetési borítékot. Beleérzőképességre és a nüanszokat kihalló finom fülre van szüksége annak, aki e nőszemély félbölcsességeiből tényeket óhajt szerkeszteni. Megvan, Peter. Bauer sáros. Ám olyan ügyesen teszi, hogy senki se tudjon beleköpni a levesébe. Te sem, de Bonn és Pullach végképp nem. A módszere egyszerű és ésszerű: úgy osztotta fel cégcímeit, hogy különböző országokon keresztül és azok érvényes jogszabályait nem megsértve, tudja beszerezni valamennyi építőelemet. Vannak bizonyító erejű okiratok, melyek szerint emberünk továbbpasszolta az így beszerzett árut, vagy közvetítő szerepet játszott mások üzleteiben — mindezt természetesen törvényes keretek között. A közvetítősdi alatt azt értem, hogy elmagyarázta másoknak, hol és miként juthatnak hozzá bizonyos áruhoz. Hogy ezek az okmányok megtámadhatatlanok-e, nem tudom. Ezt szakértők vizsgálják. Szokás szerint el fog tartani még egy darabig.

— Össze lehet rakni valamit a legutóbbi vásárlásaiból?

— VAX 11—780 típusú, nagy teljesítményű számítógépeket. Önmagukban egytől egyig ártalmatlanok, összekötve és néhány feltöltő chip-

pel ellátva azonban atomrakéták gyűjtőrendszereként használhatók fel. Műszaki dolgokat ne kérdezz tőlem, én csak a galambokhoz értek. Főleg vasárnap.

— Hogyan jutottál hozzá ennyi tartalmas információhoz?

— Amíg te Bonnban kávéztál, addig én továbbítottam egy számítógépes szakember felé Bauer legutóbbi megrendelési és átvételi jegyzékeit. Az illető röviden átnézte a papírokat. Azt mondja, bár hiányzik még egy-két dolog, de minden jel arra mutat, hogy Bauer épp azon volt, hogy két darab nevezett típusú, nagy teljesítményű számítógépet vásároljon össze, mintegy harmincezer dollár anyagi értékben. Összerakva és „frankó Moszkva”, a pajtások ötmilliót pengetnek le mindezért a cég asztalára. Dollárt, nem rubelt! Kellemes mellékszolgáltatás egy kis összerakódiért, nem igaz?

Felfogtam a dolgot, és Piotre Labruszkra gondoltam, akit Klaus König a szövetségi hírszerzéstől a keleti titkosszolgálat beszerzési specialistájának nevezett. Labruszk halott volt ugyan, de akadtak mások is, akik foggal-körömmel küzdöttek azért, hogy kormányukat létfontosságú deviza kiadásától kíméljék meg. Olyan Labruszkok, akik itt, a körzetben kutattak. A késztermék után. Bauer vásárolt és rakosgatott. Meg voltam róla győződve, hogy ezek a vackok itt fekszenek valahol a körzetben szállításra készen, mivel valamilyen okból az üzlet eleddig nem jött létre.

— Peter — Meise hangja melegen, lágyan csengett. — Hé, remélem, nem felejtetted el, hogy ez robbanóanyag! Nemcsak egy halott öregemberről és egy elpatkolt ügynökről van szó. Teszel nekem egy szívességet?

— Persze.

— Ne feledd Pötschöt, Peter! Gondolj Casablancára!

— Muszáj ezt? — kérdeztem bosszankodva.

— Barátok voltatok, és te pontosan olyan vagy, mint ő.

— Miért, milyen volt Pötsch?

— Egyike volt azoknak, akik szembeszállnak az egész világgal, mert szilárd meggyőződésük, hogy úgylis a többiek húzzák a rövidebet.

— Ilyen lett volna Pötsch, DAB?

— Pontosan ilyen.

— Gondolod, élne még, ha én annak idején...

DAB a fejét rázta. — Akkor jött el az ő ideje, Peter. Túl messzire merészkedett, és egyedül, még ha a partnere és barátja voltál is. Te voltál a Benjámín, a „kis öcskös”, ő meg a nagymenő, akinek képe minden titkosszolgálat „mintakollekciójához” hozzátartozott. Annak idején nem avatott be téged, és nem mondta el neked őszintén, ki mindenki ül a nyakán — és itt követett el hibát.

Kezemet nyújtottam Meisének. Megfogta, megszorította. Tekintete tiszta volt, s talán valóban akadt olyan ember, aki rajta keresztül lelátott a lelke legmélyére.

— Oké, DAB, én vigyázok magamra, te pedig megszerzed nekem Bauer határidőnaplóját. A lányával mi van?

— A közelébe se enged minket. Koslowski és Lampert már megpróbálták. Jogot hallgat, és bírósági fecni nélkül egyikönket se engedi be a házba. Nem sokat remélek ezen a vonalon.

Rávigyorogtam Meisére. — De hiszen te voltál az, aki megtanított, hogy a kevés mindig több a semminél, DAB. Hullafáradt vagyok.

— Fáradt vagy? — kérdezte Liselotte Strakeljahn. Kialudta magát, tele volt vágyakkal, és szilárdan elhatározta, hogy e vágyakat most velem fogja betöltetni. Fekete dresszt viselt, olyat, amelyet fitnessklubokban, dzsessztánc- vagy aerobicórán csak fürdőruhával együtt szabad felvenni — a férfi előtáncosok miatt, akik a látvány hatására képtelenek lennének maximális teljesítményt nyújtani. Túlságosan merevek lennének...

Mint mondtam, Liselotte Strakeljahn csak az egy szem dressz volt, fürdőruha nélkül. És ez a holmi áttetsző volt: minden domborulatot, kanyarulatot, minden apró redőcskét megmutatott. Tulajdonképpen semmit nem látott az ember, csupán bebeszélte magának, hogy

lát valamit. Az ilyesmi pedig erősen igénybe veszi az ember fantáziáját...

— Fáradt — ismételte, és átmasírozott a hálószobán.

Egyetlen államügyéssel sem találkoztam még, aki ilyen gyűlölködő hangnemben beszélt volna a vádлотal.

— Tegnap este jöttem át hozzád. Az ágyban feküdtünk, de mielőtt bármi is történhetett volna, csörgött a telefon. Azóta várakisasszony módjára ücsörgök itt. S most, miután lovagom végre valahára megtért a csatából, fáradt. Azt hittem, te amolyan szuperzsaru vagy.

— Összekeversz Schimanskival a „Tetthely”-ből. Ő csak játssza a zsarut, én meg tényleg az vagyok.

Pisztolytáskámat a Berettával együtt az éjjeliszekrényre fektettem, levettem ingemet, rágyújtottam és hátradőltem. A szituáció valahogyan a hím galamb és Raquel esetére emlékeztetett. Vigyorogtam, s ettől rögtön fenn volt a plafonon a szép Liselotte. Keble — noha a dressz szorosan a testére simult — hullámzott. Ráadásul olyan idomai voltak az „elülső fertályon”, hogy álmatlan, vágyakkal teli éjszakákat okozott az embernek, ha csak hozzájuk ért.

Éppen valamilyen prédikációba akart belekezdeni, amikor hirtelen

megcsörrent a telefon. Felemeltem a kagylót.

— Tessék, itt Mattek.

— Személy szerint ellened tulajdonképpen semmi kifogásunk!

Nem ismertem ezt a hangot, de olyan volt, mint a frissen kibányászott szénéé, amely a reggelinél még ott csikorog a vájárok fogai közt.

— Mit akar tőlem? — kérdeztem.

— Piotre nem volt elég elővigyázatos.

Szájából úgy hangozott a Piotre név, mint egy szögekből és borotva-pengékből készített orosz főzelék.

— Hát, tényleg nem volt az — tettem hozzá. — De ti sem vagytok azok. Egy jó beszerzési specialista többnyire pocsek lövész, barátom.

Barátom a vonal túlsó végén bizonytalanul nevetett. Ez pedig még jobban elgondolkoztatott. Azokban a körökben, amelyekben én mozgok, nem szokás felhívni az ellenoldalt és kedveskedni egymásnak. Látni ugyan ilyesmit elvétve a tévében, a valósághoz azonban semmi köze.

— Nem mondták neked, hogy egyet közülük már a másvilágra küldtem?

Nem mondták. Midőn a hangja elcsuklott, és levegő után kapkodott, rögtön tudtam, hogy egy huszadrangú kis gazembert pénzeltek le a foglalkoztatásomra, arra, hogy elvonja a figyelmemet róluk. Néhány ostoba hívás, egy kis tűzijáték és fenyegetések: ez a teljes skála.

— Nem tudom, mennyit fizetnek

neked — folytattam a beszélgetést —, mindenesetre nem eleget, hogy érdemes legyen a fübe harapnod, haver.

Letettem a kagylót. Liselottéről egészen megfeledkeztem.

— Ki volt az? — kérdezte.

— A potenciális gyilkosom.

Szeme tágra nyílt. — Tisztában vagy velem, hogy komplett örült vagy?

Bólintottam. Már a befejezés közelgett, mielőtt a kezdet csöppnyi esélyt kapott volna.

— Tényleg semmi hasonlóság nincs Schimanski és közted, Mattek. Ő férfi, és még szíve is van. Még félholtan is van egy-két kedves szava a nőkhöz.

— Micsodája van?

Liselotte szeme szikrát szórt. — Kedves szava, a rohadt életbe!

Elnyomtam a cigit a hamutartóban. — Szeretnéd a jövőben az alsónadrágaimat mosni és a zoknijaimat foltozni?

— Kedves szava! — rikoltozta éles hangon.

— Ez házassági ajánlat volt!

Mutatóujjával előbb a homlokára bökött, aztán az éjjeliszekrényen heverő Berettára. — Tégy önmagadnak és embertársaidnak egy szívesseget, Mattek. Lódd agyon magad!

Az ajtó hangosan becsapódott mögöttem. Hallottam, amint nagy zajjal összeszedi a lakásban fellelhető holmijait. Valami eltört, Liselotte meg káromkodott.

— Lódd agyon magad, Mattek!

Újabb csapódás: ezúttal a bejárati ajtó. Aztán olyan csend támadt, hogy a falon hallani lehetett az utolsó két szobalégy zümmögését.

Liselotte Strakeljahn. Egy névvel több az emlékirataim számára. Igen, valóban csak egy névvel több: nem volt időm megismerni a név mögött rejtőző személyiséget.

Egyre jobban gyűlöltem Thomas Bauert. A fickó nem ismert engem, én sem őt, mégis átkozottul sötét árnyékot vetett az életemre.

— Ha nincs dudvád vagy inadba szállt a bátorságod, ne játsszál, inkább imákat mormoljál, apafej!

„Hotte kocsmájá”-nak pincéjében hárman szálltak ki a pókerpartiból. Az asztalon kétezer márka. A fickó, aki beszélt, úgy nézett ki, mint egy óriási ökörbéka. Mindennek tetejébe szemmel láthatólag még rövidlátó is volt: oly közel emelte arcához a lapokat, mintha beléjük akarna harapni.

Az ökörbékával játszó Hans Laage vigyorgott. Hetes párjában gyönyörködött, és biztos volt benne, hogy ellenfele úgy blöfföl, mint annak a rendje.

— Na mi van má, apafej? Se bankód, se nyamvadt apród? Pengesd le a száz pénzt, vagy elhúszok innen a suskával együtt!

Laage az asztalra terítette lapjait.

Idegessítette a két bőrszerkós hapsi, akik az ökörbékához tartoztak. Nem ilyen nézőközönséghez volt szokva.

Rossz idők jártak — még egy ilyen viszonylag jó hírű lebujra is, amelynek mélyén játékbarang rejtőzött. Az igazi szerencsejátékosok már rég elhúzták a csíkot. Így tehát Hotte Behlingnek ilyen ökörbéka típusú fazonokat is asztalhoz kellett engednie, bőrszerkós apródjaival együtt. A belépő húsz márka, a nyereség tíz százaléka is Hottét illette. A veszteségből nem vette ki részét. Minden egyes játékfordulót követően azonnal kasszírozott.

— A te század, plusz még ezer — mondta Laage. Rátette a pénzt a többi bankjegyre.

Hotte, aki mögötte állt, és látta két nyamvadt kis hetesét, nem vágott pofákat, noha arra a hétezerre gondolt, amivel Laage még tartozott neki. Igaz, a visszafizetése egyelőre nem volt esedékes: Laagénak volt még két napja. Márpedig, amíg nem lépi túl a határidőt, azt csinál a dudvájával, amit akar.

A békaképűnek még jobban kigúvadt a szeme.

— Se bankód, se nyamvadt apród, mi? — Most Laage vigyorgott. — Pénz a pénznek apja, apafej. Mi van? Nincs dudvád, vagy tán inadba szállt a bátorságod?

A két børszerkós idegesen reagált, mert szertefoszlni vélték vékony reményeiket. Békaszemmel együtt úgy tervezték, hamarjában összeszednek egy kis dohányt, hogy aztán ezzel hetvenkedhessenek, és felszedhessenek valami léha cicababát a diszkóban.

Hotte köhintett egyet és körülnézett. A méretei: 1,90 × 1,10 × 60. Magasság, szélesség, mélység. — Csak semmi randalírozás, mert fejvesztés lesz — mondta. — Mindenki kedve szerint játszik, semmire nem kényszeríthető.

Laage körül nyugtalanul sugdolózni kezdtek, ám ő, ha izzadva is, megőrizte nyugalmát.

— Azt hittem, van limit — morogta a békaképű.

— Montében van is, itt nincs — válaszolta Hotte. — Azt hittem, ismered a szabályokat.

— Ismerem hát.

Laage végigsimított homlokán. Attól tartott, a børszerkósok bevárják majd egy sötét sikátorban, ha ő lekopasztja az ördögbékát. Fedezékre volt szüksége; Hotte kell hogy szeresse őt ennyire.

— Hotte!

Horst Behling felhúzta bozontos szemöldökét, amitől — csapott homlokát és méreteit beleszámítva — bizonyos mértékig egy felöltözött gorillára emlékeztetett. Odalépett Laage székéhez.

— Mielőtt elfelejtem, Hotte — szólt Laage, és odacsúsztatott egy leszámolt köteg pénzt —, a hétezer.

— Ráért volna — mondta Beh-

ling, s közben mégis úgy kapott a pénze után, mint kiéhezett kutya a maradék csont után.

A békaképű az asztalra tette a kártyákat, és titkon számolgatni kezdte kápéját. Nem sok számolni-
valója akadt. Ezer márka már meghaladta a lehetőségeit.

— Hitel van?

— Mennyi kéne? — kérdezte Hotte.

— Úgy kétezer?

— Kétezer. — Hotte bólintott. — Rendben. Cserében kérem a Porschéd papírjait.

— Nincs Porschém. Opel Kadettom van.

— Évjárat?

— 72. Szuperjól gyorsul és...

— Lepengetheted az ezer pénzt most, vagy felállsz, és rendelsz egy sört odafönt.

A békaképű dühösen felpattant. Az egyik børszerkós Horst Behling fogalmi szerint kicsit kapkodva mozgott. Odavágott neki, és homlokra találta az ürgét, aki erre a fél pincén átperenderült. Először az oldalfalnak csapódott, aztán a hátsó falhoz, végül ismét az oldalsóhoz. Szintiszta mandiner. Hotte elégedett volt. A következő pillanatban a børszerkós a földre zuhant. A padlónak ütődő feje egy földre pottyanó nyers tojás hangjára emlékeztetett.

A másik børszerkós hátrált, békaszem elszürkült.

— Ezt mindig így játsszátok? — kérdezte.

— Persze — felelte Horst Behling. — A nemzetközi szabályok ér-

telmében. De most már hordjátok el magatokat! És ingyen pia nincs! Ja, az álomszusékat itt ne felejtsetek!

Az ajtó sarokpántjai nyikorogtak: bejött még két fiú. Két Hotte kisebb kiadásban. Rendkívül tanulékonyak voltak, és arra fájt a foguk, hogy valaha elérjék Hotte képességeit — ami a börtönbüntetések közti rövidke időszakokra való tekintettel eléggé valószínűtlennek látszott.

— Az ujjakat tördeljük szét, vagy a burájukat verjük be? — kérdezte egyikük dadogva. Állítólag zsenge csecsemőkorában az apja megpróbálta kalapáccsal agyonütni, ezért a beszédhiba.

— Szokásos csendes levonulás — adta ki az utasítást Hotte.

Hans Laage lehúzta a pénzt az asztalról, és a zsebébe tömkölte. Az ördögbéka és a børszerkós fazon közrefogták haverjukat, és felvonszolták a pince lépcsőjén.

Hotte Behling vigyorgott. — Olajkutat leltél? — kérdezte.

— Miért?

— Úgy ki vagy béelve, Laage, akár egy sejk. Remélem, a bankók nem hamisak!

— Ezer százalék, Hotte. Kösz, hogy kihúztál a csávából.

— Ez itt lent vendéglátói kötelességem volt, a hétezetet meg egy jó barátomnak adományoztam. Nem kellett volna visszafizetned, komolyan nem. De ha már van annyid, és megengedheted magadnak, úgy is jó. Tudod, hogy számíthatsz rám, hallod?

Hans Laage bólintott. Hottéhoz

képezt alig látszott ki a földből, olyan kicsi volt. 1,65 magas, keskeny vállú, beesett arcú figura, aki mindig kissé sóváran tekintett a világba sötét szemével. Tekintete arról árulkodott, hogy többnyire rosszul járt az életben, és mohón kutatja mindazt, amit az élet eleddig megtagadott tőle. Dús, göndör haja és lágyan ívelt szája volt.

— Az embernek barátokra van szüksége, Laage — mondta Hotte —, olyan barátokra, akik nemcsak suskát tudnak adni, ha éppen le vagy égve, hanem erőt is. Erőt, Laage! Ha te magad híján vagy valaminek, legalább legyen valakid, aki rendelkezik veled. És neked van ilyesvalakid. Én és a srácaim. Volta-képpen irigylésre méltó vagy, nem?

— De igen.

Hotte felállt az asztaltól, és egészen közel hajolt Laagéhoz. Amikor az fel akart állni, Hotte a vállára fektette kezét, és visszanyomta a székbe.

— Nos, Laage, barátok vagyunk?

— Hát persze. — Tudta, mire megy ki a játék. Hiba volt az újonnan szerzett gazdagsággal kérkedni. Miután a zsugázással itt lent, a játékasztalnál sikeresen a katasztrófa szélére manőverezte magát, a fel-futás után nem lett volna szabad visszajönnie. Mégis megtette, hogy megmutassa Hotténak, ő is képes

összehozni valamit, noha első pillantásra nem is hinné az ember.

— Oké, Laage. Honnan van a lóvé? Van még mit meríteni a kincsebányából?

Laage kifújta az addig visszatartott levegőt, amikor Hotte levette válláról a kezét. Reszkető kézzel rágyújtott, utána pedig beszámolt Hotténak arról, hogyan találkozott össze néhány nappal ezelőtt csodálatos módon bizonyos oroszokkal nagy lengyelekkel.

Hotte hallgatta. Néhanapján előfordult, hogy Laage elkezdett zöldegeket beszélni, ha túl sok dohányt szippantott fel. Ezúttal viszont nem erről volt szó.

— És az ipsék egyenesen rád kényszerítették a lóvét, igaz?

— Úgy valahogy — bólintott Laage. — Majd megvesztek értem.

— És mit nyújtottál nekik cserébe?

— Know-how-t!

Hotte Behling értetlenül meredt a pehelysúlyú emberkére. — Hé, öregem, az egy olyan lapos pofájú, kék nyelvű dög, vagy mi a szösz. Mire kell az oroszoknak kutya?

Laage elmosolyodott, és azon erőlködött, nehogy túl sajnálkozó kifejezést öltsön az arca. — Tudás, Hotte! — mondta, s közben a homlokára bökött. — A tudásomat akarják, nem pedig valamiféle ostoba csau-csaut. Elmagyarázom neked részletesen, jó?

A telefonáló semmiképp sem lehetett amolyan megrögzött ügynökféle, aki kötvények és egyéb értékpírók megvásárlására igyekszik rábeszélteni az embereket, ehhez túl súlyos akcentussal beszélt.

— Ne tegye le! Ez nagyon fontos magának!

Marlies Bauer leült a földre, a telefon mellé. Tekintete végigfutott apja szűk kis magánirodáján, ahol kétszer is megforgatott minden egyes darab papírt. Nem tudta, mit keres, ám kellett valaminek lennie, amit mások már kerestek itt, de nem találták meg. Valaminek, ami miatt képesek voltak agyonütni egy öregembert, és ami miatt apja is kénytelen volt elmenekülni előlük, amit úgy kutyafuttában megemlített. És most, midőn ez az akcentussal telített hang a fülébe hatolt, a lány majdnem biztos volt benne, hogy a telefonáló azon fickók egyike, akik elől apja elszökött.

— Miről van szó, és ki maga? — kérdezte Marlies.

— Az édesapja egyik barátja vagyok, Bauer kisasszony.

Marlies derűsen nevetett. — Az egyik, aki elől az apám meglógott?

Hosszas hallgatás a vonal másik végén.

— Elöttem nem kell megjátsszania magát — mondta Marlies. Miután elhatározta, hogy apja ellen fog dolgozni, és mindazt megfizeti, amit az vele és anyjával művelt, fontosnak tartotta összebarátkozni apja ellenségeivel. — Feltételezem, hogy becsapta magát.

— Olyasmi — felelte a telefonáló. — Jelentkezett önnél?

— Igen. — Rágyújtott. — Azt mondta, csak akkor tér vissza, ha a rendőrség már kivonta a forgalomból önt és néhány társát — vagy valami hasonló. Nem tudom, hol van most, és miről van szó. Csak arra tudok gondolni, hogy a céggel kapcsolatos a dolog. Esetleg beígért szállítmányokkal, amiket az apám elhanyagolt. Ha fenyegetni akar, előre közlöm, semmi értelme.

— Távol áll tőlünk — válaszolta gyorsan a férfi.

Marlies figyelmesen hallgatta, milyen éles hangon, szaggatottan beszél. „Persze, hogy távol áll tőletek — gondolta magában. — Fenyegetéssel kislányokat szokás megriaszítani. De szükségetek van rám, hogy megleljétek azt a valamit, amit apám nagy sietségében nem tudott magával vinni.”

— Lehet, hogy a telefont a rendőrség lehallgatja.

— Ilyen gyorsan nem szokták — felelte a telefonáló —, legalábbis nem Németországban. Ismerem az önök törvényeit.

— Rendben. Mit keres, és megnyit ér?

Ez a közvetlenség kissé összezavarta a telefonálót. Köhintett egyet. Aztán sugdolózás a vonal másik végén: megtanácskozta a dolgot a többiekkel. Mindenesetre úgy hangzott.

— Talán tényleg lehallgatják a közületeket.

Marlies nevetett. Azon sem lepő-

dött meg, milyen hamarjában és simán bújt bele az apaáruló szerepébe. — Badarság — válaszolta. — Ha időre van szükségük, és még tanácskozniuk kell, tűzzünk ki későbbi időpontot!

— Találkozna velünk?

— Persze — felelte határozottan a szőke Marlies Bauer. — Végül is tudnom kell, miről van szó, hogy megkereshessem, és utána bezsebelhessem érte a jutalmat.

— Megfelelne ma este, tíz órakor a Hansa Szálló bárjában?

— Igen.

A férfi letette a kagylót. Marlies a vonalban maradt, poloskáról árukkodó kattanásra várva. Hiába.

Ez egyfelől megnyugtatta, másfelől ugyanakkor kétségeket ébresztett benne: tényleg létezett valami, amivel árthatott apjának?

Úgy húztam magam mögött, mint halászbárka a vontatóhálót. Öreg, sárga Mantájával követett, amely a rozsdafoltjaival bárányhimlős gyerekre emlékeztetett.

Blechmann a lehető legmélyebb álmomból csörgetett fel. Elmondta, hogy foglalkozott a trezoros ügyel,

és hogy talált valamit, ami esetleg forró nyomra vezethet.

Zuhanyoztam, mégis félig eszméletlenül támolyogtam ki a házból a hidegre. A sárga Manta az első pillanatra szemembe ötlött. Rettenetes csúfsága miatt. Utánam ő is elindult, s mikor tíz perc elteltével még mindig láttam a visszapillantó tükrökben, tudtam, a telefonáló volt az. Az a huszadrangú kis gazfickó, az is lehet, hogy nagy gazfickó volt, akit rám állítottak, hogy elterelje a figyelmemet.

Attói a pillanattól kezdve teljesen éber voltam.

Elkalauzoltam a klinikák mellett, a Hohe Strasséba, majd a Hansa Strasséba. Innentől felcserélődtek a szerepek, nekem kellett ügyelnem rá, nehogy ő szem elől tévesszen. A forgalom akadozva haladt a Hansaplatz felé. Fürkészsze kanyarogtam a Hansaplatz parkolóján, mikor végre megleltem, amit kerestem: két, egymáshoz közel eső parkolóhelyet. Beálltam az egyikbe. A visszapillantó tükörből láttam, amint elhúz mellettem. Aztán eltűnt a látómezőből. Ez azt jelentette, hogy az általam számára kikeresett üres helyre parkolt a Mantájával. Boldoggá tettem. Sőt, még valamit elértem: ismeretlen barátom elérte a biztonságérzet ama stádiumát, amelyben az ember szilárdan hisz, hogy már semmi sem üthet ki balul.

Márpedig én pontosan azt akartam, hogy ezt érezze.

Még útközben kapcsolatot terem-

tettem Paul Koslowskival. Felvilágosítottam a helyzetről, és odarendeltem a Hansa Krugba, ez egy kis kocsmá a Salzgassében. Már bő fél óra eltelt után indulásom óta. Koslowskinak, a Polyáknak rövidebb volt az út a célállomásig, mint nekem. Ha minden simán ment, már ott kellett lennie.

Kiszálltam, felhajtottam bőrdzsekim gallérját, szorosabban nyakam köré tekertem sálamat, és lehorgaszott fejjel nekiindultam. Elhaladtam a Probstei-templom mellett, aztán kicsit jobbra, le a Bremer Strassén, majd a Tissel mellett el a Salzgasse irányába.

Ez idő alatt háromszor láttam emberemet, mikor megálltam, hogy megnézzem egy-két üzlet kirakatát.

Nagyra nőtt, beesett arcú fickó volt, szeme sötét színű, mélyen ülő. Télen ugyan valamennyien kissé szürkék vagyunk, ám ennek az embernek a színárnyalata arra utalt, hogy legalábbis már hosszú ideje nem volt szabin, talán hosszabb időt töltött rács mögött. Agyonmosott farmert viselt, magas sarkú, hegyes orrú csizmát és egy kapucnis, zöld, bélelt anorákot. Alatta pedig rikitóan piros, magas nyakú pulóvert, amelyből csak a magas nyak látszott ki. Kissé hajlottan járt, mintha valamilyen gerincbántalma lenne. Mozdulatai ugyanakkor kecsesek voltak.

Vagyis hiba lett volna alábecsülni. Márpedig nem engedhetem meg magamnak, hogy hibázzam.

A Hansa Krug előtt megálltam. A

kifüggesztett itallapot nézegettem, vagy legalábbis úgy tettem. Valójában azonban igyekeztem az erősen homályos ablaküvegen keresztül végigmérni és azonosítani a hosszú pultnál ülő alakokat. Nems voltak sokan. Felfedeztem Koslowskit, s ez megnyugtató érzéssel töltött el.

Egy „árnyékot” látni semmit nem jelentett, amíg nem tudta az ember, ki rejtezik mögötte, mire szól a megbízatása, és mennyire elszánt.

A kinti hidegből belépve szinte kalapácsütésként ért a kocsmameleg, áporodott levegője. A zenegép hangosan szórta a dallamokat: „don't worry...”. Két félrészeg azon vitázott harsányan, kit illet az a megtiszteltetés, hogy a következő kört fizesse. A kopasz fejű kocsmáros — úgy festett, akár egy beteges, vén kakas — rikácsoló, magas hangján megkísérelte eldönteni a vitát. Felajánlotta, hogy a következő kör az ő számlájára megy. Két ablak alatti asztal volt foglalt. Az egyiknél egy hippi leányzó magyarázta hasonszórú srácismerőségének a San Franciscó-i élet előnyeit, a másiknál három nyugdíjas zsigázott.

Eddig kétszer vagy háromszor jártam ebben a kocsmában egy sör erejéig. Mindannyiszor este, akkora jövés-menés közepette, amelyben egyetlen vendég sem tűnt fel, hacsak nem a törzsvendégekhez tartozott. Egyszóval, engem itt nem ismertek, én viszont ismertem a helyet, ebből az okból kifolyólag esett rá a választásom.

Koslowski a pult végénél ült,

bambán sörébe bámulva, s közben észrevétlenül, szemét sem rebbentve engem figyelt az üveges polc mögötti tükörből.

Mellette elhaladva a játékautomatához mentem, beledobtam egy ötöst, majd visszafelé megint csak Koslowski mellett jöttem el.

— Bélelt anorák, piros pulóver — szoltam oda feltűnés nélkül. — Ő az én emberem. El ne ijeszd!

Koslowski belevigyorgott a sörébe. — Csak azért vagyok itt, hogy összekanalazzam a te halandó burkolatodat.

Odaálltam a pult közepéhez. A sovány kocsmáros odajött.

— Sört — mondtam neki. — Meg egy konyakot, duplát.

Odacammogott az italmérő csaphoz. Ahogy utánanézttem, valamilyen úton-módon Walther Lamper tet juttatta eszembe a Ruhr-körzetből. Ő is ugyanilyen sovány volt és nyúlánk, amolyan vasággal együtt 20 kiló típus, innen kapta a „Lázár” gúnynevet — arról a bizonyos férfiről, aki csodálatos módon feltámadt halottaiból.

Cigaretára gyújtottam, és éppen az első slukkot szívtam, amikor belépett az „árnyékom”. Céltudatosan, cseppet sem habozva. Az ajtó becsukódott mögötte, ő pedig hamarjában előbb megdörzsölgette átfagyott tagjait, majd négy méterre

tőlem, helyet foglalt egy bárszéken. Háta így ülő helyzetben is hajlott volt. Körbejártatta tekintetét anélkül, hogy szeme a kelleténél akár fél pillanattal tovább pihent volna rajtam; ugyanolyan sebesen elkapta rólam is a tekintetét, mint a többi vendégről vagy a berendezésről.

— Egy kávét és egy vermutot — szólt oda a kocsmárosnak, mikor az feléje nézett. — Ezt a szar időt!

Az italmérő csapnál álló sovány emberke egykedvűen bölintott.

Az a két fickó, aki az imént még azon vitatkozott, ki fizesse a cechet, most egy szív, egy lélekként ivott egymás egészségére, és gyufával sorolta ki a következő kört. Három perc múltán megszületett a boldogságtól sugárzó vesztés.

Hörpintettem egyet a sörből, felhajtottam a konyakot, aztán újra a sörből ittam. — Kaphatnék valami ennivalót?

— Fasírt van, vagy hideg rántott hús kenyérrel.

Bölintottam.

— Na melyik legyen? — kérdezte a sovány.

— Fasírozott, de mustár nélkül. Ketchuppal.

— Ketchup a McDonald'snél van. — Megvonta csontos vállát.

— Jó, akkor rántott húst.

— Jobb is — felelte vigyorogva, miközben járomcsontján megfeszült a bőr.

— Mér, többet keresel rajta?

— Is. De a fasírt már egyhetes.

— És a rántott hús?

— Az kéthetes — mondta erre

—, de alaposan át van sütvé, és jól van tartósítva. Sokkal több hormon is van benne, meg miegyéb.

— Majd megveszek érte, már a hormonért — válaszoltam, ittam még egy korty sört, felálltam, és elindultam egyenesen a vécé irányába. Amikor elértem az ajtaját, Koslowski feldöntötte a sörét, hogy legyen ürügyem megfordulni és még egyszer körülnézni.

A bélelt anorákos idegesen fészkelődött a széken, végül felállt. Szemmel láthatóan nagy erőfeszítésbe került nem az én irányomba fordulnia.

Jól emlékeztem a vécére és a mosdókra: fehérre csempézett, tágas helyiség, benne két mosdókagyló, egy vizelde meg két vécéfülke. Lehúztam a cipőmet, beállítottam az egyik fülkébe úgy, hogy kívülről is lehessen látni, bezártam belülről a fülkét, és átlendültem az elválasztófal fölé a másik fülkébe.

Eltelt két perc. Oly csendben jött, hogy csak akkor hallottam, amikor az ajtózár automatikusan bekattant.

— Peched van, Mattek — mondta —, mégis eleget fizetnek!

Hangtompítót használt. A vécéajtóba csapódó golyók hangja messze felülmúlta a lövésekét. Három ilyen hang: mintha pezsgősüveg dugóját húzták volna ki. A fülkében, melyben engem sejtett, szétpattantak a hátsó fal csempéi. Aztán emberem halkán nevetett. A következő pillanatban berúgta az ajtót, hogy meggyőződjék róla, valóban teljes munkát végzett-e.

Másodpercnyi időt hagytam neki: ennyi ideig csodálkozik majd azon, hogy a pár cipőn és néhány lepatlant csempén kívül nincs egyéb láttnivaló. Vagyis nincs hulla. Aztán kilöktem saját fülkém ajtaját — ösztö-
 nösen épp a másodperc megfelelő töredékében.

Amikor az anorákos visszaugrott, pont eltalálta az általam kilökött ajtó. A vállán érte az ütés, amitől erősen megtántorodott. Hegyes orrú cowboyszímájának bőrtalpa alól kicsúszott a csempézett padló: bal kezével kétségbeesetten evezett a levegőben, fogódzót keresve, miközben jobbával kihúzta a duci kis hangtompítóval felszerelt Walther 08-át.

Kétszer tüzelt, mielőtt a padlóra zuhant volna. Az egyik golyó az ajtót találta, a másik a padlócsempét érte, ám rögvest vissza is pattant, és egyenesen a mennyezetbe fúródott. Mész és por hullott alá. Adódhatnak olyan szituációk, amelyekben a leglogikusabbnak tetsző lépéssel állati nagy hibát követ el az ember — ezt megtanultam az évek során. Jelen esetben a leglogikusabbnak tetszett nekiugranom. Csakhogy ő számolt ezzel, és biztos voltam benne, hogy e kritikus pillanatban erre is volt felkészülve.

Pontosan erről volt szó. Szemből számítottam rá, s ha nekiugrom, valóban szemből tettem volna. Tehát, miután vagy fél métert csúszott a padlón, felrántotta a Walther 08-at, és előrelátóan abba az irányba tüzelt.

De addigra én már félreugrottam jobbra, gyorsan megkerültem őt, s máris ott találtam magam, ahol a legkevésbé számítottam rá. Az utolsó pillanatban hátrakapta fejét, és a tágnál is tágabbra nyílt, páni félelmet tükröző szemével rám meredt. Megpróbálta hátralendíteni jobb kezét, amellyel a pisztolyt markolta, ám e művelet sikeres végrehajtásához túlon túl zsibbadtak voltak a mozdulatai. A félelem és rémület mintha leblokkolták volna a másodperc töredékéig. Teljesen normális reakció volt ez, de ő korábban valószínűleg sohasem tapasztalt ilyesmit. Hirtelen kitérte a száját. Előrelendülő cipőtlen lábam ajkon találta, amitől egyszerűen torkán akadt a szó. Feje hátracsuklott, utána meg a padlócsempén koppant. Tekintete üvegessé vált. A Waltherrel küzdött, amely egyszeriben oly súlyos teherként lógott a kezében.

Következő rúgásom azt a kezét érte, amellyel a pisztolyt tartotta. Természetes dühvel rúgtam oda, mint aki nehezményezi, hogy egy ilyen jöttment alak a viruló életből a nirvánába akarja küldeni. Nagy igyekezetemben eltörtem egyik alkarcsonjtját.

A csonttörés hangja sajátos, összetéveszthetetlen.

Amíg a Walther 08-as még a levegőben repült, emberem felordított.

Aztán szakadatlanul ordított, míg nem a pisztoly a falnak csapódott, a padlóra esett, és a csempézeten végigcsúszva eltűnt az egyik vécéfülkében.

Ugyanebben a pillanatban kicsapódott az ajtó: megjelent Koslowski. Behúzta a nyakát a látványtól, és bevágta az ajtót maga mögött. Végül mégis kinyitotta, kidugta a fejét, és elüvöltötte magát: — A budi zárva! A pult mögé pisáljatok!

Mindez nem tartott tovább tíz másodpercnél. A tükörbe nézve megállapítottam, hogy a hajam még csak össze sem kócolódott, s a homlokom sem gyöngyözött a verejtéktől. Igaz, kicsit szaporábban vettem a levegőt, de ez volt minden. Reszketésnek, izgatottságnak nyoma sem volt, jöllehet ezt várja többnyire a közönség az irháját a legeslegutolsó pillanatban megmenteni tudó főhőstől.

Koslowski megpillantotta a vécékagyló előtt álló cipőket, és fejét ingatva szemrehányóan mondta: — Hideg a kőpadló, Peter. A végén még tudógyuszt kapsz!

A nyurga, anorákos pasas abban a pillanatban abbahagyta az üvöltést, hogy visszahúztam a cipőmet. — Gyenge teljesítmény — mondtam. — Hat lövés a nagy semmibe. Túlbecsülték a képességeidet. Nem éred meg azt a pénzt.

Koslowski letérdelt melléje. A nyurga legény szemei egy röpke másodpercig szikrát szórtak. Koslowski óvatosságból kissé hátrahúzta fejét — feleslegesen. A fickó ta-

lán ütni akart, ám végül meggondolva a dolgot önmagának tett szívességet: Koslowski egy csomó fájdalmat okozhatott volna neki.

A szikár fickó levéltárcája a levegőbe röpült, elkaptam. Vadonatúj, ropogós százasok voltak benne, mintha egyenesen a nyomdából hozták volna őket. Igazi pénzszaguk volt. Köztük négy darab ötszázás meg két darab ezres.

— Ötezer márka — mondtam Koslowskinak. — Most sértődjek meg, hogy az ő szemükben nem érek többet ennél?

Koslowski a fejét rázta. — Ilyesfajta kezdőknek nem fizetnek többet — válaszolta. — Hogy van a kezzed?

Mielőtt a nyurga bármit is tehetett volna, Koslowski megragadta a törött kezét, kissé felemelte, majd megint leejtette.

— Fájdalmai vannak — jelentette ki Koslowski. Gondolatban megkövettem Liselotte Strakeljahnt; a Polyák kijelentése még az övénél is közönségesebb, aljasabb volt.

— Van a táskádban egy pár aszpirin a számára?

A nyurga feltápászkodott, ülő helyzetbe hozta magát, bal kezével átkulcsolta jobb alkarját. — Eltört — nyafogta.

Bólintottam, majd rágyújtottam egy Gauloisra. Elkaptam esdeklő pillantását, a lába elé dobtam hát a cigarettát, és rágyújtottam egy újabbra.

— Ismered a játékszabályokat, ugye? — kérdeztem, miközben tú-

nődve pillantottam rá személyi igazolványára. — Hé, Mostner, emlélem, ismered a játékszabályokat?

Az igazolvány új volt. A lakhelyrovatban Duisburg, Kellerstrasse volt megadva. Nem tudtam, hol lehet ez az utca, jó környéken semmi esetre sem. Bizonyára masszív tiltakozást váltott volna ki a tisztos polgárokból egy ilyen alak odaköltözése.

Mostner a fejét rázta. A füst a szemébe szállt, gyorsan lehunyta.

— Gyilkossági kísérlet egy rendőr ellen, Mostner — vette át a szót Koslowski. — Mikor szabadultál a dutyiból?

Mostner összehúzta a szemét. Hangosan nyögött, anélkül, hogy sajnálatot ébresztett volna Koslowskiban vagy bennem. — Három hónapja — felelte végül.

— Igazán jó ember vagy — dicsérte Koslowski —, te aztán nem sokáig váratod a régi haverokat. Gondolom, tisztában vagy vele, hogy ezúttal kissé hosszabb időre leszel kénytelen megválni a szabad élet örömeitől?

Tisztában volt vele. Mostner a vállát vonogatta, de elfelejtette, hogy ezzel a törött karjához futó izmokat és inakat is működésbe hozta egyúttal. Véletlenül füstöt nyelt, mire kiköpte a cigarettát, és egyszeriben furcsa, köhögés és nyögés keverékéből álló hangokat adott ki magából.

Eltapostam a kőpadlón az elhulajtott csikket, és ránéztem az emberemre. Ha akartam, tudtam úgy

nézni, mint a hóhér, ki mindjárt leszűjt a pallossal áldozatára. Ezúttal akartam. Mostner behúzta a fejét. Szeme könnyezett, de nem a megbánástól, hanem a füsttől és a fájdalomtól.

— Igaz, hogy zsaru — mondta Koslowski rám mutatva —, de üzér is egyben. Abból a fajtából, akik csak egyszer tesznek ajánlatot valamine, Mostner. Tehát hegyezd a kagylóidat, és próbáld összeszedni azt a kis törpeeszedet.

Mostner elengedte sérült karját, és kézfejjével elmaszatoalta a vért az arcán. Szeme reményteljesen lobogott. Látni vélte azt a bizonyos szalmaszálat, és minden bizonnyal bele is fog kapaszkodni.

— Ezek a lövések itt... baleset volt — magyaráztam neki. — El lehet tussolni. Marad az államhatalommal szemben tanúsított ellenállás meg a könnyű testi sértés. Ha vastagabb a dossziéd a Bibliánál — öt év. Ha viszont csak olyan Újtestamentum vastagságú, három évvel megúsztatod.

Szemében bizalmatlanság lobbant.

— Tudni akarom, mikor, ki és hogyan adta neked a megbízást, Mostner. Neveket, adatokat, tényeket akarok.

Emberem sírva fakadt. Odaléptem a mosdóhoz, ittam egy korty vi-

zet. — ugyanolyan poshadt volt, mint a szájjem.

— Ötezer — szólt halkan Koslowski —, csupán előleg volt, ugye?

A tükörből láttam, hogy Mostner bólogatott. Tőlem félt, Koslowski-ban viszont jóindulatú, iránta sajnálatfélét tápláló szellemet vélt felfedezni. Átkozottul tévedett, de nem tartottam kötelességemnek ez irányban felvilágosítani.

— És a maradékkal mi van? — kérdezte Koslowski.

— Akkor kapom meg, ha elintézem a dolgot.

— Hol?

— Fel kell hívnom őket... — Mostner véres ajkába harapott, amikor tudatosult benne, hogy egy lépéssel már túl messzire ment. Fontos adut játszott ki a kezéből anélkül, hogy tisztos árat vagy bármilyen biztosítékot követelt volna cserébe.

Kint valaki dörömbölt az ajtón. Kinyitottam, félretoltam a kocsmáros, és követtem a folyosóra. Koslowski majd tisztázza a történeteket. Rá nem lóttek, tehát félig-meddig kívülről szemlélhette a dolgokat, érzelmileg sem hatottak rá annyira.

— Mit jelentsen ez? — kérte a kocsmáros. — Nem torlaszolhatják el csak úgy a budit, öregem.

— És miért nem?

Rám nézett. Mélyen ülő szeme lobogott. Homloka verejtéktől gyöngyözött, amit jómagamról nem mondhattam el.

— Mi történik odabent egyáltalán?

— Semmi — feleltem. — A barátom és egyik vendéged háborús élményeiről számolnak be egymásnak. Menj vissza a pult mögé, és kényeztesd a vendégeidet! Én egy pillanatra sem látok meg egy dupla konyakot kérek. Ha valakinek teli a hólyagja, könnyítsen magán a nyilvános melékhelyiségben, szemben a piacon.

— Hülye zsaruk — morogta, miközben eltűnt. Még csak nem is vehettem zokon tőle. Végül is akadályoztuk az amúgy is rossz forgalmát.

Újra kinyitottam a vécéajtót: Koslowski és Mostner szerelmes párocska módjára ücsörgött a kópadlón. Beszélgettek. — Meg ne csókd — mondtam —, vérzik.

Koslowski kesernyésen vigyorgott, Mostner pedig lesújtó pillantást vetett rám. Halálkomolyan ezt tette. Először mindent elkövetett, hogy eltegyen láb alól, s most, hogy keresztülhúztam a számítását, ezzel a lesújtó pillantással vetette a szememre, hogy nem hagytam magam félrerámolni az útból. — Felhívom az őrszobát — mondtam. Ha itt végeztél vele, egy kocsi vár rátok a hátsó bejáratnál. És semmi feltűnés, oké?

Koslowski bólintott. Végig tudta követni — mellel nem is oly helytelen — gondolatmenetemet: minden valószínűség szerint a megbízók nem bíztak a bérnyilkosban, épp ezért szemmel tartották.

Megittam a sörömet. A konyakot otthagytam. Ezután felhívtam az őrszobát, meghagytam, hogy küldjenek ki egy semleges kocsit, fizettem,

zsebre vágtam a visszajárót, és elhagytam a Hansa Krugot.

Bárkik voltak is az engem nem különösebben komáló fickók, túlságosan óvatosnak éppenséggel nem lehetett nevezni őket. Elvesztették egyik emberüket a teherpályaudvaron, aztán megbíztak egy másodrangú bérgyilkost, hogy a pokolra küldjön.

Mindez arra vallott, hogy a fiúk a biztonságérzet hamis képzetébe ringatták magukat, s talán már oly kevés választotta el őket a céltól, hogy úgy gondolták, most már nem dőlhet dugába a tervük.

Az irodahelyiség után Marlies Bauer apja hálósobáját kezdte átkutatóni. Kétórányi hasztalan keresgélés után a pincében lévő hobbisobát vette célba, ahol tudomása szerint apja már majd egy éve nem járt. Egy elektromos kisvasút számítógépre kapcsolt sínpályáját látta, ezen keresztül lehetett irányítani a játékot. Akárcsak az igazi életben.

Thomas Bauer voltaképpen mindenbe az „úgy kell történnie, mint az igazi életben” mottó szerint fogott bele. Csak ily módon lehet tanulni, mások hibáit felismerni és jobban csinálni.

A lány egy kartotékrendszert is talált, amely — halom papírkán — egy tizenhét vágányból álló, rende-

ző pályaudvar összes közlekedési és tolatási variációját tartalmazta, számtalan jelöléssel ellátva. Az egyik sarokban PC árválkodott. Fel sem nagyon tűnik az embernek, első pillantásra úgy fest, mint egy otflajtett játékszer. Második pillantásra azonban Marlies megállapította, ez a Personal Computer voltaképpen nem is annyira poros, mint lennie kellene. A limlom körülötte csupán azt a benyomást hivatott kelteni, hogy értéktelen kacatról van szó.

A lány átbötladozott a modellvasút vágányain, fogott egy zsámolyt, és leült a számítógép elé. Értett valamelyest az elektronikához, amely tulajdonképpen egész életében körülvette. Bekapcsolta a készüléket, rámeredt a monitorra, és betöltött egymás után öt játékprogramot, végül az elektronikusan vezérelt pályarendszer programját. Számítá-sok, grafikonok, parancsszavak. Értelmetlenek, érthetetlenek. Rágyújtott, s közben feltette magának a kérdést, hogy egy olyan ember, mint az ő apja, vajon hová rejtene el valamit, hogy azt később rajta kívül senki ne találja meg.

A számítógépbe. Éspedig egy olyanba, amely — akárcsak ez — úgy fest, mintha már réges-rég kislejtezték volna.

A gép mellett lévő lemeztartó le volt zárva. Csavarhúzó segítségével

a szimpla kis zár hamar engedett. Több mint hetven diszklemez volt benne. A feliratozás szerint mindegyik lemez a vágányrendszerről, illetve optimális kihasználásának lehetőségeiről tárolt információkat.

Az egyik diszken az MHO 4 felirat állott, ami különösképpen felkeltette Marlies figyelmét, hiszen ez volt az egyetlen rövidített kóddal ellátott lemez. Betöltötte hát a lemezt a computerbe, és elindította a programot.

„Kódot megadni!” — villant fel a képernyőn a felirat.

Megadta az MHO 4 kódot. A kép vibrált, eltűnt, majd ismét láthatóvá vált — ugyanazzal a felirattal.

„Kódot megadni!”

Az MHO 4, ha egyáltalán kód, nem teljes. Vagy rövidítés, amolyan emlékeztető. Felállt, újra átbotorkált a síneken, hogy felmenjen innivalóért. Magas sarkú cipője beleakadt a sínekbe. Előre akart mozdulni, eközben viszont úgy belerúgott egy öreg tehermozdonyba, hogy az átrepült a fél hobbiszobán. Dühösen utánarúgott, még egyszer bele-rúgott, aztán arra gondolt, ez az öreg mozdony úgysem tehet semmiről. Felemelte, minden oldalról megmérgette, aztán egyszer csak tágra nyílt a szeme.

A típustáblán a Märklin HO 4 felirat szerepelt, bármit is jelentett. Hirtelen agyába tolult a vér. Vissza-ment az igazi kód beadására váró, villogó számítógéphez. Reszkető ujjakkal gépelte be: Märklin HO 4.

A készülék zúgni kezdett, kattant

egyed, végül ott állt fehéren-feketén: a VAX 11—780 típusú számítógép szerelési útmutatója, kapcsolási rajza és rendszerterve. A lány számára megfejthetetlen számdzsungel következett, illetve kusza sínek halma-zára emlékeztető vonalas ábrák. Aztán, kis idő múlva egy szöveges utalás: különleges chipek MHO 4-ben. Partner: van Gennik, Amszterdam, Reguliersgracht 47.

Izzadság lepte el homlokát. Rágyújtott, szívott néhány slukkot, és megpróbálta megnyugtatni gondolatait. Kis papírra feljegyezte a VAX 11—780-at, valamint az amszterdami címet. Valahogyan bizonyos volt afelől, hogy rábukkant arra, amit mások korábban hasztalan kerestek. Megézés volt csupán, nem több, ám olyan erős, hogy végül engedett neki. Kevéssel ezután már a földön térdepelve igyekezett minden egyes mozdonyt kézbe venni.

HO 4.

Dízelmozdony volt. Szemmel láthatóan már több ízben szétszedték, ugyanis a csavarok körül meg volt karcolódva a piros lakk. És — miután több mozdonyt is kézbe vett — még valami feltűnt neki: ez itt könnyebb volt, sokkal könnyebb, mint amazok. Mintha belül üres lenne.

Tíz perccel később már tudta, hogy tévedett. A mozdony nem volt üres, csakogy egészen mást tartalmazott, mint amire számított. Négy darab hüvelyknyi nagyságú, műanyag zacskóba lehegesztett, mindenféle betű- és számkombinációval jelölt chip volt benne. E kombináci-

ók között kétszer fordult elő a VAX 11—780 jelölés.

Marlies megfogta a lehegesztett chipeket, a lemezt, kikapcsolta a számítógépet, és remegő térdekkal elhagyta apja hobbiszobáját. Két whisky után már nyugodtabb volt, felhívta a tudakozót, hogy megérdeklődjön bizonyos van Gennik amszterdami számát. Tíz perccel később már Amszterdam volt a vonalban.

— Itt van Gennik!

— Bauer — mondta Marlies. — Dortmundból.

Pillanatnyi hallgatás.

— Tud róla, mi történt, van Gennik úr?

— Azt hiszem, nem — válaszolta a holland rossz németiséggel.

— Egy embert megöltek, az apám eltűnt, és egy erősen szláv akcentussal beszélő egyén akar valamit az apámtól, amit a jelek szerint nem szállított le határidőre.

— Igen, és?

— VAX 11—780 — mondta Marlies. — Az általam talált iratok közt az ön neve is szerepel.

Van Gennik köhintett. — Mit tud ön a dolgról?

— Nem sokat, de mégis eleget ahhoz, hogy tudjam, összeszámolva szép pénzt ér.

— És mit talált?

Marlies Bauer egy másodpercig gondolkodott. Elkezdte a játszmat, így hát be is kell fejeznie valahogy. — Tervrajzokat és chipeket — mondta határozottan. — Van egy ajánlatom, de az öné talán jobb.

— Hol tartózkodik az édesapja?
— Fogalmam sincs. Az igazat megvallva, nem is különösebben érdekel.

— Könnyen megölheti az apját azzal, amit tesz, Bauer kisasszony.

— Erről majd később gondolkodom.

— Mikor lesz az a később?

— Ha majd sok pénzem lesz, és nyugodtan süttetem a hasam.

Van Gennik halkán nevetett.

— Várom az ajánlatát!

— Mondjuk úgy egymillió, feltéve, ha a megfelelő áruról van szó.

Marlies Bauer nagyot nyelt. — VAX 11—780 — ismételte. — Tervek és...

— Hány darab chip?

— Négy. Műanyag zacskóba vannak lehegesztve. Bemondok önnek néhány számot, ha ugyan tud velük mit kezdeni.

Lassan bemondta az egyik chip számsorát. Van Gennik újfent köhintett.

— Két napra van szükségem, hogy felhajtsam a pénzt.

— Rendben.

— El kellene tűnnie a cuccal együtt Németországból.

— Ezt fogom tenni. Amint Hollandiába érkeztem és lesz címem, jelentkezem. Ön az apám egyik barátja?

— Nem. Csak hébe-hóba üzletel-

getünk. Pontosabban szólva elinté-
zek neki egy-két dolgot, amit ő mint
német, Hollandiában nem tehetne.

Ez nemcsak komolyan, hanem
teljesen meggyőzően is hangzott,
vélte Marlies. A férfi hangjában
semmilyen hamis színezet nem cse-
gett. Így szokás tárgyalni, ha sok
pénzről van szó. Húvösen, tárgyila-
gosan. Az érzelmek nem számítá-
nak.

— Mindebből semmit sem értek
— szólalt meg a lány. — Árulja el
nekem, mi az a VAX 11—780?

— Az egy nagy teljesítményű
computer.

— Van valami köze a hadsereg-
hez?

— Lehet hozzá köze.

— Úgy érti, pillanatnyilag nincs,
de az általam talált dokumentumok-
kal és chippekkel esetleg lesz?

— Igen.

— Tudja, hol vannak a számító-
gépek?

— Természetesen.

— Jól van. Szerezze meg a pénzt!
Majd újra jelentkezem önnél.

— De ne túl soká! Hogy megkap-
hassam a pénzt, garanciát kell nyúj-
tanom. Szükségem lenne legalább
az egyik chipre.

Marlies halkán felnevetett.

— Ez a szokás — fűzte hozzá
van Gennik halkán. — Zsákbamac-
skát senki sem vesz, Bauer kisasz-
zony. A computerek nélkül a ter-
vek és a chippek is értéktelenek. Ha
keresni akarunk, csak együtt tehet-
jük. Kölcsönösen szükségünk van
egymásra.

Ésszerűen hangzott.

— Maga mennyit keres ezen?

— Sokkal többet — felelte a
holland —, de arányosan többet is
kell dolgoznom érte, és egy vagon
pénzt fektettem üzleti kapcsolatok-
ba. Nem csapom be magát. És még
valamit, Bauer kisasszony: ne be-
csülje alá a többieket sem, akik ér-
dekeltek az anyag megszerzésében!
Ha észrevétlenül akar kijutni Né-
metországból, csak egy esélye van.
Kerüljön harmadik, semleges orszá-
gon keresztül! És azonnal jelentkez-
zen, ha Amszterdamba ért, ott már
tudok vigyázni magára. Keleti tit-
kosszolgálatlaltal van dolga. Ez min-
den.

Hermann Blechmann egy italmérő
részleggel is felszerelt kis falatozó-
ban várt rám. Miután a Hansa
Krugban nem kaptam meg a rántott
húsomat, két sült kolbászt ettem
zsemlével.

— A tipp, miszerint a papírok
Bauer páncélszekrényében feküsz-
nek, csak odaátrol jöhetett —
mondta Hermann.

Odaát egy cég üzemelt: „Otters—
Biztonsági berendezések, trezorok
gyártása”.

Ez az Otters szállította Bauer iro-
dájának a páncélszekrényt. Nem
volt különösebben nehéz kideríteni,
hogyan megy a bolt.

Fogam közé toltam az utolsó falat sült kolbászt. Miután már csillapítottam farkaséhségemet, az utolsó falat kenőolaj és olcsó ketchup ízű volt.

— Otters! nem csupán leszállítja az árut, hanem vevőszolgálatot is végez. Ez annyit jelent, hogy minden trezorajtára külön speciálistát foglalkoztat. Bauer páncélszekrényéért például egy bizonyos Hans Laage a felelős. Utoljára két napja, péntek reggel ellenőrizte Bauer trezorját.

Visszatoltam a papírtányért, és ittam egy korty sört. — Szóval babrálhatott valamit a szerkentyűn, amiről fogalmunk sincs.

— Így van — erősített meg Hermann.

— Harmadik ember megbízásából beállíthatta úgy a biztonsági mechanizmust, hogy — noha Bauer be is kapcsolta az időzített zárat — könnyedén ki lehessen tární a kasztnit.

— Ahogy mondd.

— És?

— Laage anyagi gondokkal küszködött. Tulajdonképpen megérett a...

— Most viszont ismét tisztességes jöletben dúskál?

— Országos vetélkedőkön kellene részt vened, Peter. Az éles eszeddel ott többet kereshetnél, mint a munkáddal.

— Odaát van?

— Betegállományban.

Intettem a pult mögött álló nőnek, aki olyan volt külsőre, mint a

sült kolbász ízre. — Egy kávét. De lehetőleg ne tegnapit.

— Nescafé tudok adni.

Bólintottam és rágyújtottam. Az ügy kezdett lassan, de biztosan körvonalazódni. Bauer seftelt, valaki már nem volt hajlandó megfizetni a csillagászati összegeket, ehelyett inkább önkiszolgálósdit játszott a páncélszekrényénél. Ehhez viszont Laagéhoz kellett fordulnia, csúszópénzt adott neki, Laage meg megtalálta a nyitját, hogyan lehet a trezort bekapcsolt állapotban lévő időzített zár ellenére kinyitni. Bauer az utolsó pillanatban rájött, és sebtében elhúzta a csíkot. Jaguár és bundakabát nélkül. Állatira siethetett. A kérdés csupán az, vajon a Bauerrel üzleti kapcsolatban álló, irodáját éjnek évadján felkereső fickók meg is találták-e, amit kerestek.

Valószínűleg nem. Különbösen miért jennének még mindig Dortmundban? Mi másért küldtek volna a nyakamra egy Mostner-féle tökéletlen bűnözőt?

— Okker Laagéra állította rá magát — szakította félbe gondolataimat Hermann. — Lampert megpróbál Bauer lányához férkőzni. Amennyiben ez nem sikerül — ami a szebbik nemre gyakorolt vonzerejét tekintve aligha képzelhető el —, akkor szépen utána slattyog. A Pollyákkal mi van?

— Éppen egy cukipofát gyötör, aki a Hansa Krug budijában hatszor lőtt rám.

Elmeséltem Hermann-nak, mi történt.

— Akkor barátaid még Dortmundban vannak!

— Neked is van tehetséged a vetélkedőkhöz — feleltem erre. Meghózták a Nescafét. A pohár peremének arról a helyéről ittam, amelyen a nő zsíros ujjai nem hagytak látható lenyomatot. Forró, keserű lé volt, de legalább elnyomta az egyébként mindent átható kenőolajzt. Talán a nő barátja régi motorokat buherált, és mindannyiszor elfelejtett mosdani, mielőtt átölelte a nőt.

— Okker jelentkezett már?

— Igen. Laage egy pályaudvar mögötti kis kocsmában van, a „Hotte kocsmájá”-ban. Odafönt pancsolt sört meg patinás fasírtot lehet kapni, a pincében pedig pénzért zsupáznak. A tulajdonost Behlingnek hívják, tizenkét évet töltött rács mögött, és újabb hülye trükkökön kívül az égvilágon semmit se tanult.

A kenőolajz ellenére ittam még egy kortyot, mire meg is égettem a számat. Halkan szitkozódtam.

— Mit gondolsz?

— Azt, hogy meg kellene néznünk azt a cukipofát, és beszállnunk egy körre a zsupába — válaszoltam. — Ismer ott valaki?

Hermann Blechmann előretolta szögletes állát. — Engem csak a pro-

minensek ismernek — felelte. — Az alvilági figurák inkább a te nívód, vagy nem, Peter?

Kelletlenül fizettem, és kibaktattam Hermann, a keruszk után a hidegbe.

Ha az ember első ízben látta Oleg Petrovicsot, még az advent időszakán kívül is óhatatlanul feltört benne az érzés: „kezébe nyomok egy öt-márkást, hadd teljen belőle meleg ételre” — feltéve, ha meg akarta ki-mélni magát egy-két álmatlan éjszaktól, s e „csontkollekció” kísértő rémképétől.

Keskeny, ovális koponyája volt, melyen feszült a bőr. És e bőr túlzott vékonysága miatt az alatta futó vérerek autópálya-nyomvonalak módjára rajzolódtak ki. Orra hegyes, szája keskeny, foga meg sárga volt, akár egy búzatábla. Arcán csupán szeme volt feltűnő: nagy, világos, szúrós, mindent átható tekintettel. Ha néhanapján röntgenszemű embereket emlegetünk, nos, Oleg Petrovics ilyen volt. Fej nélküli teste akár Mahadma Gandhié is lehetett volna — soványabb ez a hindu sem lett éhségstrájkjai után. Bordái és medencecsontja veszélyesen kiálltak: aki félt a sérülésektől, inkább nem ment hozzá túl közel.

A nő, aki az ágyban feküdt vele, cseppet sem félt ettől. Nem csoda,

hiszen úgy körül volt bélelve zsírpárnákkal, mint egy jégkókikapus. Oleg úgy pihent a testes asszonyon, mint egy légpárnán, amely szélében enged, ha megdolgozzák — ez utóbbit példa nélküli szívóssággal tette a férfi.

Martha Janssen százötven márkát kért egy órára. Oleg fizetett, és azóta szusszanásnyi pihenőt sem hagyott neki. Amikor a pehelysúlyú férfi végre-valahára lehemperedett róla, Martha már teljesen ki volt merülve. Testét izzadság borította. Lihegve feltápáskodott, egy másodpercre megállt az ágy mellett, és nézte a szinte újjászületett pehelysúlyút.

— Most már értem, miért beszélnek Oroszországban „a szolgasorban sínylődő nő”-ről — nyöszörgött Martha. — Ha ezt előre tudom, nehézségi pótlékot kértem volna, öregem!

Oleg Petrovics vigyorgott. Kivilant sárga foga, ami változatosabb megjelenést kölcsönzött sápadt arcának. A vigyorral Oleg azt akarta kifejezésre juttatni, hogy a kapitalizmusban legalább a dagadt nők tetszenek neki.

— Mi viszont legalább nem hagyagoljuk el asszonyainkat, így nem is rohagálnak savanyú képpel pszichiáterhez — felelte Oleg, majd felült, és cigarettára gyújtott. Egy bárban látta meg és szólította le Martha Janssent. Lábai oszlopokra hasonlítottak, melyeken egy egész világ nyugodott, feneke, akár egy muraközi lóé.

Martha pontosan abban a szent

pillanatban tűnt el a fürdőszobában, amikor megcsörrent a telefon, és Oleg lecsapott rá, mint héja az utolsó mezei egérre. Nehéz helyzetben volt, és nem tartozott az önámítók közé. Határozott megbizással küldték Dortmundba. Amennyiben nem teljesíti, a KGB-rulett első díját nyeri: büntetésből áthelyezik Szibériába.

Oroszul beszélt, arra az esetre, ha partnernője netán fülét hegyezné — noha éppen a zuhany alatt állt, s a víz hangosan zubogott a kádba.

Miután Piotre Labruszk búcsút mondott az árnyékvilágnak, Oleg további két kollégájához fordulhatott. Ugyanakkor tisztában volt azal is, hogy Labruszk halálával a nyugati titkosszolgálat riadókészültségbe helyezte magát.

Három percen belül Oleg Petrovics megtudta, hogy Mattek jó kezekben van, s már nem sokáig az élők sorában; hogy beszéltek Bauer lányával, és minden remény megvan arra, hogy nála vannak a tervrajzok meg a hiányzó chipek, továbbá tudomása van róla, hol rejtették el a két nagy teljesítményű számítógépet. Vagyis korántsem voltak már olyannyira borúsak a kilátások, mint két napja, amikor is ott álltak a trezor előtt, és nem találták, amit kerestek. Alábecsülték Bauert. Miután csillagászati magasságokba emelte a

fontos berendezések árát, nagyon is számított ilyesfajta közjátékra, ezért hamarjában biztonságba helyezte a legfontosabbakat. Oleg megtudta, hogy Marlies Bauerrel találkozót beszéltek meg, és hogy a lány minden lépését most egy Lampert nevű sovány, égimeszelő rendőr követi, a Ruhr-körzetről. Megtudta továbbá, hogy valaki már úton volt Laage, mint esetleges információhordozó kiiktatása végett. Ami a VAX 11-780-at illeti, Bauer szorosán együttműködött Amszterdamban bizonyos van Gennikkel; ha tehát Dortmundban nem találtak semmit, emitt talán több szerencsével járnak majd.

Viszonylag jó hírek jó emberektől, akikkel nem kellett törődnie — saját szakállukra dolgoztak.

A fürdőszobában elzárták a zuhanyt.

— Bauer lányára összpontosítsatok! — mondta. — Többet tud annál, amennyit bevall meg amennyit a német szervek sejtenek. Amszterdamba utazom, és ellenőrzöm van Genniket. Mihelyt a Holliday Inn Crown Plazába érek, telex várjon mindazzal, amit van Gennikről tudnom kell!

Petrovics letette a kagylót, amikor Martha visszatért a hálószobába, kétségbeesetten fáradozva azon, hogy testes idomait egyetlen fürdőlepedőbe csavarja.

A berendezés régi volt, és úgy festett, mintha egyenesen a vadnyugat utolsó bárcsatáit követően hozták volna Dortmundba. Összekarcolt pultból, egy Kronen sörcsapból, néhány, régmódi vitrinben sorakozó pohárból meg egy gőzölgő sütőből állt. A pult mögött két siheder ténykedett. Farmert és nagy kockás pamutinget viseltek, körmük alatt vastag koszréteg. A pályaudvar mögötti kiskocsmában ez idő tájt lézengő néhány vendég fiatal srác volt — túlzottan fiatalok a konyakhoz, melyet limonádéként szürcsöltek, de a hasiscigarettákhoz is, melyeket úgy adogattak körbe szájról szájra, mint a rossz hírt szokás.

Úgy néztek Blechmannra és rám, mintha marslakók lennénk. Félig részegnek tettük magunkat, színjátékunk azonban nem látszott teljes mértékben meggyőzni őket.

A pár márkányi bevétel valószínűleg arra sem volt elegendő Hotte Behlingnek, hogy letaposott cipőjét megsarkaltassa. Az aranybánya alsóbb régiókban találatik: a pincében. Werner Okker kollégám állítása szerint pedig jelenleg itt tartózkodik Laage is.

Óvatosan leültem az egyik hokedlire. Súlyom alatt kissé szétcsúsztak a lábai, de megtartott.

— Tessék? — kérdezte a pult mögött dolgozó, illetve ténykedésüket legalábbis munkának tekintő fiúk egyike.

— Tessék — mondtam erre rá vigyorogva. Szőke volt és gyerekes arcú, első pillantásra azt a benyomást

keltette, hogy egy légynek sem tudna ártani. Csakhogy pályafutásom során már túl sok ilyen fickóval találkoztam, semhogy bedőljek ennek a szende álarcnak.

— Tessék — felelte Blechmann is kedvetlenül, miközben a vitrinben sorakozó sörös poharakat bámulta. Azt hihette volna az ember, hogy a világ közepét jelentik számára.

A szőke fiú köhintett. — Akarom mondani, mit kértek...

— Legszívesebben egy royal flöst, a másik oldalon meg egy jól kistafirozott ellenfelet négy ászszal.

Blechmann fölhúzta orrát, bizonyítván, hogy tényleg proli. Körül nézett. Aztán megrázta a fejét. — Rossz helyen járunk — jelentette ki, majd ismét megrázta a fejét. — El nem tudom képzelni...

— Ne figyelj rá! — mondtam a szőkének. — Ez azóta morog, mióta a világon van.

A szőke elvigyorodott. A másik pultőrző kólát vitt az egyik asztalhoz, leült az egyik „lány” mellé, és kezét belecsúsztatta a blúzába. A lány hagyta a dolgot, műszempillái pillanatig sem csapkodtak hevesebben.

— Kell valamilyen ajánlás a játékhoz?

— Általában...

Megmutattam neki a levéltárcámát; nem volt sok benne, de ezt itt nem is várta el senki.

— Húsz.

— Mi húsz?

— Belépő — válaszolta a szőke.

— Hotte tíz százalékot kasszíroz. Ne csináljatok hülyeséget...

— Tíz százalék! — sóhajtotta Blechmann, miközben megint csak azon a bizonyos koponyatájékon vakarózott, ahol alig nőtt pár szál haja. — Egy ilyen vérszívó ügynököt egyszer...

Negyvenet fizettem, és lehúztam Blechmannt a bárszékről.

— Jobbra be az ajtón, aztán le a lépcsőn — igazított útba a szőke.

Az ajtó becsapódott mögöttünk. A lépcsőhöz hosszú, keskeny folyosó vezetett. Üres italrekeszek mellett mentünk el, végül egy „Office” feliratú ajtóhoz értünk.

Blechmann vigyorgott. — Ez a Behling tényleg azt hiszi, hogy San Remóban van cége! Office! Biztos vagyok benne, hogy magától le sem tudná betűzni ezt a szót.

Kinyitottam az ajtót. Hotte Behling ölében lányzó ült, a fenti lokálban unatkozók fajtájából való. Az évszakhhoz képest igen lengén volt öltözve: helyesebben szólva meztelen volt. Behling egészen magas sarkú cowboycsizmájáig engedte le nadrágját. Egy szakadt pamlagon két srác ült, gyönyörködtek a színjátékban.

Belenéztem a lány szemébe. Lassan, fokozatosan tört fel bennem a düh: az ördög tudja, mit adott be Behling ennek a kislánynak. Min-

denesetre apatikusan viselkedett, és holtbiztos, hogy nem tudta, mi történik vele.

Csak eztán láttam meg a szobában sarkában az állványra rögzített videokamerát. Az objektív Behlingre és a fekete hajú lánykára irányult. A motor halkán zümmögött, mint egy méhecske.

— Micsoda örültség, egyszerűen besétáltok ide! — ordította Behling. Külsejét tekintve csupán fél számmal maradt le Schwarzenegger mögött.

— Fizettünk belépőt — présele ki összeszorított fogai közül Blechmann, s közben kissé közelebb húzódott a pamlaghoz.

Az ott elterpeszkedő fiúk pár számmal kisebbek voltak ugyan Hotte Behlingnél, tekintetük azonban szabályszerűen esdekelt Hotte utasításáért, miszerint el kell távolítaniuk minket.

Hallottam Hermannt szisszenni, amikor az íróasztalt megkerülve kezemet nyújtottam a fekete hajú, meztelen lánynak. Megfogta kezemet, majd megszorította. Többféleképpen lehetett értelmezni cselekedetét — én néma segélykiáltásként fogtam fel, valószínűleg nem is jártam messze a valóságtól.

Hotte Behling morgott, de ezzel nem tett rám túl nagy benyomást. Nagyobb kutyákat is hallottam már morogni, azok se haraptak meg.

Hirtelen mozdulattal lerántottam a lányt Behling öléről. Aztán minden erőmet és haragomat beleadva belerúgtam a szék lábába. A fájda-

lom csípőmíg hatolt, Behling meg feldőlt a székkal. Fel akart ugrani, csakhogy csizmáig leeresztett nadrággal ez nem volt oly egyszerű. Újra feldőlt, s most már két kézzel ragadta meg nadrágkorcát, hogy felhúzza a ruhadarabot.

— Csak markold meg jól azt a rohadt nadrágot, Hotte! — kiáltottam rá.

— Mi történik különben? — kérdezte fintorral.

— Különben nem kell Casablancáig menned egy nemi átváltozás kedvéért — válaszoltam olyan nyugodtan, hogy kénytelen volt komolyan venni.

Mögöttem valaki felüvöltött. Nem kellett megfordulnom, hogy tudjam, Hermann lépett akcióba, lepucolta a szakadt pamlagról elsőként felálló krapekot. Nemcsak gyorsaságát ismertem, hanem gyilkos jobbját is, melynek ütőerejét haragja csak meghatványozta.

Hotte idegesen pislogott. — Zsaruk vagytok? — kérdezte.

Halkan felnevettem, amit ő tagadásaként értelmezett. Ez a felismerés pedig még hevesebb pislogásra készítette. Világos volt, mint a nap: zsaruktól nem félt, ám léteztek mások, akik alkalomadtán igencsak ráijeszthettek.

— Ne felejtse el tartani a gatyád, Hotte!

Tartotta is, mert látta a mozdulásomra szétnyíló bőrdzseki alól kivillanni a pisztolytáskában lógó Beretát.

A lány közben az ablakhoz ment,

ott heverték ruhái. Álmos mozdulatokkal, mintha lassított felvétel lenne, felöltözött.

A Blechmann által padlóra küldött legény pördült néhányat a repedezett, tompa színű linóleumon. Azért tette, hogy kikerüljön ellenfele hatósugarából. Megértettem. A helyében én is igyekeznék megúszni újabb ekkora pofont.

— Laage odalent van — szóaltam meg.

Behling összerezte, szemét kameleon módjára meresztette.

— Mondd meg a pamlagon ücsörgő haverodnak, hogy hozza ide! Arról is világosítsd fel, hogy átkozottul rosszul jársz, ha ő Laagéval együtt el találná húzni a csíkot.

— Hallottad? — zihálta Behling rekedten. — Hozd ide Laagét! A rohadt életbe, kezdettől sejtettem, hogy valami nem stimmel az ügy körül.

Hermann átengedte a kettes számú ifjoncot. Az ajtó hangosan bevágódott mögötte.

— Laage nem különösebben intelligens — mondta Hermann, aki kétségtelenül ugyanarra gondolt, amire én. — Aki balekokkal társul, többnyire veszít, Hotte.

Behling izzadt. Egy pillanatig azon tűnődtem, hogy nem szorulhatott több bátorság egy ilyen hatalmas, félelmet keltő emberbe.

— Hallgassatok ide — szólt Hotte Behling —, nem ismerlek benneteket, és ha a zsaruk kérdezősködnének, nem is láttalak benneteket soha az életben.

— Mind ezt mondjátok — morogtam oda neki.

— Öregem, csak nem hiszed...

— De — vetettem oda találomra. Ha az ember nem tud valamiről, legalább keltse azt a benyomást, mintha szuperokos volna.

Hotte fejét rázta. — A ti ügyetek Laagéval olyan, amibe nem ártom bele magam. Mivel is tenném? Hisz nincs eladó know-how-m.

Gondolataim Blechmannéival egyetemben jó irányba terelődtek.

— A fenébe is, engedj felállni, hogy legalább a gatyámat felhúzhassam! Tisztára exhibicionistának érzem már magam, öregem.

Erre nem reagáltam.

Behling összehúzta szemét, mert egy-két izzadságcsepp belefolyt, és égette. — Laage magától mesélte el nekem — tört fel belőle végül. — Én nem kérdeztem. Laage szerint most, miután Baueréknál az a haláleset történt, könnyedén ki lehetne préselni belőletek még több suskát.

— És te nyilván lebeszélted, mi?

— Naná, mi egyebet tehettem volna? — lihegte Behling. — Hullákhoz, oroszokhoz, titkosszolgálat-hoz meg hasonló szarokhoz elvégre semmi közöm.

A lány időközben elkészült az öltözködéssel, és tanácstalanul álldogált. Hermann odament hozzá, átkarolta a vállát.

— Jól vagy? — kérdezte halkan.
— Úgy értem, ha valahol kis időre leülsz egy sarokba, haza tudsz-e utána menni?

— Van pénzed taxira? — kérdezte a lány.

Blechmann kérdően rám nézett, én meg Hottéhoz fordultam. — Húzd már föl azt a rohadt nadrágot, és fizesd ki a lányt, Hotte! De nehogy túl keveset adj, értetted?

Mély levegőt vett, aztán ki is fűjta. Lányoknak pénzt adni — ez ütközött az elveivel. Csakhogy a félelem meg a bizonytalanság, hogy vajon mi fog történni velem, most egyszerűen megölték benne az elvhűséget.

Letett egy százast az íróasztalra. Ránéztem, mire letett még egyet. Csettintettem a nyelvemmel — máris ott hevert a harmadik. Szerinte ennyi bőven elegendő lett volna, de nem akartam, hogy ilyen olcsón megússza. — Magadra akarsz haragítani? — kérdeztem halkán.

Sóhajtván ürítette ki a tárca tartalmát az íróasztalra. Durván kétezer márka lehetett.

— Ez a tied — mondta Blechmann.

A kislány habozva elvette a pénzt.

— Taxizzál belőle valami napos helyre — mondtam neki —, sápadt vagy!

Hotte könnyes szemmel nézett utána.

— Ezt szeretem a magadfajta krapekokban — jelentettem ki. — Szerettek kicsit elszórakázní, de utána készek vagytok lovagiasan fizetni

is érte. Ha eszedbe jutna ismét túl közel férközni a kislányhoz vagy visszakövetelni a pénzt, látogatásomat teszem nálad éjfélkor — vámpírként. Ül le! Hogy is volt az a dolog Laagéval meg a know-how-val?

A szavak vizesésként zuhogtak. Mire Laage végre megjött, elárulták, eladták. Laage állva maradt, Hottét nézte, aztán Blechmann és engem.

— Egyértelműen megmondtam a barátaidnak, semmi közöm a kétes üzleteidhez, Laage — tajtékzott Hotte. — Azt is elmondtam nekik, hogy szándékodban állt még többet kipréselni belőlük. Nélkülem! Megérted, ugye?

— Ki ez a két alak? — kérdezte Laage.

Hotte zavartan meredt rá. — A te oroszaid, vagy azok haverjai, a francba!

Laage olyan képet vágott, mintha a világ összes kínjait kéne kiállnia. Aztán megrázta fejét. — Még soha nem láttam ezeket, öregem!

— Ezt nem is állítottam. De a te görbe üzleteid miatt jöttek. Hogy know-how-t adsz el, és utána kasszírozol, öregem! — Hotte mutatóujjával homlokára bökött.

Laage dús, göndör haját tépte, behúzta fejét két válla közé, és így olyanira nyomorúságosan festett, hogy az ember megsajnálhatta volna.

— De hisz ezek zsaruk — nyögte ki végül.

Blechmann mögé lépett, és a vállára tette kezét. Vagy megnyomorgatta, vagy olyan súllyal nehezedett

rá, hogy Laage megrogyant. — Amennyiben valamelyikönket még egyszer lezsaruzod, kitömünk és bérbe adunk céllövölde-figurának — morogta. — Gyerünk, Laage!

Hotte bizonytalan kísérletet tett, hogy felemelkedjék az íróasztal mögül. Amikor bátorítóan rávigyorogtam, ülve maradt.

— Zsaruk vagytok?

Öklömmel az asztra csaptam — a keze alatta volt. Üvöltött, mintha kést szúrtak volna bordái közé. — Ez testi sértés, a kurva életbe!

— Igen — mondtam nyugodtan —, és valakit fajtalankodás céljából drogokkal teletömöködni disznóság. Ami pedig a pincédben folyik, illegális szerencsejátéknak nevezik. Egyéb óhajod, sóhajod, Hotte?

Nem volt neki, ám ha mégis, lenyelte.

— Ne feledd, amit a lánnyal kapcsolatban mondtam, Hotte! Komolyan gondoltam.

Véletlenül öklöm alá került kezét masszírozgatta, és buzgón bólogatott.

— Oké — fordultam Laagéhoz — Most pedig teszünk egy kis kirándulást, és te kertelés nélkül bevételesz szépen mindent.

— Nem tudom, mit kellene

Megpróbálta a hőst játszani, aki pedig sosem volt. De amint Blechmann praclija megint a vállán nyugodott, Laage elhallgatott.

BASTEI BUDAPEST
Peter Mattek
A SZUPERZSARU

Walther Lampert, más néven Lázár hívott fel. Mondókája közben azonban olyan sűrűn káromkodott, hogy semmit sem értettem az egészből.

— Oké — szólaltam meg végül —, vagy káromkodsz, vagy beszélsz, Walther.

Kétszer vett mély lélegzetet. — Meglépett előlem a nő — mondta végül.

„A nő” csakis Bauer lánya, Marlies lehetett, rá kellett vigyáznia Walthernek.

— Hol vagy most?

— A pályaudvaron, a francba! Bement a női vécébe, aztán más külsővel valahogyan kijött. Talán parókat tett fel . . .

Rágyújtottam, és először is szívtam egy slukkot. — Menj vissza a villához, és ott várj, Lázár! — mondtam neki végül. — Valaki ki fog jönni házkutatási parancssal.

Letette. Lenyomtam a villát, és felhívtam közvetlen főnökömet, Karl Lohmeyer tartományi első ügyészt. A rendőrkirály már beavatta az ügybe.

— Mit akar, Mattek?

Nem különösebben kedvelt. Én sem őt. Csakhogy én még sohasem mondtam ki a nevét úgy, mint ő az enyémet: mintha valamelyik műtrágya nevét mondta volna, valahányszor nevemen szólított.

— Szükségünk van házkutatási

parancsra Bauer villájához — magyaráztam neki. Ami Lohmeyert illeti, nem voltam túlságosan érzékeny. Túl régen ismertem már ahhoz. Azon hivatalnokok közé tartozott, akik már hivatalba lépésükkor a nyugdíjra gondoltak. Most, hogy mindössze négy év választotta el ettől, egyébre sem gondolt.

— Maga beteg, Mattek?

— Miért?

— Az ilyesmit házkutatási parancs nélkül szokta elintézni.

— Csak akkor, ha a késlekedés veszélyes lenne!

— De magánál mindig ez a szitu, Mattek!

— Így van — feleltem erre. — Ennek ellenére kérem, szerezze meg azt a papírt, hogy később benyújthassuk, Bauer esetleg háklis az ilyesmire.

Karl Lohmeyer államügyész morgott, ami nála beleegyezéssel volt egyenlő. Letettem a kagylót, de nem szabadultam a gondolattól, hogy talán hibát követtem el. Hasonló érzés kerülgetett, mint annak idején Casablancában, Pötsch halálakor. Hatodik érzésem azt súgta, hogy ezúttal Marlies Bauer kerülhet életveszélybe. Halála az én számlámat terhelné. Eleddig nem törődtem Bauer lányával. Hogyan is tehettem volna, a fenébe? Egyfelől időm nem engedte, másfelől meg ő maga utasított el mindennemű kapcsolatfelvételt.

— Másra gondolj, fiam — mondta DAB-Meise. — Már túlságosan égett a talaj a lába alatt. Nem akart

belekeveredni apja problémáiba, ezért előrelátóan eltűnt szem elől. Lehet, hogy a vasfüggöny túloldaláról jött barátaink ijesztettek rá.

— Épp ez az — válaszoltam.

Alfred Meise kelletlenül leintett — még akart nyugtatni, s DAB irodájába bejött Koslowski, a Polyák. — A telefonszám egy gyorsbüféhez tartozik — kezdett bele mondókájába. — Mostnernek ott kell megfelelő üzenetet hagynia, ha lefutott az ügy. Ez annyit jelent, hogy barátaink nem mennek oda személyesen, hanem telefonon érdeklődnek az üzenet felől. Ezen az úton lehetetlen kapcsolatot teremtünk velük, Peter.

Bólintottam.

— A Mostner által megbízóiról adott leírás azonos azzal, amit Laage adott nekünk azokról a pasasok-ról, akik Bauer trezorja miatt pénzelték le. Újra és újra előbukkan egy Lampert Lázárnál is vékonyabb férfi. Az elmondások alapján rajzolónk fantomképet készít, talán bátyókad tud valamit kezdeni vele Pullachban.

Koslowski cigarettárai gyújtott. Szívott egy slukkot, majd rám nézett. Úgy, mintha komolyan elvárná tőlem, hogy kapásból megoldjam ügyünket.

— Mostner felhívja majd a gyorsbüfét, és azt fogja állítani, történt valami, amit semmiképp sem mondhat el telefonon. Személyes találkozóra szólítja fel a pasasokat. Amennyiben erre sor kerül, mi nyomban ott termünk. — Megva-

kartam a fejemet. Nagy hirtelen nekem se jutott eszembe ennél jobb megoldás. — Igaz, a dolgok ezáltal kicsit elhúzódhatnak, ám ha sikerül, jó esélyünk van. Hol találkozott Laage a fickókkal?

— Először az állatkertben, utána pedig a sporttelepen. Utóbbi helyen csak néhány röpké percre jöttek össze: Laage továbbította a kívánt információkat, cserébe átvette honoráriumát, tízezer márkát.

— És felismerné újra őket?

— Nem mindegyiket, de azt a sványat, aki Lázárra hasonlít, biztosan.

Ismét bólintottam.

— Nem kellene bent tartanunk Laagét — szólalt meg Meise. — Ha netalán figyelik...

— Ugyanez érvényes Mostnerre is. — fűzte hozzá Koslowski, egyúttal azonban meg is rázta fejét. — Persze képtelenség, hisz Mostner lőtt.

Meise kérdően nézett rám.

— Rendben — mondtam Koslowski felé fordulva. — Vidd haza Laagét és tartsd szemmel! Én elindulok a villához. Aztán majd meglátjuk.

— Van sválami elképzelésed arról, mit fogsz találni? — kérdezte DAB.

— A leghalványabb elképzelésem sincs — válaszoltam őszintén. — Annyi bizonyos, hogy Bauer birtokol két nagy teljesítményű számítógépet, és az oroszok érdekeltek bennük. Valószínűleg annyira feltornázta az árat, hogy a pajtások in-

kább más utat kerestek a gépekhez való hozzáférésközésre. Bauer megfelfigyelt erre, és felszívódott. Az ellenoldal hasztalan keresgélt Bauer páncélszekrényében. Az elvtársak odaátról pedig még mindig itt vannak, az átkozott számítógépek nemkülönben.

— Miért épp Németországban? — kérdezte Meise.

Meglepetten néztem rá.

— Nos — tette hozzá —, Bauernek elvégre külföldön is van egy-két üzletcíme. A gépek bárhol lehetnek.

— Te se tudod éppen jobb kedvre deríteni az embert — morogtam. — Most pedig elmegyek a déli kertvárosba. Lázár minden bizonnyal vár már.

Csak akkor láttam meg, mikor már majdnem elhaladtam mellette. Egy hirdetőtábla árnyékában ácsorgott a Waldhausweg utolsó kanyarjában. Akkor figyeltem fel rá, amikor vadul kapálózni kezdett karjaival. Odajött Porschémhoz, és halvány mosolyra húzta enyhén gyűrött arcát.

— Hozzászokhatnál már, hogy

vételre állítsd az adóvevődet, ha magamfajta egyszerű rendőrökkel dolgozol együtt — jelentette ki a nyakigláb fiú.

— Miért...?

— Ideküldtél valakit anélkül, hogy szóltál volna nekem?

— Nem, a francba.

— Marlies Bauer kiröppent a fészekből, a villa mégsem olyan elhagyatott, mint lennie kellene.

Arcom lassan égni kezdett — de nem a szembefújó fagyos szélről. — Mikor vetted észre?

— Alig tíz perccel ezelőtt — felelte Lampert. — A kertben láttam meg, de elhajtottam a villa mellett, úgyhogy nem figyelhetett fel rám.

— Ismerős volt?

Lampert fejét rázta. Márpedig ha ezt tette, bizonyos volt afelől, hogy a fickót soha az életben nem látta annak előtte. Lampert arcmemóriája szinte már varázslatosnak számított; ezernyi arcot tárolt agyában, és bármelyiket automatikusan lehívta, ha valaki az útjába akadt.

— Alacsony, kissé tömzsi alak — magyarázta Lampert. — Bőrkabátot, alatta meg két pulóvert visel. Kezén fekete kesztyű, abból a fajtából, amelyikben az ujjak könnyedén mozgathatók. Tettem egy kört a környéken, és bemondtam a központnak valamennyi leállított jármű rendszámát. Az eredményre még várni kell.

Felhívtam a központot, hogy kicsit megsürgessem őket. Két perc múlva megkaptuk a kért információt. Lampert tizenkét gépkocsi rend-

számát mondta be, ebből tíz egyértelműen környékbeli lakosokhoz tartozott. A fennmaradó kettőből az egyik kocsit egy belvárosi ékszerészé, a másik egy bérelt kocsit volt. A kollégák utánaérdeklődtek. A bérlő az autót Alex Boldrev néven rendelte meg, Varsóban kiállított nemzetközi jogosítványt mutatott be, dortmundi címeként pedig a Hansa Szállót adta meg.

— Öt pont — összegezte a hallottakat Lampert.

Felhívtam Meisét, közöltem vele az új felállást, ő pedig megígérte, hogy törődik az ügygel.

— És most? — kérdezte Lampert.

— Adj öt percet — mondtam neki —, aztán bezörgetsz a kertkapun, és én remélem, hogy a nem kívánt látogató figyelme rád terelődik. Húzd ki ezt a szituációt, amennyire lehetséges, utána meg tűnj el és kövess engem! A biztonság kedvéért hívj ide egy rendőrautót! Úgy helyezkedjenek el, hogy akkor is elkapassák a legényt, ha mi nem járunk szerencsével, és emberünk rendszer úton hagyja el a villát. Oké?

— Mint James Bondnál.

— Igen — válaszoltam —, mint James Bondnál, csak háló nélkül, Walther.

Kiszálltam. A többi Lampert dolga, nem is tépelődtem rajta tovább. Néhány kerülővel körbejártam a villát, és Marlies Bauerra gondoltam. Bauer keleti üzletfelei ellenőrizték a lányt, ehhez most már kétség nem férhet, ám ennek ellenére sikerült

valahogyan felültetnie őket és kerek oldania. Márpedig ha Lampert Lázár szem elől tévesztette, az ellenoldal is elvesztette. Pillanatnyilag tehát biztonságban volt.

Elértem a telket körülvevő kőfalat, és fedezéket keresve lehajoltam mögötte. E pillanatig senki sem vehetett észre a házból. Ablak volt ugyan elég a hátsó fronton is, de földszintes épületről lévén szó, egyik ablak sem helyezkedett el olyan magasan, hogy a házból kitekintve valaki elláthatott volna a kőfal mögötti területre.

A Lázárral egyeztetett öt percünk majdnem letelt. A megkezdett Gauloisest a kőfal előtti fagyos talajra dobtam, és eltapostam az izzó csikket. Vettem még egy utolsó röpke pillantást az órára. Lázár már bizonyára ott áll csengetve a kertkapu előtt, és ha elgondolásom helyes, a villában tartózkodó férfi figyelme most előre irányul.

Akár így van, akár úgy, hamar észre fogom venni.

Átlendültem a kőfalon, a túioldalon a hófödte gyepre puffantam, aztán futni kezdtem. A villáig mintegy százötven métert kellett megtennem. Ha valaki mérte volna az időmet, Josef Neckermann vagy utódja minden bizonnyal szívébe zárt volna, mint a jövő sprinterét. Elértem a pincelejárót, lecsúsztam a lépcsőkön, és egy masszív faajtó előtt kötöttem ki.

Belülről is hallottam a csengőt, Lázár rendületlenül hergelte a Bauer-villa hívatlan vendégét.

Egyéb zaj nem hallatszott ki. Emlékezetembe idéztem a villa alaprajzát. Ha elől néz ki a fickó, körülbelül húsz méter, illetve néhány zajszi-getelő szobafal választja el tőlem.

Az ajtó melletti ablak fejmagasságban helyezkedett el. Könyékkal bevertem. A várakozás eme feszült pillanatában az üvegcserepek csörömpölését a valóságosnál sokkal hangosabbnak hallottam. A hatás kivárására nem volt időm, belendültem hát az ablakon, s a pincetérben értem földet.

Jobbra hátul találtam egy pincéből kivezető ajtót. Tulajdonképpen nem mertem remélni, de nem volt lezárva. Kitoltam, keskeny folyosóra nyílt, a folyosó meg egy tőle csupán boltíves nyílással elválasztott nagyobb, üres térbe vezetett. Jobbra a folyosó megtört, ott kell lennie a lakótérbe vezető lépcsőnek.

Lázár abbahagyta a csengetést. Voltaképpen csak abban a pillanatban tűnt föl, amikor lépteket hallottam: valaki jött le a lépcsőn. A pasas nemigen vetett ügyet rá, hogy csendben lépkedjen. Miután Lázár távozott, újfent biztonságban érezte magát.

Végigsiettem a folyosón, és a boltív alatt elhaladva odalapultam a durva kőfalhoz. Nagy terem volt, melynek padlóján egy modellvasút vágányai húzódtak. Gigantikus pá-

lyarendszer volt ez, sok nagy és kisgyermek álma.

Valahol a folyosón megállt a pasas, aki Lázár szerint bőrkabátot és két pulóvert viselt. Gondolataim vadul száguldoztak. Lehet, hogy valamilyen jól kivehető nyomot hagytam, amely most figyelmezteti őt?

Végignézttem magamon, és láttam, hogy vizes a padló a cipőm körül. A talpbarázdák közé rakódott hó időközben felolvadt.

Káromkodásra nem maradt időm. Bizonyos helyzetekben az embernek mindent kockára kell tennie. Jobb kezemben a Berettával kiugrottam a boltív mögül, és a keskeny folyosóra loholtam.

A fickó kicsi volt és zömök. Barna, barkás bőrkabátot viselt, gallérja felhajtva. Kerek fején rövidre nyírt haj, amely amerikai közlegényre emlékeztetett. Arcát nem láthattam, háttal állt. Feszült tartása egyértelműen arra engedett következtetni, hogy vissza akar menekülni, mivel észrevette az általam hagyott kis tócsákat. Ez kongatta meg benne a vészharangokat.

A földön kötöttem ki, amikor ő vadul forgolódni kezdett. Arca ugyanolyan kerek volt, mint koponyája, és kicsit pufók. Szemét tágra nyitotta, tekintete értetlenséget és haragot tükrözött. A pufók, gyermekded arc a másodperc törtrésze alatt grimaszba torzult.

— Egyetlen vigaszod lehet — lihegtem —, a magadfajtákat posztumusz Lenin-renddel tüntetik ki!

Fürge volt. Nem is vártam mást,

és ismertem a játékszabályokat: ne adj esélyt a másiknak, nehogy a végén ő táncoljon a sírod felett!

Jobb kezében egy olyan kis turcsi csövű, amerikai pisztolyt tartott, és még mielőtt rendesen célra irányította volna, tüzelt. Ugyanakkor én is meghúztam a ravaszt — mintha csak egy lövés dördült volna.

A barna bőrkabát kilyukadt a jobb váll magasságában. Tíz méter távolságból — több nem választott el minket egymástól — egy 9 mm-es acélburkolatú lövedék pusztító ereje hatalmas. A lövés ereje hátrarántotta a testet, de az arcon mindvégig megmaradt a torz grimasz. Túl gyorsan történt minden.

Emberem még mindig hátrafele esett, amikor bőrkabátja megint vesztett értékéből: nem messze az első lyuktól képződött rajta egy második.

Aztán oldalt vágódott, neki a kőfalnak, és állva maradt. Tekintete ezúttal a turcsi csövű pisztolyra irányult, amely kezéből kiperdülve tőle három méterre pottyant a földre.

Egyetlen hang sem tolt ki száján, amely most vonallá préselődött. Feltérdeltem, és leadtam egy harmadik lövést is — a turcsi csövű pisztolyra. Az acélburkolatú lövedék szikrát szórva találta el a pisztolyt, jócskán deformálta, és újabb öt méterrel arrább repítette; a fegyver végül a folyosó falának vágódott. Felálltam. Izzadtam, hátrasimítottam hajamat, és nyugalmat erőszakoltam magamra. Bizonyára hülyén hangzik, de a rendőrkirály jutott

eszembe, meg amit a Labruszk halála okozta diplomáciai bonyoldalmakról mondott. Nem tartottam be „ígéretemet”. Nem hagytam agyonlőni magam, nem kíméltem meg a papírmunkától.

— Peter!

Lampert Lázár volt az, aki ugyanazon az úton jutott be a házba, mint én, és e pillanatban még az első pinchelyiségen jött keresztül.

— Minden oké!

A bőrkabátos férfi most is a falat támasztotta, szája még mindig egyetlen vonallá keskenyedve. Arca eltorzult — ezúttal a fájdalomtól. Szeme vizenyössé vált, akár a tengerészfeleségé, aki egyévnnyi hosszas távollét után ismét végre karjaiba zárhatja hős matrózát.

— A rohadt életbe, Peter!

Lampert Lázár bukkant elő mellettem. Méreten felüli cserpákja úgy vöröslött, mintha legalábbis felhajtott volna gyors egymásutánban vagy tíz konyakot, és úgy lihegett, mint egy hosszútávfutó röviddel a cél előtt.

Eltettem a Berettát, és odamentem a bőrkabátoshoz. Ha úgy tetszik, az ellenoldalon álló kollégámhoz. Oroszul szólt hozzám. A fejemet ráztam.

— Jogom van kapcsolatba lépni a követemmel — mondta aztán. Bal kezét a két lőtt sebre nyomta. Ujjai közül kibuggyant a vér.

Sürgősen orvosra volt szüksége!

— Hívj mentőt, Lázár! — szoltam.

A bőrkabátos fejét rázta. Aztán

lassan lecsúszott a fal mentén, és földre huppant. Megálltam előtte, és lenéztem rá.

— Marlies Bauer meglógott előletek — mondtam neki. — Bauernál semmit nem taláztatok, noha Laage előkészítette számotokra a terepet. Az a köcsög pedig, aki el akart tenni láb alól, rács mögött csücsül. Érted?

Minden szavamát értette.

— Alex Boldrev — mondtam ki a kocsibérlő nevét.

Így hívták. Picit összerezzent, de aztán legnagyobb elképedésemre elvigyorodott.

— Hacsak nem te vagy az egyetlen, aki a Hansában szállt meg, már a barátaidat is begyűjtöttük. Német alaposság. Senkit se felejtünk ki.

Erre még szélesebben vigyorgott. Nem kellett külön mondania: volt legalább még egy emberük, aki nem a Hansa Szállóban tartózkodott. Talán a legfontosabb ember.

Lampert elment. Hallottam, ahogy telefonál és bement a déli kertvárosi címet.

— Tisztában vagy a lehetőségeiddel — mondtam Boldrevnek. — Amennyiben fontos ember vagy, elegendő információval a birtokodban, kesztyűs kézzel bánnak majd veled. Ha meg nem vagy az, egy szép napon kicserélnek. Hogy ez meddig fog tartani, rajtad áll.

Levette kezét a két lőtt sebről, be-

letörölte a vért bőrkabátjába, és bólintott. Baljával zsebébe nyúlt. Szeme se rebbent. A kabát annyira szorosan tapadt a testéhez, hogy egy második fegyver óhatatlanul kirajzolódott volna alatta. Egy csomag cigarettát vett elő, kiütögetett egy szálat, majd öngyújtóját kattantva rágyújtott.

— Valószínűleg jobb lett volna, ha kifizetitek a Bauer által kért összeget — mondtam.

Alex Boldrev dohányzott. Aztán zsebre dugta az öngyújtót, kivette zsebéből a kezét, és a szájába tett valamit.

Hosszúra kinyújtotta nyelvét, hogy lássam a rajta fekvő kapszulát.

Az ügynökök kajája — ciánkáli. Az idők változtak ugyan, a módszerek nem. Talán azt mondták neki, szörnyű metódusaink vannak, hogy beszédre bírjunk valakit. Ha erről volt szó, rosszul tájékoztatták, ő ennek ellenére elhitte, mert az ő hazájában a kikérdezés eme fajtája bevált gyakorlatnak számított.

— Úgyis megkapjuk, amit akarunk — felelte Boldrev meglehetősen makogva; ha az embernek ciánkáli van a szájában, nehezebben esik a beszéd.

— Lehet — mondtam erre, és a reccsenést hallva megfordultam: Boldrev kettéharapta a kapszulát.

Lampert lejött. Sóhajából tudtam, ő is végignézte az utolsó rángásokat, egy ember haláltusáját. Ellentétben velem, első alkalommal. Idegtépő volt ez egy rendőr számára, hisz

passzív erőszakkal ritkán, többnyire sohasem szembesült.

— Közöld a történeteket DAB-bal — szoltam halkán. — A többit rendezze el ő.

Visszamentem a pincehelyiségbe, ahová az óriási vágányrendszert építették fel. Megálltam, körülnéztem. Feltűnt a komputer, mert még égett piros ellenőrző lámpája. Valaki használta, és nem kapcsolta ki. Valószínűleg Marlies Bauer, mielőtt elhagyta volna a villát és kereket oldott volna. Ez azt jelenthette, meglelte azt, amit hasztalan keresett az a csoport, melyhez Labruszk és Boldrev is tartozott. Egyúttal azonban azt is jelentette, hogy élete átkozottul vékony hajszálon függ, amely bármelyik pillanatban elszakadhat.

Semmi értelme nem volt a PC-vel szórakozni. Egy szakember esetleg ki tudott volna csalni némi információt ebből a kutyából, ellentétben velem. Leültem a számítógép előtt lévő székre. A földön eltaposott cigarettacsikk hevert, szájrészén ajakrúzs nyomai. A géptől jobbra író-tömb meg egy golyóstoll feküdt. Magam elé húztam a tömböt, és a fény felé tartottam. Olyannyira rányomták a golyóstollat a papírra, hogy az írás átnyomódott a következő lapra. Egy írószertartóban golyóstollakon kívül ceruzákat is találtam. Kikerestem a legpuhábbat, majd óvatosan végigsatíroztam a lapot; így az átnyomódott betűk tisztán láthatóvá váltak, kiemelkedtek a szürke felületből.

Jos van Gennik, Amszterdam, Reguliersgracht 47.

Marlies Bauer kézírása volt. Öt perccel később minden kétséget kizáróan állíthattam ezt, a szobájában talált kéziratok alapján.

Cigaretára gyújtottam, megkínáltam magam a bárasztalon álló whiskysüvegből, miközben Lampert az ablaknál állva várta az immár szükségtelenné vált mentőautót.

— Azt gondolod, Amszterdamba ment? — kérdezte Lampert Lázár.

Vállat vontam. Egyelőre nem tudtam, ki az a van Gennik, és milyen kapcsolatban állott Bauerrel. Egyelőre nem tudtam, mire bukkant rá Marlies Bauer, és hogy ez a valami érdekelte-e van Genniket egyáltalán.

— Nem ismerem Bauert — mondta Lázár. — De ami a mocsos üzelmeit illeti, minden hájjal megkent fickó lehet.

Bólogatva adtam igazat neki. Így kellett felfogni a dolgot, ha abból indult ki az ember, hogy Bauer valamilyen ügyes húzással, a legkülönbözőbb korlátozó rendelkezéseket megkerülve, végül mindig sikerrel adott el illetéktelen kezekbe olyan stratégiailag fontos árucikkeket, melyek Kelet-Európába történő kivitelét a COCOM-lista tiltja.

— Amszterdam stimmelhet — mondta Lázár. — Egyedül nem bonyolíthatta le az üzletet, Peter. Partnerre volt szüksége. Miért ne lehetne éppen van Gennik ez a partner, amikor Bauernak Amszterdamban is van támaszpontja?

— Ismered Amszterdamot?

— Én nem, a Polyák viszont igen — válaszolta Lampert Lázár. — Kurvák, kábítószer, stricik — belesznek Koslowski reszortjába.

Kiittam a whisky, Lampertet meg egyedül hagytam hátra a halottal. Amikor a Porschémhoz értem, megjött a mentőautó. Nem sokkal később kollégáim is megérkeztek.

A villogó tekintetet leszámítva Karl Lohmeyer tartományi első ügyész a szokott módon nézett ki. Világoszürke, gyűrött öltönyt és kopott orrú, barna cipőt viselt. Fehér zoknija lecsúszva. Keret nélküli szemüvege orra hegyén ült, és elkeskenyedett szemékkal bandzsított rám az okuláré felett. Szürkészöld szeme annyira keskeny volt, hogy feltehetően ferde szemű ősök csúfították családfáját.

— Telexet kaptam Bonnból, Königtől — recsegte a papírt vékony ujjai közt forgatva. — A francba is, eleddig még fél másodpercig se örültem annak, hogy rám sózták egy különleges alkalmazásra szánt rendőr felügyeletét, Mattek. Néha azon tűnődöm, mi dolgom voltaképpen magával, és miféle ellenőrző funk-

ciókat gyakorlok én, ha bizonyos urak ennek ellenére hagyják, hadd csináljon, amit akar!

Rávigyorogtam, odahúztam egy széket, és rágyújtottam.

— Ilyen a hivatalnoki apparátus struktúrája — válaszoltam. — Mindenkinnek kell legyen főnöke. Pro forma, államügyész úr.

Bólintott, és feljebb tolta szemüvegét. — De az úgynevezett főnöknek rendszerint jól informálnak kell lennie, nem?

— Az is, ha Königgel beszél.

Lassan felemelkedett a székből. Egy hetven magas, normál testalkatú férfi volt, és a szemektől eltekintve amolyan hétköznapi arccal rendelkezett, amelyet az ember egyszer megnézett, s a következő pillanatban már el is felejtett. Első ránézésre lerítt róla ötvenhat éve. Az adózási jog volt a szakterülete, és erről mindent tudott.

— Csak ennyit szoktak mondani nekem: Peter Mattek ezt csinálja, vagy azt csinálja, törődjön vele, segítse, ha szükségeltetik.

Bólintottam. — Ami az utóbbit illeti, ugye nem terhelem nagyon túl magát?

— Pont ez az, ami zavar — morogta Lohmeyer. — Voltaképpen mit csinál jelenleg, Mattek?

— Arról gondoskodom, hogy a két oldal közti egyensúly megmaradjon — feleltem. Azt érthette ez alatt, amit akart. Alapjában véve ügysem érdekelt. Felügyelnie kellett rám, mert egy tisztségviselőnek — még ha különleges alkalmazásra

szánták és szolgálati rang nélküli volt is, mint jómagam — főnökre van szüksége. Rám vonatkozó fő feladata tulajdonképpen abban állt, hogy felzargasson, ha egy másik hivatalos szerv engem igényelt. Peter Mattekhez mindig a tartományi első ügyészen keresztül vezetett az út, ezáltal betartatott a szolgálati rend.

— Ezt kell átadnom magának, Mattek! — Áttolt néhány faxlapot az asztalon, de lehetőleg nem egészen elém, hogy legalábbis fel kelljen állnom értük.

Egy férfi képét láttam, akinek koponyája halálfejre hasonlított. Körzetünk rajzolója Mostner és Laage elmondása alapján készítette a fantomképet. Ezzel a férfival tartották a kapcsolatot, vagy ha másokkal, ez a pasas a közelben tartózkodott. A rajzhoz néhány személyi adat is társult.

Oleg Petrovics, kora negyvenhét év, orosz állampolgár diplomata státusszal. Ezredes a KGB-nél, a nyugat-európai tervezési részleg vezetője. Ezután Petroviccsal összefüggésbe hozható címek, helyek és dátumok következtek. Utoljára Nyugat-Berlinben látták, pontosan tizen-négy nappal ezelőtt.

Végül további képtáviratok a Petroviccsal gyakorta együtt dolgozó férfiakról. Köztük Labruszk és Boldrev, akit most már szintén törlhetett bérlistájáról a KGB.

König időközben felderítette Bauer üzleti kapcsolatait, a feltehető üzletfeleket is csatolva. A nevek

közt szerepelt Jos van Genniké, aki hétköznapjaiban éttermet és bár vezetett, egyébként pedig elektronikai alkatrészek, berendezések illegális beszerzésével volt kapcsolatba hozható.

Legalul a következő felirat: VAX 11-780, Amszterdam. Több felkiáltójellel ellátva. König mostanra vagy tudta már, hogy a szerkentyűk, melyekre ellenlábásaink fogukat fenték, már nincsenek Dortmundban, illetve valahol az NSZK-ban, vagy csak feltette.

— És? — kérdezte Lohmeyer. — Hisz maga nem is örül, Mattek.

Kivillantottam kedvéért a fogaimat, felvettem a kagylót, és feltárscsáztam Königet Bonnban. Valamilyen konferenciáról hívták ki, amit hangulata is ennek megfelelően tükrözött.

— Bármiről legyen is szó — bömbölte —, nem ráér holnapig?

— Boldrev elpatkolt — kezdtem mondókámat — Bauer villájában. Gondoltam, rögtön szólok, jusson eszetekbe valami a diplomáciai szórszálhasogatások végett. A halál oka: öngyilkosság ciánkálival. Azt ugyebár, nem kell feltétlenül hangoztatni, hogy tőlem is kapott két golyót.

Érthetetlen káromkodás.

— Mi van van Gennikkel?

— A szolgálati szabályzat szerint kellene eljárunk — válaszolta.

— Nekem meg a saját szabályzatom szerint, ugye?

Elnevette magát. — Bauer a maga ügye, Mattek. Senki sem kérdezi,

milyen szabályzat szerint jár el, amíg sikerrel teszi, és a problémák nem nőnek a fejünkre. A fenébe is, vigye végig az ügyet, és vigyázzon, nehogy összeütközésbe kerüljön a hollandokkal! Háklis népség, és nem szívesen látják, ha németek az áldásuk nélkül ténykednek földjükön. Főleg akkor nem, ha saját honpolgárukról van szó, mint van Gennik esetében. Egyéb kérdés?

Lohmeyer bekapcsolta a hangszórót, így mindent hallott, és arca olyan vidámságot sugárzott, mint a gyerekeké a karácsonyi ajándékozás idején.

— Több információra van szükségem Oleg Petrovicrsról — mondtam. Különös ismertetőjelei, szeszélyei, gyenge pontjai, kedvenc tartózkodási helyei stb. A fenébe is, hisz maga is nagyon jó tudja ezeket!

— Hová?

— Amszterdam szívébe, az American Hotelbe.

— Drágábbba nem lehetne? — kérdezte König. — Ismerek ott egy-két kis panziót . . .

— Intercityvel megyek — szakitottam félbe. — Gondoskodjék róla, hogy Koslowskit a Ruhr-körzetről engedjék el! Ismeri Amszterdamot.

— Ezt Lohmeyer is elintézheti.

— Itt áll mellettem. Akar vele beszélni?

— Hülyeség, hisz ő is hallja, mit beszélünk.

König letette. Áadtam Lohmeyernek a kagylót, megrökönyödve elvette, majd dühösen lecsapta a villára. — Akarja hallani a véleményemet? — kérdezte.

— Nem szívesen.

— A magafajta embereket már így is épp elég veszélyesnek tartom, Mattek. Ha viszont a tetejébe még teljhatalommal is felruházzák őket, mint ahogy magát is, kiszámíthatatlan időzített bombákká válnak. Szolgálati szabályzat nulla, meg nem engedett, határokat túllépő nyomozás... — Lohmeyer fejét rázta. — Amennyiben ez az eljárás követőkre talál, Mattek, új alapokra leszünk kénytelenek helyezni az ország alkotmányát.

— Ugyan, ez csupán 1992 beharangozása — feleltem erre. — Amint eltörlik a határokat, megváltoznak a módszerek és hatáskörök is. Vagy nem?

Esett az eső. „Dog and cats” — ahogy az angolok mondanák. Marlies Bauer Brüsszelen keresztül érkezett Amszterdamba. Amikor elhagyta a pályaudvar épületét, hirtelen az a rossz érzése támadt, hogy olyasmibe értotta bele magát, amivel nem igazán tud majd megbirkózni. A főbejárat boltozatos kapujában meg-

állt. Látta a sakálokként turistákra leselkedő lezüllött alakokat, automatikusan jobban magához szorította kezításkáját.

— German?

A hang jobbról jött. Marlies megfordult és megrezent: a férfinak hosszú, bozontos haja, ritkásan sargadzó szakálla és kiéhezett, mélyen ülő szeme volt.

— German? — ismételte meg kérdését.

Marlies körülnézett, hogy megbizonyosodjék róla, van-e valaki a közelben, aki segítségére siet majd, ha ez a züllött egyén netán megtámadná. Elég tisztos embertömeg vette körül, azonban senki sem törődött vele. Hirtelen a másik irányba fordult. A keresztelkedésen túl megpillantotta a Victoria Hotelt. Nyugalmat, biztonságot sugárzó régi, renovált épület volt.

A kopogó esőn keresztül hallotta a férfi lépteit, aki úgy követte őt, mint a ragadozó a vélt zsákmány csapását. Az ötvenezer márkára gondolt, melyet egyetlen csomagját képező kezításkájában hordott. Egyúttal arra a korábban olvasott cikkre gondolt, mely szerint ebben a városban az ember már huszonöt gulden készpénzzel a zsebében sem érezhette biztonságban magát. Persze badarság, de az effajta rémhírek belevésődnek az ember agyába.

Rohanni kezdett, miközben halotta az ismeretlen férfi nevetését maga mögött, léptei önkéntelenül meghosszabbodtak. A szálloda bejáratánál állva fogalma sem volt, ho-

gyan sikerült élve átjutnia a forgalmas kereszteződésen. Nagyokat sóhajtván lépett be az ötcsillagos szálloda halljába, és a recepcióhoz ment. Marlies nem festett éppen bizalmat keltően, de volt pénze.

A portás megpróbált kedvesen viselkedni, Marlies ennek ellenére úgy érezte, olyasvalakinek tartják, aki rögtön azzal kezdi, hogy menyibe kerül egy pohár víz.

— Beszél németül?

— Igen.

— Van szabad szobájuk?

— Nincs.

Pánik uralkodott el rajta. Nem akart megint kimenni az utcára, az esőre, ahol esetleg újra előbukkan az a fickó, aki már a pályaudvaron is leszólította.

— Egyáltalán nincs szabad szobájuk?

— Egy lakosztály.

— Akkor azt kérem. Egyelőre három éjszakára.

— Egy éjszakára ezerötszáz gulden, hölgyem.

Kissé leereszkedő hangon mondta ezt, s ez nem tetszett a lánynak.

— Nem kérdeztem az árát — felelte nyersen.

— Poggyásza?

— Még jön.

A portás felhúzta szemöldökét.

— Ha önöknél szokás a vendégeket sértegetni, előre fizetek — mondta Marlies, és a választ ki sem várva leszámolt a pultra négyezer márkát.

A recepciós viselkedése egyik

percről a másikra megváltozott. Fejét ingatva bejelentkezési lapot tolt a lány elé. Marlies kitöltötte.

— Van a közelben bank, ahol széfet tudnék bérelni? El tudná ezt intézni számomra, amíg telefonálok?

— Hogyne.

Odament a telefonfülkéhez, és felhívta van Genniket. — Amszterdamban vagyok — mondta. — Mikor találkozunk?

— Hol van?

— Mikor találkozunk? Magammal viszek egy chipet is.

— Szereti a kínai konyhát?

— Mindent szeretek.

— Hatkor a „Dynasty”-ben. Reguliers Dwarsstraat. Taxival jöjjön!

— Hatkor — ismételte Marlies, és letette a kagylót. A lehető leghamarabb túl akart esni a dolgon. Semmi csetepaté vagy vita. Pénz cserél áruval, aztán tűnés. Már így is felfigyeltek rá: a dortmundi főpályaudvaron kénytelen volt lerázni egy hosszú, sovány pasast, aki valószínűleg rendőr volt.

Egy órával később bankszéfet bérelt, beletette a lemezt, három chipet meg harmincezer márka készpénzt, és bekódolta a széfet. A kódolásról valamikor valahol már olvasott, ez tetszett a legbiztosabb módszernek.

Így senki sem férhetett hozzá a széf tartalmához. Aláírás meg kód — dupla biztonság.

Miután ébresztést kért a recepciónál, lefeküdt, és csakhamar mélyen aludt.

„Noblesse oblige” — a nemesi rang kötelez. Fekete Audi 200-ast béreltem. Koslowskival a város szívében, az American Hotelben vettünk ki szobát, König telexe fél órával később érkezett be. Voltaképpen semmi olyat nem tartalmazott, ami megkönnyítette volna számunkra a KGB-tag Oleg Petrovics megtalálását, ha ugyan egyáltalán Amszterdamban tartózkodott. Iszik egy kicsit, kurválkodik egy keveset, szereti a telt nőket, és kommunista létére igen nagy lábon él. A hozzá hasonlóak hajlamosak voltak mértéktelelenül eltúlozni a kapitalista életmódot, ha egyszer átcsúsztak a vasfüggönyön. Vagyis König semmilyen sikerrel kecsegtető információval nem szolgált. Vagy száz, Oleg Petrovics karakterével rendelkező embert ismertem.

Maradt Jos van Gennik, akinek vendéglőjébe Koslowskival beültünk, a nagy mesterrel azonban nem szembesülhettünk. Időközben már képünk is volt erről a férfiről, aki Bauerrel együtt piszkos üzleteket bonyolított.

— Se disznósült, se vadás, se marharolád, még egy nyamvadt ránított borda sincs — morogta Koslowski. — Bezzeg eső, szipósok, meg egy rakás idegen alak, az van. Szemét egy város! Mondjak neked valamit, Peter?

— Mondd!

— Körülszaglászom egy kicsit a piros lámpás negyedben, belátogatók van Gennik „Blue Bell” bárjába, és kérdezősködöm egy keveset. Amennyiben Petrovics itt van, és szintén őt keresi, hasonlóképpen fog próbálkozni. Kifogás?

— Vendég és turista vagy ebben a városban — mondtam erre. — Nem dolgozni hoztalak ide, Pollyák.

Széles vigyor. — Ez az, ami egy szép napon a mennyországba juttat téged. Mindig jó szívvel viseltetsz az elnyomott rendőrkasztokkal szemben. Később találkozunk.

Útjára engedtem Koslowskit. Talán igaza van. Csoportos fellépéssel semmit nem érünk.

Fizettem, tíz percen át az Audit kerestem, amelyet vagy megfűjtak, vagy a rendőrség szállítatott el, aztán taxival a Reguliersgrachthoz vittem magam. Jóllehet légvonalban a távolság nem több két kilométernél, jó félóra hosszát utaztunk. Rájöttem, esztelenség volt kocsit bérelni, ha úgyszólván a városban maradok.

Hajózható csatorna szélén álló cölöpös ház volt, renovált homlokzattal. Lépcső vezetett a csillogó rézkilincsel ellátott, zöldre festett bejárati ajtóhoz. A tiszta ajtó és a csil-

logó réz mellett különféle feliratok „ékítették” a homlokzatot. Rúnákkal írt SS-jelzések, békeszimbólumok. Egy beteg elme műve tán, aki szerint e dolgok összetartoznak. E keskeny ház hét cégnek adott otthont. Van Gennik táblája közepén lógott, mindössze ennyi volt ráírva: van Gennik. Semmi tájékoztatás arról, mégis milyen vállalatról van szó.

Addigra már bőrig áztam, és annyira hozzászoktam az esőhöz, hogy fel sem vettem. Őt elmúlt, a munkahelyek lassan bezárják kapuikat. Talán megjelenik a színen van Gennik. Visszamentem a szűk csatorna túoldalára, behúzódtam a sűrűn parkoló járművek közé, és a víz partján a kőfal peremére ültem. Rágyújtottam és vártam.

DAB-Meise nem jelentkezett, a Hansa Szállóban tehát nem tudtak további pasasokat felkutatni. Remélhetőleg sikerül holnap a dolog azzal a telefonhívással, amit Mostnernek kell elintéznie, hogy pluszpontokat gyűjtsön az államügyészségen. Remélhetőleg megbeszélnek vele egy találkozót, így Ruhr-körzeti kollégáim lerámolhatják a még Dortmundban tartózkodókat.

Hajszálon múltott csupán, hogy nem szalasztottam el. Éppen rágyújtottam előretartott kabátom mögött, mikor kijött a házból. A Königtől kapott kép nem régen készülhetett. Van Gennik szögletes arcú, széles ajkú, markáns orrú férfi volt. Bélelt esőkabátot viselt, melynek gallérját felhajtotta, sötét kalapját pedig mé-

lyen homlokába húzta. Magas, karcsú ember volt. Öltözéke egyértelműen arra utalt, hogy a jobban keresők közé tartozik. Kinyitotta esernyőjét, majd elindult jobbra.

Felálltam, és az autók között szalmozva követtem a következő keresztutcáig. Ott emberem beült egy reménytelenül beékelt, fehér 735-ös BMW-be. Kárörvendezve figyeltem, hogyan kísérel meg kiállni a helyéről. Végül néhány perc múltán feladta és kiszállt. Káromkodott, mérgesen körülnézett, aztán továbbment.

A víz csak úgy tocsogott cipőmben. Miközben azon tűnődtem, miért nem mentem el villamosvezetőnek vagy bármi másnak, kiköptem a felpuhult cigarettát.

Van Gennik megállt. „DYNASTY — THE ORIENTAL RESTAURANT” — villogta a vörös fényreklám az alkonyatban. Összecsucpta esernyőjét, lerázott egy-két esőcseppet kabátjáról, s rögvest el is tűnt.

Kezdtém gyűlölni van Genniket és irigyelni Koslowskit, aki valahol a piros lámpás negyedben hatósági húsellenőrt játszott, emellett pedig egy dagadt nőkért rajongó, sovány orosz kémlert.

Van Gennik beült egy ablak alatti kis boxba, egy csendes, kétszemélyes asztalhoz. Két kínai sürgött-forgott körülötte, úgy tetszett, szájáról

olvassák le minden kívánságát. Mindjárt három különféle italt hoztak egyszerre.

Gondolkoztam, utánamenjek-e, amikor taxi állt meg mögöttem. Megfordultam, és a szívem hirtelen nagyot dobbant.

Bauer szőke lányát csak képekről ismertem. Élőben jelentősen jobban nézett ki. Tulajdonképpen pontosan az a típusú nő, aki feledtetni tudná egy férfival ezt az amszterdami esős éjszakát.

Erősen fékezni kellett magam, nehogy lerohanjam — ezzel mindent elrontanék. Ruhája egészen újnak nézett ki, és kissé rövidre sikeredett. Amikor behajolt a kocsiába, hogy kifizesse a sofőrt, kabátja és szoknyája felcsúszott lábán, így láthattam sima combjait.

Ezt követően megfordult, és hármójában eltűnt a kínai étteremben. Megrohamoztam a taxit, és becsuszantam a hátsó ülésre. A sofőr hátrafordult; puffadt, szürke arcában érdektelen, üres tekintet. A munkáját végezte, habár nem szívesen — akármilyen volt is rá az oka.

— Kerülje meg a tömböt! — mondtam neki.

Felhúzta szemöldökét. Tekintete ugyanolyan tompa maradt, ami valamilyen betegségére utalt.

— És egy százguldenes kérdés.

Bozontos szemöldöke ismét felcsúszott. Pupillái kényszerűen mozgottak, hiszen meg kellett néznie magának ezt a jómadarat, aki az imént szállt be kocsijába.

— Igen? — kérdezte végül, pedig

már majdnem beletörődtem, hogy néma.

— Honnan hozta el ezt a nőt?

Sofőröm simléderes sapkát hordott, s amikor kicsit hátrább tolta, láttam, hogy elöl már meglehetősen kopaszodik. — Miért?

— Van jelentősége?

— T'önképpen nincs — mondta ki az első két összefüggő szót, és akkorát sóhajtott, mint egy bányász kettős műszak után.

— Szóval?

— Odavihetem. — Hangja olyan volt, mint a csukamájolaj íze.

— Jó, rendben.

— Kétszáz plusz az út.

Tompa szeme egy röpke másodpercre felcsillant, puffadt arca kismult. Tétovázásomat látva vállát vonogatta. — Az árak igazodnak a vágató inflációhoz. Ki is szállhat, ha úgy gondolja.

Egyszer valaki mondta nekem, hogy merő időpocsékolás egy amszterdami taxissal vitába szállni, megpróbálni előírni neki a legrövidebb utat, vagy felvilágosítást kérni tőle, ha az ember nem lobogtat meg az orra előtt legalább egy százast.

Előrenyújtottam neki kétszázötven guldent, és a pokolba kívántam.

— És kérem, semmi városnéző körút, csak azt a helyet mutassa meg nekem, ahol a hölgyet felvette!

— A Victoria Hotel előtt, a pályaudvarnál — felelte. A CB recsegett. Mintha valaki valamilyen istentelen kínai tájszóval beszélt volna. Sofőröm beleüvöltött vala-

mit a mikrofonba, miközben ujjával az esőre mutatott. — Semmi városnézés. Máshol is tudsz melegedni.

Tenyerem viszketni kezdett, és úgy ítélt meg, ráférne szivacsos, alaktalan pofázmányára némi korrekció. Csakhogy semmi kedvem nem volt összeszólalkozni az amszterdami taxismaffiával. Kiszálltam tehát, és éppen még fel tudtam ugrani a járdára, amikor is emberem kocsiját megugratva villámgyorsan elindult. Az első ütközővel el is törte volna a lábamat, ha állva maradok. Philip Marlowe módjára egy kapubejáráthoz préselődtem, ahonnan megfigyelhettem azt az asztalt, amelynél Marlies Bauer és van Gennik ült, s közben átkozódtam, hogy miért nincs olyan kalapom is, mint Marlowe-nak.

Az elkövetkező fél óra leforgása alatt négy erkölcstelen ajánlatot kaptam különböző testalkatú hölgyektől, két szurinámi rám akart sózni valamilyen dél-amerikai piát, egy török heroinnak álcázott sütporral traktált, végül két buzi be akart fűzni egy hangulatos hármásra valami tiszta, rendes helyen, előrebocsátva persze, hogy ezt a tiszta, rendes helyet biztosítani tudom. Éppen elhatároztam, hogy a következőt, aki ilyen hülye dumával jön, beleverem a flaszterba, amikor Marlies Bauer felállt. Megállt az asztal mellett, váltott még néhány szót van Gennikkel, és nem látszott éppen boldognak. Boríték cserélt gazdát, majd rövid beszélgetés következett,

végül az egyik kínai odavitte Marlies kabátját, és kérdezett valamit, mire a lány fejét rázta.

Balról egy csapat fiatal srác közeledett. Lyukacsos farmert viseltek, fülükben mindenféle tollak pompáztak, hajuk pedig a szivárvány minden színében játszott. Az eső felpuhította a sörényükre fújt lakkot és rákent zselét, hajuk ily módon színes csimbókokban lógott alá. Marlies Bauer kijött a kínai étteremből. Megállt és körülnézett, minden biztonnyal taxit kémlelt. Miután egy sem jött, elindult irányomba, és mellettem elhaladva egyenesen a fiatalok felé tartott, akik láncot formálva útját állták.

Pontosan ez volt az a pillanat, amelyben egyszeriben előbukkant szerencsecsillagom a homályból, és rám mosolygott. Előjöttem a kapubejárat alól, cigarettára gyújtottam, és egyetlen szempillantással kiszűrtem közülük a legszélesebb fickót, akinek egyúttal legszívesebben be is vertem volna a képét. Ugyanez a fickó akarta megtapogatni koszos mancsaival Marliest.

Az elegáns szökeség riadtan, ám halkán felsikoltott, s közben hátrálni kezdett. A srácok utánaeredtek, és felém hajtották, így a lány óhatatlanul a karjaimba futott.

— Bajban van? — kérdeztem halkán. Első pillanatban hirtelen

mozdulattal ki akarta magát szabaddítani, de aztán rám nézett, és arcomról azt olvasta le, hogy a lehető legjobb kezekbe került.

— Nem tudom . . .

— Csak semmi pánik — mondtam neki. — Én megmentem a maga életét és ártatlanságát, maga pedig meghív egy italra. Csak egy italra baráti alapon, aztán jó éjt, és elválnak útjaink.

Alig mertem hinni a szememnek: a szép arcáról minden feszültség, félelem elillant, Marlies Bauer mosolygott.

— Négyen vannak — felelte. — Nem úgy festenek, mintha bejárnának egyszem járókelőtől. Mitévő legyenek, ha maga nem éli túl?

— Ne aggódjék! A négyes a szerencseszámom.

A szétvert képű kétajtós szekrény közelebb jött egy lépéssel. Közel ülő szemei voltak, meg ostoba arckifejezése.

— Oprotten, rot mof! — vetette oda hollandul. Egyik alsó metszőfog hiányzott, hangja így kígyósziszegésre hasonlított.

Vigyorogva bólintottam. — Úgy van — mondtam —, seggfej vagy, komám!

Német tudása az utcai szlengre korlátozódott. Engem megértett.

— Wil je'n schop voor je kloten?

Különös kérdés. Ugyan melyik férfi énekelne szívesen szoprán hangon?

Elengedtem Marliest, és fél méterrel hátrébb toltam. Aztán bal kezemmel megvakargattam a fejem,

míg a jobbal homlokon csaptam ellenfelemet.

A második krapek kisebb volt. Elkövettek egy nagy hibát: haboztak. Talán Amszterdamban nem veszik jó néven, ha valaki védekezik, és nem engedi lenyúzatni a bőrét. Olyan rúgásban részesítettem a srácot, amelyben az imént még engem akart részesíteni a kétajtós szekrény. Valahogy elfogott a sajnálat iránta, amikor láttam, hogy pirutettezik végig az utcán, száját fájdalmas üvöltésre nyitva — ugyanakkor egy hang sem jött ki a torkán.

— Klootzaak!

Ezt ordította torkaszakadtából a maradék két mitugrász Rambo, ami körülbelül seggfejet jelentett, és szétcincálásom bejelentését. És a folyamat itt meg is akadt: amikor közelebb léptem a két szájhóshöz, hátrálni kezdtek. A bátrabbik, egy fűrtös fejű, akinek hajkoronáján egy ritkítóan zöld árnyalat dominált, kést rántott. Olyat, amilyenel legfeljebb abban az esetben lehet embert ölni, ha valaki elegendő kondícióval rendelkezik, hogy fáradhatatlanul szurkáljon. Éppen azon gondolkodtam, vajon az ujjait tördeljem-e szét, vagy jó szóval hassak rá, amikor a probléma magától megoldódott.

Az amszterdami városi rendőrség egyik járőrautója kanyarodott be csigatempóban az utcán.

Marlies keze után nyúltam, és magam után vontam. A járőrautó megállt. Az egyik egyenruhás kidugta a fejét az ablakon.

— Ott elől baleset történt — szól-

tam oda neki. — Azok a fickók ott, akik éppen menekülnek, kikészítettek társukat.

A rendőr egy szót sem értett, morgott valamit, majd feltekerte az ablakot. Autójukkal félkörívben megkerülték az utcán fekvő fiút, aztán hamarjában el is tűntek.

A következő kereszteződésnél megálltunk. Marlies, még mindig a kezemet fogva, közelebb húzódott, és túsarkú cipőjében lábujjhegyre állva testvériesen megcsókolt. Először csak testvériesen. A második csók után már közeli ismerősöknek mondhattuk magunkat.

— Ez jólesett — mondtam.

— Az előbbi mentőakciója meg nekem esett jól — felelte. — Hol tanult meg így verekedni?

— A bírósági végrehajtók önvédelmi gyorskurzusán — válaszoltam. — Matteknek hívnak, de a Petert jobb szeretem. A baráti italhoz meg továbbra is ragaszkodom.

— Marlies Bauer — mutatkozott be a szőkeség. — Felőlem szólíthat Marliesnak, ami pedig az italt illeti, ahhoz én is ragaszkodom.

Egyszeriben már nem irigyeltem Koslowskit, aki hájas kurvákat lesve abban reménykedett, hogy rátalál az oroszra. Ami pedig van Genniket illeti, mehet felőlem a pokolba. Ennek az aljas játéknak az aduja az én kezemben van — minden melegségével, légységével.

BASTEI BUDAPEST
Peter Mattek
A SZUPERZSARU

Röviddel éjfél után, amikor Marlies másodszor állt a zuhanyrózsa alatt, felhívtam az American Hotelt, és ott értem Koslowskit, aki úgy beszélt, mintha három rágógumi akadt volna a torkán egyszerre.

— Mi van, Polyák?

— Kísérteties harmadik típusú találkozás — motyogta. — Petrovicsot van Gennik Blue Bell Clubjában találtam, kapcsolatba akartam lépni vele egy hájas prosti segítségével, aki már megállapodott vele. A dagadt nőci két stricit tartott el, mindkettő azt hitte, hogy keresztezni akarom az orosz és a kurva üzletét.

Az ágyban felülve rágyújtottam. — Tovább? — kérdeztem.

— Az ormányom, akár egy varacskosdisznóé, a kórházban fél kilométer cérnával varrták össze a sebet. De ez téged persze nem igazán érdekel.

— Így van — feleltem. — Majd imádkozom érted, hogy túlélj. De most aztán már nyögd ki a lényedet!

— A pasas a Holiday Inn Crown Plazában lakik, és vállalkozókedve mellett rendkívül bizakodó is. Ez azt jelentheti, hogy nincs egyedül, és valaki rátapadt van Gennikre. A rohadt életbe, Peter, én voltaképpen csak egy kis tanulmányi szabadságra jöttem ide, az éjszakai élet sűrűjébe.

Időközben Marlies elzárta a zuhanyt, és megcsikordult lába alatt a sima kád, amikor kiszállt. — Holnap találkozunk — mondtam Koslowskinak.

— Vörös? — kérdezte Koslowski.

— Szőke — válaszoltam, és letettem a kagylót.

Marlies Bauer bejött. A szobát bevilágították a pályaudvar fényei és a szálloda külső neonreklámja. A fények finom rózsaszín árnyalatot képeztek, amely jobban kihangsúlyozta a lány testét, mint bármelyik hollywoodi filmstúdió. Ezután már senki sem mesélheti be nekem, hogy a jogot és politológiát hallgató egyetemista lányok frusztrált teremtések. Szőke haja nedvesen tapadt fejéhez, ami szigorú, arisztokratikus kifejezést kölcsönzött arcának. A vízcseppek gyöngyökként csillogtak bőrén. Odajött az ágyhoz, és először nézett rám más szemekkel. Az első szenvedély ellobbant, az ész jelentkezett, mielőtt a következő fellobbanhatott volna.

Számoltam ezzel, de nem ilyen gyorsan. Elnyomtam a cigarettát, bementem a fürdőszobába, és beálltam a hideg zuhany alá. Gondolataim vadul kergetőztek. A kötelesség és szórakozás közti szakadék egyre nagyobbodott. Viszont lehet, hogy ez volt a legmegfelelőbb pillanat Marlies észre térítéséhez.

Leültem mellé az ágy szélére.

— Dortmundból jössz, de nem vagy bírósági végrehajtó — rám nézett.

— De véletlenül találkoztunk — mondtam erre.

— A sors különös játéka, mi?

— Ahogy mondd, a sors játéka — bólintottam. Hagyta, hogy kezem forró arcára tegyem, és ujjperceimmel gyengéden végigsimogassam.

— Mondj valamit, hogy tudjam, hányadán állok!

— VAX 11—780 — hangom rekedten szólt. Tisztában voltam a kockázattal, azonban csupán ez az egy lehetőség maradt a játék folytatásához. Mégpedig a lánnyal együtt, vagy ebből a dologból sem lesz énekes halott. Azaz: Marlies tudta, mi újság. Figyelmeztették van Genniket, ő meg Petrovicsot, az üzlet meghiúsult. Petrovics eltűnt. Helyette küldtek valaki mást, hogy vegye üldözőbe Thomas Bauert — a végén el is kapta. Csöppnyi ravaszsággal jó darabig láthatatlanná válhat az ember, persze nem örökre. Bauer azonban nem mondható éppen ravasznak, különben nem hagyta volna, hogy idáig fajuljanak a dolgok.

Marlies bólintott, élvett egy Gauloises-t, én meg tüzet adtam neki. Mélyen leszívott egy slukkot, aztán kifújta a füstöt a lakosztályunkba bevilágító, színes fénycsóvák közé. Végül odaadta nekem a cigarettát.

— Rendőr vagy?

— Igen — feleltem. — Elsősorban azonban olyan ember, akinek különös érzése támad, ha az erők egyensúlya felbomlik, és a világ hatalmi viszonyai eltolódnak valamilyen irányba.

— És ez történik akkor, ha olyan üzletek valósulnak meg, mint amelyeneket az apám és van Gennik is bonyolít?

— Legalábbis hozzájárulnak.

— Tulajdonképpen semmi közöm az ügyhöz, Peter.

— Tudom.

Még közelebb húzódott hozzám. Éreztem testi-lelki közelségét.

— Nem mindig bánt jól anyámmal és velem. Meg akartam szabadulni tőle. Megtaláltam, amit a többiek kerestek. Van Gennik kész egy-milliót fizetni. Nagyon sok pénz az. Ennyiből saját lábakon lehet állni, és élni lehet...

— Van Genniknek esze ágában sincs fizetni. Az apád cégébe betört hapsik egyike felvette a kapcsolatot van Gennikkel, és már réges-rég megállapodtak egymással. Nem tudom, hogyan és mikor akarnak kidriblizni téged, mindenesetre ez már eldöntött tény.

— Valószínűleg igazad van.

— Egész biztosan!

— Vagyis a legjobb, amit tehetek, hogy bepakolom a bőröndjeimet, és eltűnök.

— Így van.

— És mi van a második legjobb megoldással? — kérdezte. Melle karomhoz ért, ami meglehetősen ingerelt. — Arra gondolok, az egyik oldalnak szüksége van a cuccra, potom egymilliót adna érte, míg a másik oldal meg akarja akadályozni az üzletet. Miért ne fizethetne ez utóbbi oldal is — valamilyen szolgálat fejében?

— Mert ez összeegyeztethetetlen az elvekkel — válaszoltam.

— Lehetséges — mondta Marlies. — De bizonyos logika azért van benne, nem? Jelenleg szűk ötvenezer márkám van. Ha legalább még egyszer ennyim lenne, nyugodtan befejezhetném az egyetemem, és önállóan élhetnék.

E szavak elhangzásának pillanatában az az ördögi ötletem támadt, hogy feljlesztem édes álmaiból a rendőrkirályt. Biztosan megkapom a kért összeget — hát miért ne az éjszaka kellős közepén?

Megfordultam, az ágyra helyeztem a telefont, és bepötyögtem König számát, miközben Marlies ujjai hasamat cirógatták. Masszázs közben az ember általában elengedi magát, szőke barátnőm talán rossz technikát alkalmazott.

— Halló?

— Halló — feleltem.

— Mattek! — Könignél valami nyikorgott, majd egy női hang érthetetlen kérdést tett fel. Tudtam, hogy nőtlén, és eleddig semleges lénynek hittem. — A rohadt életbe, nem szabadulok a gondolattól, hogy...

— Petrovics Amszterdamban van, azok a rohadt computerek meg a szükséges chipek is Amszterdamban vannak, és ez az átkozott üzlet összejön, hacsak...

— ... hacsak, Mattek?

— Hacsak bajor kollégáink nem bizzák ránk a döntő akció kivitelezését, König. Őszintén szólva, többről van szó. Gondolok itt a diplomáciai bonyodalmakra, a pocsek holland sajtóra, az ön karrierjére. Gondolok itt . . .

— . . . szart se érdekel, Mattek! A maga gondja! Nem is tudom, melyikőnk a szuperzsaru, aki mindenkinek előrébb jár egy lépéssel, mivel hallgatólagos megegyezés alapján többet engedhet meg magának, mint az egész bonni rendőrség együttvéve! És melyikőnk utazgat drága helyekre, nyújtózkodik luxusszállodákban a rendőrség költségén?

— Garanciára van szükségem ötvenezerrel — szólaltam meg.

König felnevetett. A nő mellette megint mondott valamit, amit nem értettem. Azt azonban jól hallottam, amint König a vonal másik végén egy „fogd be a szád”-dal csendre inti.

— Most azonnal kell! — fűztem hozzá.

— Hogyan feleljek ezért?

— Mint mindig, az aláírásával, König.

— Ötvenezer micsoda?

— Dollár — válaszoltam. — A kereskedelemben szokásos valuta.

Már az ötvenezer márka gondolata is gyönyörködtette Marlies Bauert, az ötvenezer dollár hallatára pedig valóságos gyönyörhullám árasztotta el. Most már mindkét kezével a hasamat simogatta, mint ha száz, egyszerre mozgó ujjá lett volna.

— És mit kapunk mindezért cserébe?

— Az ellenoldal semmit sem kap, van Gennik holtvágányra kerül. Bauer, ha felbukkan, rács mögött végzi, továbbá némi szerencsével Oleg Petrovics is a kezetekbe kerülhet.

— És mindez ötvenezer dolláron áll vagy bukik? — kérdezte König lélegzet-visszafojtva.

— A pénz csak másodlagos szerepet játszik, König. Mindez rajtam áll vagy bukik. Peter Mattekon, a „szuperzsarun”!

— Hallott már valaha szerénységről, Mattek?

— Futólag — feleltem. — Nos?

— Hova kerül a pénz?

— Táviratilag a Holland Jegybankhoz. A kód: VAX 11—780.

— Nagyon vicces, Mattek.

— Amennyiben holnap délelőtt tizenegyig nem áll rendelkezésemre a pénz, kicsúszik a kezeim közül az ügy. Teljesen. Ha pedig majd jelentést kell írnom, beleveszem, hogy ötvenezer dolláron múltott. Ellenkező esetben viszont ki fogom hangsúlyozni, hogy az ön gyors segítsége és lélekjelenléte nélkül nem könyvelhettünk volna el sikert.

— Zsarolás — morogta König.

— Nepotizmus — feleltem. — Kicsit megnyomom a maga karrierjét.

— Tehát tizenegykor.

— A kód: VAX 11—780. Jó éjszakát, és jó szórakozást, König!

— Furcsa barátai vannak — szólalt meg Marlies.

— Neked meg piszok sok szerencséd.

— Mert veled találkoztam?

— Világos — válaszoltam. —

Vagy inkább kerültél volna öt ilyen holland vadember karmai közé?

Van Gennik egyszemélyes irodát működtetett. Az ő üzleteihez személyzetre nem volt szükség. Székelye mindössze két szobából állt a tisztas, cölöpös ház második emeletén. Innen közvetlen rálátás nyílt a Holland International kék-fehér Városnéző Flottájára, amely a csatornákon végighajózva mutogatta a turistáknak a látványosságokat.

Marlies felhívta van Genniket, és megbeszélték, hogy együtt löncsolnek. Védőkíséretként Koslowski is csatlakozott kettejük társaságához, akinek egyébként lelkére kötöttem, hogy húzza ki minél tovább az ebédidőt. Fel voltam ugyanis készülve rá, hogy többszörösen biztosított irodaajtó állja majd utamat, hisz ebben a gyönyörű városban általában minden mozdíthatót elloptak. Másfelől pedig egyszerűen képtelen lettem volna egy szem begörbített szöggel bármelyik biztonsági zárat egy szempillantás alatt feltörni, mint például Hermann Blechmann.

A ház előtt vártam, amíg kijött valaki, megköszöntem szívélyességét,

amiért tartotta nekem az ajtót, és már benn is találtam magam. Piros futószőnyeggel borított, meredek lépcső vezetett felfelé. A harmadik emeleten hangos zene szólt, az elsőn békés csönd honolt, akárcsak a másodikon, van Gennik irodája előtt. Az ajtón tejüveg meg egy Yale biztonsági zár. Ha van Gennik nagy sietsége ellenére is megszokásból kulcsra zárta az ajtót, kénytelen leszek betörni az üveget. Ha balul üt ki a dolog, legfeljebb valamelyik rendőrőrszobán kötök majd ki, mint betörő.

Van Gennik nem zárta be az ajtót, csak betette maga mögött, amikor elment, így hát elég volt bevetnem a Golden American Expressst. „Ezzel a kártyával minden ajtót kinyithat.” Ezt a szlogent is hirdetni kellene a „jó hírnév”-ről meg a „sikeres ember”-ről szóló reklámban — de ezt persze elmulasztották. Becsuktam magam mögött az ajtót, és bereteszeltem.

Van Genniknél tett látogatásom józan paraszti logikán alapul: hol tárolnának vajon két hőre, illetve nedvességre érzékeny számítógépet biztonságos, ugyanakkor nem feltűnő módon, ha nem áll rendelkezésre erre alkalmas hely? Manapság minden, a fejlődő korról lépést tartó irodában van computer — az emberek ezt már figyelemre se méltatják, rá-

adásul a VAX 11—780 a laikusok számára olyan típusnév, mint mondjuk az Olivetti vagy az IBM.

A második helyiségben találtam rájuk, melynek berendezése egy fehérre zománcozott szekrénykéből, iratokkal teli polcokból meg négy kék huzatú szék által körülvelt kis tárgyalóasztalból állott.

VAX 11—780.

A két szerkentyű olyan ártatlanul festett, mint nagyikám mosógépe. Zománcozott kasztni, néhány gomb: Input, Output, Caps Lock, Insert, meg egy ablak, melyen keresztül két orsót lehetett látni. Ennyi és nem több. A gép lelkét összecsavarozott bádogdoboz rejtette. Három percbe telt, míg lecsavaroztam az oldalfalakat: belül különböző alaplapok, rájuk forrasztott száz meg száz IC-vel, biztosítókkal, dróttal.

Azt hittem, el leszek majd ragadtatva mindettől, miután annyi mindent hallottam róla, miután saját szememmel láttam e két szerkentyű okozta vérontást. Nem tudott meghatni.

Egyszerűen elővettem pisztolyomat, és a markolatával szétzúztam az alaplapokra forrasztott színes encsembencsemeket. A meglévő, cserélhető chipeket pedig kocsikulcsmmal karcoltam össze. E műveletek közben eszembe jutott az előző nap megfújt Audi. Van Gennik telefonján felhívtam hát az AVIS-t, jelentettem az esetet, majd szép nyugisan visszacsavaroztam az immáron működésképtelenné vált számí-

tógépek oldallapjait. Dolgom végeztével elhagytam az irodát, behúztam az ajtót magam mögött, és arra gondoltam, hogy az emberi ész számítógépek sohasem pótolhatja. Ezek a megromgált számítógépek képtelenek lennének önmagukon vagy fajtársaikon segíteni.

Csak akkor vettem észre, hogy elállt az eső, amikor újra a csatorna szélén álldogáltam, cigarettára gyújtva.

Ferdén fújó szél korbácsolta a vizet, a kirándulóhajók himbálóztak. A hajókorlátnál néhány gyanúsán zöld arcú alak ácsorgott.

Megkerestem a legközelebbi telefonfülkét, hogy felhívjam Koslowskit. A kagylót leszakították. Egy másik fülkében meg úgy összeragacsolták rágóval a pénzbedobót, hogy használhatatlan volt. Feladtam a keresgélést, inkább betértem egy ivóba, hogy onnan telefonáljak.

Van Gennik bizalmatlanul méregette Koslowskit, amint a telefon lebonnyolítása után visszatért az asztalhoz. Valóban nem jól nézett ki a Polyák. A varacskosdisznóorr azért túlzás volt, ám a homlokán hosszában húzódó ragtapasz valóban a holland sebészek által összeflikkelt sebet rejtette. Marlies legfőbb bizalmasaként mutatta be a Polyákot, az utolsó szó jogával felruházott em-

berként. Koslowski leült, két ujjával óvatosan végigsimított a ragtapaszon, majd eltolta a kávéscsészét.

— Valami nincs rendben? — kérdezte Marlies.

— Két óra múlva indul a gépünk — magyarázta Koslowski. — Itt hagysz mindent. Schipholig taxival megyünk. A jegyeket megrendeltem, félretettem.

Van Gennik fészkelődni kezdett. Előbb a lányra nézett, aztán Koslowskira. — Azt hittem...

— ...én is azt hittem — szakította félbe a Polyák a kissé összezavarodott hollandust. — Mégpedig, hogy egyedül bonyolítjuk le ezt az üzletet, csak mi ketten és maga, van Gennik. Most azonban már egy harmadik oldal is beszállt a buliba, és ők minden valószínűség szerint fizetnek is. Megérti, ugye?

Van Gennik beletúrt a hajába. Mondani akart valamit, de a polyák szóhoz sem hagyta jutni.

— Magánál azok az átkozott számítógépek vannak, nálunk meg a hozzávalók. Magának kellene a hiányzó részek, hogy kompletten adhasa el a gépeket, és én ezt meg tudom érteni.

— Efelől sohasem hagytam kétségeket felmerülni — jelentette ki van Gennik.

Koslowski vállat vont. — Elhiszem — mondta —, csakhogy régi elvem szerint két bűnözővel egyszerre idegen területen nem kooperálok. A hazai mérközések híve vagyok, van Gennik. A feltételek nem változnak, csak a hogyan.

— Mennyiben?

— Kölnbe repülünk, a repülőtér közelében lévő Holiday Innben elérhet bennünket. Ma még további három járat indul oda. Üzlettársa személyesen jön megvásárolni a chipeket és a lemezt az útmutatásokkal. Utána már megveheti magától a számítógépeket meg valamennyi hozzá fűződő jogot, de ez már egyedül magukra tartozik. Meglehet, hogy ezáltal kevesebb jut nekünk, de így mindenképpen megfelelőbb számunkra.

— Mit szól hozzá, Bauer kisaszszony? — A lány Koslowskira nézett.

— Csak két szót mond — vigyorgott Koslowski. — „Igen”-t meg „ámen”-t. A jelentésnek vége, van Gennik! A kölni reptér szállójában leszünk. Kinézetem alapján bizonyára első pillantásra meg fog ismerni a maga ügyfele vagy üzlettársa, vagy tudom is én hogy nevezi. Jobb lesz így, higgye el nekem! Hiba volt Amszterdamba jönnünk.

Koslowski felállt, Marlies szintúgy. Csak azt tudta, úgy kell tennie, ahogy Koslowski akarja — így szóltak az általam kikötött játékszabályok.

A pincér odahozta a lány kabátját, Koslowski rásegítette. Marlies két lépéssel távolabb állt az asztaltól, a Polyák pedig még egyszer utoljára odahajolt van Gennikhez:

— Holnap délig várunk. Mindannyiunk számára biztosabb így. Eszébe ne jusson átverni minket! Nem kevésbé vagyunk intelligensek annál, amilyenek látszunk.

Koslowski vigyorogva követte a lányt. Egy perc sem telt bele, és taxit fogtak.

— Mit fog csinálni? — kérdezte Marlies a hátsó ülésen, a mellette helyet foglaló Ruhr-körzeti rendőrtől.

— Amit legszívesebben csinál — felelte Koslowski. — Pénzt keresni.

— Hová lesz az út? — kérdezte a taxis.

— Schipholba.

— Mi van Mattekkel? Amszterdamban marad?

— Igen. De biztosan nem sokáig.

Van Genniket szemmel tartani annyit jelentett, mint Petrovicsot megtalálni. Egy órával később találkoztak a Crest Hotel Clock Bárjában, közel az amszterdami vásárterülethez, a RAI-hoz. Előbb van Gennik érkezett meg, s csak utána Moszkva ezen akcióért felelős ügynöke, Oleg Petrovics. Nem figyelhettem őket, és nem is hallottam, miről beszélnek. Arra gondoltam csupán, hogy Petrovics jelen pillanatig két emberét veszítette, és nem engedhette meg magának, hogy ezek után üres kézzel térjen vissza Moszkvába. Nem sok választása maradt: kiszáll, áll

a másik oldalra, golyót röpít a fejébe, vagy pedig belemegy a Koslowski által és a nevemben javasolt üzletbe.

A beszélgetés időtartamából arra következtettem, hogy már a részleteket tárgyalják, amelyek elképzelésem szerint a következőképpen néznek ki: kifizetik Genniket, aki különféle homályos csatornákon át nyomban útnak indítja a számítógépeket valamilyen álmegnevezéssel. Petrovics Kölnbe utazik, megveszi a hiányzó részeket, és a következő géppel Moszkvába menekíti a zsákmányt.

Ennek szellemében egyezhettek meg, mert mindketten a győztesek elégedett arckifejezésével távoztak a Crest Hotelből.

— És most? — kérdezte a sofőr.

— Schipholba — mondtam neki.

Petrovics háromféle úton-módon juthat el Kölnbe: Brüsszelen keresztül a SABENA járatával, közvetlenül a KLM-mel, illetve Zürichen át a SWISS AIR-rel.

Két órája ácsorogtam egy helyben, már-már gyökeret eresztett a lábam.

A büfénél már a hetedik csésze keserű, állott, kávénak nevezett lötytyöt szürcsölgettem, csakhogy elfoglaljam magam valamivel. A legalkalmasabb megfigyelőállást választottam: innen ugyanis szemmel tarthattam mindhárom szóba jöhető légijárat pénztáráblakát. Még ha telefonon rendelte is meg a jegyeket — ami pedig nagyon is elképzelhető —, értük kellett jönnie.

Aktatáskával meg egy bőr útitáskával érkezett. Egyik sem látszott különösebben nehéznek, a Petrovicshoz hasonló csontkollekciók azonban tulajdon fejüket is kinkservvel cipelgetik. Hatalmas szíveséget tett anélkül, hogy tudta vagy sejtette volna: különösen ravasz akart lenni, ezért a Zürichet érintő járatot választotta. A gép másfél óra múlva indult. Miután kifizette és elhozta a jegyét, hamarjában túlesett az útlevél-ellenőrzésen, és eltűnt a tranzitváróban.

König idefáradt Bonnból. Ott várt rám, ahol a pilóta leszállt a magángéppel, fedélzetén velem. Arca rózsás, hasa kissé puffadt volt; a kiadósan étkező, és általában létével elégedett ember nyugalma áradt belőle. A repülőből átszálltam kollégám szolgálati Mercedesébe, aztán a német határzáron áthaladva elhagytuk a reptér területét.

— A Swiss Air visszaigazolta a helyfoglalást — mondta König. — Petrovics Zürichből érkezik. Nem szívesen bár, de meg kell mondanom, saját embereink sem üthették volna jobban nyélbe ezt a dolgot, Mattek.

— Viszont olcsóbban — fűztem hozzá, hogy némi örömet is vegyítsek örömébe.

— Embereink a reptér épületé-

ben vannak. Elkapjuk, amint túlesik a vámvizsgálaton.

— Így lesz — bólintottam. — Labruszk, Boldrev, most meg Petrovics. Fájdalmasan érinti ez a KGB-t. Ám ha Mostner és Laage jól számoltak, egyvalaki még hiányzik a lepkegyűjteményből. Mit gondol, König, merre kódorog?

— Ha egyáltalán létezik ez a valaki — hagyta megválaszolatlanul kérdésemet.

— Meglehet, Laagének és Mostnernek nincs túl sok sütnivalója, de négyig azért még el tudnak számolni.

— Mostner feltárcsázta a gyorsbüfé számát — mondta König —, de senki sem kísérelt meg válaszolni az üzenetre. Ami annyit jelent, hogy az ominózus negyedik vagy levegővé vált, vagy pedig nyugodtabb vizekre evezett. Akárhogy legyen is, utasításokat adtam Lohmeyer államügyésznek. Hermann Blechmann a Holiday Innhez hozza Mostnert, legkésőbb egy óra múlva itt lesznek. Elvégre Mostnernek a repülőtéren kell lennie, hogy idejében felismerhesse a negyedik pasast, nemde?

— Lehetséges — válaszoltam válamat vonogatva.

— Ami Petrovicsot, illetve letartóztatását illeti, ebbe lesz szíves nem beavatkozni! Különben is, amint el-

kapjuk, a Bauer-ügy a maga számára lezárul.

A Bauer-ügy minden bizonnyal, nem is vártam mást, a Bauer-családdal azonban még lesz némi dolgom. Marlies például megígérte, hogy bármikor befogad az új lakásába, ha egyébként senki másnak nem kellene.

— Tegyen le a szállodánál, König!

Bólintott, és szólt a sofőrnek.

— Remélem, nem kíván szóraztatni, amíg a zürichi gép beérkezik?

— Nem követek el saját magam ellen ilyen merényletet — morogta a rendőrkirály. — Másrészt pedig későbbre is kell még tartogatnunk egy-két udvariatlan megjegyzést, Mattek.

A bejárat előtt kiszálltam, és a Mercedes rögtön tovább is hajtott anélkül, hogy a rendőrkirály visszanezett volna.

Koslowski a Münchhausen nevű bárban ücsörgött. Amszterdami kiruccanásunk óta most láttam először. Ferdén vigyorgott, szája még mindig hatalmasra volt duzzadva.

A bárban nem volt nagy mozgás. A bárpultnál két ügynökforma üldögélt. Arról fecsegték, milyen bomba üzleteket kötöttek már eddigi életük során. Az egyik asztalnál három tisztesen megöszült amerikai nyugdíjas hölgy ült, White Lady-t szür-csölgetve. Két asztallal arrább, egy fából készült elválasztófal mögött egy negyven derekán járó férfi mé-lázott magába merülten.

— Jól nézel ki — mondtam Koslowskinak. — Ha most valahol összeakadnál egy hollywoodi tehetségkutatóval, kapásból szerződtetne a következő horrorfilmhez. Nem is értem, öregem, hogy egy felnőtt férfi és családapa hogyan érezheti jól magát kurvák meg strigók között.

— Tehetsz egy szívességet . . .

— Később — feleltem —, ha majd nem futja csokira a lóvémből. Remélem, nem környékeztet meg túlságosan a Bauer-lányt, te szörnyeteg.

Ismét ferdén vigyorgott. — Nem tudom, mit műveltél vele elmúlt éjszaka, de az az átszellemült tekintet . . . Úgy vélem, ahhoz elég jó volt a színjátékom, hogy Petrovics idejőjjön.

— Ahogy mondod, Polyák!

— És akkor miért nem dicsérsz meg érte, ha szabad tudnom? — duruzsolta.

— Jó kisfiú — mondtam haját simogatva, és arcát paskolgtatva.

Az egyik minket figyelő amerikai hölgy véletlenül félrenyelte White Lady-jét, és az egész alkoholt szomszédja arcába köhögte.

— Blechmann Mostnerrel jön.

Paul Koslowski bólintott. — Voltaképpen mit csinálnál Ruhr-körzeti kollégáid nélkül, Peter?

— Kevesebb költséget — feleltem.

Kint az American Express egyik busza állt meg, és egy csapat zajongó jenkit eresztett neki a bárnak. A pultnál csak úgy röpködtek az italrendelések. A kiszolgáló személyzetet azon nyomban három em-

berrel felduzzasztották. Ráadásul a telefon is csörgött, melynek hangját majdnem elnyelte a nagy z sivaj. Aztán az egyik bárpincér tolakodta át magát a vendégseregen, megállt az asztalunk mellett, és tekintete Koslowski állapodott meg.

— Bocs — kezdte —, a telefonnál valaki a ragtapaszos homlokú férfival akar beszélni.

Koslowski felállt. Hajam alatt viszketni kezdett a bőr. A negyedik pasasra gondoltam, aki a rendőrki-rály véleménye szerint már árkon-bokron túl jár, és ez a gondolat most kissé megfeküdte a gyomromat.

Petrovics valószínűleg felhívta a fickót Amszterdamból vagy Zürichből, mondván, hogy tartsa szemmel Koslowskit. Nem csoda: az utóbbi peches napok után picit túl simának tetszhetett a végkimenet Petrovics számára.

Koslowski visszajött. — Itt van az épületben — szólta a Polyák, sérült ajkát nyalogatva. — Megkérdezte, nálam vannak-e a cuccok. Igennel válaszoltam. Az utasítás úgy szól, hogy üljek be a parkoló harmadik lámpája alatt álló, müncheni rendszámú, nyitott VW Golfba. Ott kell ülnöm, míg Petrovics megjelenik a pénzzel. Amolyan parkolóüzlet.

Apró kortyokban ittam a kölni világot.

— Gondolom, tisztában vagy vele, mire megy ki a játék?

Bólintottam. — Az ablakból jól lát majd téged, Paul. Petrovics — pillanatnyilag legalábbis még ezzel

számol a fickó — odamegy a kocsihoz. Pénz és áru gazdát cserélnek. Petrovics kiszáll a Golfból, te pedig megkapod a kegyelemnövést a szállodaablakból. Végül Petrovics újra magához veszi a pénzes bőröndöt, ily módon majdnem mindent megkapnak — a semmiért.

— Mondd csak, te tényleg elvárod, hogy céltáblát csináljak magamból odakint, Peter?

— Rendőrsors — feleltem erre. — Csak nem félsz?

— Én családos ember vagyok. Ráadásul van egy kamaszkorú fiam, és kizárt dolog, hogy a feleségem boldogul majd velem, ha megöze-gyül.

— Mikor kell kimenned?

— Fél óra múlva. Akkor érkezik a zürichi gép. Blechmann és Mostner tehát hiába jönnek.

Nemcsak hogy hiába jönnének, de nem is szabad itt felbukkanniuk, nehogy gyanút ébresszünk a negyedik gazemberben.

— Figyelj rám, Paul! Pontosan húsz perc múlva bemész az igazgatói irodába. A német határőrségnek vannak itt barakkjai. Keríték neked golyóálló mellényt, vagy valami hasonlót, aztán már csak a fejedet kell biztonságba helyezned.

— A kurva életbe! Miért pont veled kellett megismerkednem? — nyögte a Polyák.

— Ostobább kérdéseken is morfondírozhatsz, ha majd az életedért remegsz a Golfban. Én most eltűnök. Jobb, ha nem látnak együtt minket. Akkor, húsz perc múlva.

Távoztam a bárból, jobbra mentem, az Interpool irányába, aztán a lift mellett elhaladva az igazgatóság irodájába. Az igazgató gyorsan kapsolt és szállodája javára, hisz nem akarta, hogy a bulvársajtó negatívan cikkezzen róla.

Feltárcsáztam DAB-Meisét. Megtudtam, hogy Blechmann és Mostner már úton van a szálloda felé egy sárga Opel Rekorddal. Legkésőbb negyedóra múlva ideérnek.

— DAB, lépjél összeköttetésbe velem rádió! Mondd meg neki, hogy álljon le valahol és várjon! Ha nem éred el, uszítsd rá a kölni rendőrséget! A sztráda felől csak valamelyik kijáraton keresztül közelítheti meg a szállodát. Állítsák meg!

— Gondolom, hosszú időbe telne megmagyaráznod ezt a döntésedet.

— Így van, DAB.

Befejeztem a beszélgetést, és összeköttetést kértem a határőrökhöz, ahol egy nehéz felfogású hadnagy vette fel a távrecsegőt. Közölte velem, hogy felsőbb utasítás nélkül semmit sem tehet.

— Oké — mondtam. — Most pedig jól hegyezd a kagylóidat, hadnagykám! Öt, mondom öt percen belül civilruhás táncoljon ide a Holiday Inn igazgatói irodájába, még hozzá két darab golyóálló mellényvel felfegyverkezve. Minden egyes

percnyi késedelem egy csikodba kerül, és ez nem vics, a szentségit! Küldd el az illetőt, és imádkozz, nehogy útközben eltörje a lábát! Mindenesetre még egyszer lebetűzőm neked a nevemet, hogy felírhasd: MATTEK.

Letettem. Az igazgató már nem találta olyan vidámnak a dolgot.

— A Golf a parkoló harmadik lámpája alatt áll — fordultam felé. — Mely szobák fekszenek, egyenes vonalban nézve, szemben a lámpával? Melyek ezektől jobbra, illetve balra? Melyek foglaltak, és kik a vendégek?

Telefonált, én meg rágyújtottam. Egy kislány jött, kávéval. A ház kedves gesztusa. Halom cukrot szórtam bele, kell az idegeknek. Pillantásom újra meg újra az órára tévedt. Könignek könnyű dolga lesz a repülőtéren: csak fel kell markolnia, amit én már az ölébe tettem.

— A kérdéses szobák közül hat foglalt — szólalt meg az igazgató. Valaki listát hozott oda neki.

— Ellenőriztesse, mely szobákban tartózkodnak jelenleg vendégek!

Ellenőriztette. — Négyben — mondta, aláhúzva a szobaszámokat meg a vendégek nevét.

— Gondoskodjon róla, hogy a többi vendég semmilyen körülmények között ne mehessen be szobájába!

Homlokát ráncolta, de végül bólintott. Végigmentem a listán. Két szobában idősebb Ohio-beli házaspár lakott, a másik kettőben pedig férfi. Az egyik, a harminchat éves

Markus Müller Stuttgartból, a szállodában nem ismerik. A másik, bizonyos Werner Zackewitz Hamburgból, aki negyvenhárom éves, és szintén nem ismerik. Egyikőjük sem foglalt előre szobát, mindketten alkalmi vendégek. A lámpával, illetve az alatta parkoló Golfal pontosan szemben elhelyezkedő, harmadik és negyedik emeleti szobákat lakták.

Köpcös, civil ruhás férfi jött be izzadva az ajtón. Vállán utazótáska lógott, apró szemeiben gyűlölet szikrázott.

— Melyikük Mattek?

— Én volnék, tiszt uram — válaszoltam, mutatoujjamat a levegőbe emelve.

— MATTEK! Magához volt szerencsém telefonon?

Hozzám volt szerencséje. Ő volt az a bizonyos hadnagy, akivel beszéltem. Pedig inkább tisztviselőhöz hasonlított, aki lassan, de biztosan aszalódik össze íróasztala mögött.

— Ha nem lenne hölgy a jelenlétünkben, azt mondanám: az én szememben maga egy hatalmas seggfej, Mattek! De hölgyek jelenlétében ilyet természetesen nem mondok.

Az effajta humor még enyhe viгыort sem tudott kicsalni belőlem.

Koslowski jött be. Percnyi pontossággal. Odadobtam neki a táskát, amelyet a határőr hadnagy hozott az imént. — Válaszd ki a megfelelő! — mondtam neki. — Ha a hadnagyon múltott volna, könnyen lukat lóhetnének a hasadba, Paul!

— Szemét banda — morogta Koslowski, miközben ledobta zakó-

ját, felvette a mellényt, majd újra visszavette a zakót. — Nem tudnál valahogyan a nyakába varrni egy fegyelmi eljárást? Hadd essen kicsit pofára az ipse!

— Majd igyekszem.

— Ez a vacak szorít hónaljban — panaszkodott a Polyák.

— A haverja nem adta meg a méreteit — gúnyolódott a hadnagy.

Az órámra néztem. — Ne idegesítsd a fickót, és pontos legyél, Paul!

Koslowski eltűnt. Nem volt mit mondanunk vagy kérdeznünk. Cimbórám így is tudta, eget-földet megmozgatnék azért, hogy a legapróbb incidenst is megakadályozzam.

— Van itt még valami dolgom? — kérdezte a hadnagy.

— Odakint áll egy telefonfülke. Hívd fel a köztisztaságiakat, hátha felvesznek szemetesnek, öregem!

— Ennek még lesz következménye — fenyegetőzött nem nagy meggyőződéssel, aztán elment.

Én mindenesetre felhúztam a másik kényelmetlen mellényt. A leányzó, aki az imént a kávéhozta, megkövült arccal töltött még egy csészével.

— És most? — kérdezte az igazgató.

— Hívja fel egymás után Müllert és Zackewitzet! Mondja azt nekik, hogy valami tönkrement, és a gondnoknak utána kellene néznie.

— És ha kötekedni fognak?
— Mondja azt, hogy sürgős és veszélyes!

— Azonnal?

— Igen, most azonnal. Müllernél kezdje, a másodikon! Aztán Zackewitzet hívja! Én elindulok.

Lifttel mentem, szívtam még egyet-kettőt a cigarettámból, aztán beledobtam a lift melletti hamutálba.

Müller a 215-ösben lakott. Nadrágom hátsó zsebébe toltam a Beretát, és kopogtam. — A gondnok vagyok!

— Pillanat.

Megfordult a zár. Müller magas, szőke, vékony testalkatú férfi volt. Kék szemével ártatlanul tekintett a világba, mint egy gyermek. Valószínűleg éppen fürödhetett, testét ugyanis fehér fürdőlepedőbe csavarta.

— Mi romlott el? — kérdezte.

— A klímaberendezés — feleltem. Az ablakhoz kellett mennem, ott volt az alkalmas hely Koslowski leterítésére.

— Remélem, nincs ellenére, ha most visszamegyek a fürdőszobába?

Megráztam a fejem. Müller eltűnt a fürdőszobában, és bezárta az ajtót, én pedig az ablakhoz léptem. Zárva volt. A függöny be volt húzva. Lenéztem: Paul ott ült a Golfban, a volán mögött. A lőállás kitűnő, ám ez az ablak rendben lévőnek tűnt.

— Minden rendben! — kiáltottam be Müllernek. — Lehet, hogy még egyszer vissza kell jönnöm.

— Mikor?

— Úgy öt perc múlva.

— Akkor addig várok a fürdés-sel.

Kimentem a szobából, és felbaktattam a lépcsőn. A 315-ös hasonló fekvésű szoba volt. Kopogtattam.

— Tessék!

— A gondnok vagyok.

Bikaerős, morcos tekintetű férfi nyitott ajtót, s közben fél szemmel a fürdőszoba felé lesett.

— Csak egy fél pillanat — mondtam. Meghallottam a fürdőszobából kiszűrődő zajokat. Amikor rávigyorgtam a pasasra, elpirult.

— Nem a sitten vagyunk — magyaráztam. — Nőket szabad fogadni, hacsak nem a személyzethez tartoznak, akik a vendégeket munkaidőben szórakoztatják.

— Mi van a klímaberendezéssel?

— Rendszerben van.

— De hisz meg se nézte!

— A hangján hallom.

Ismét lerohantam a lépcsőn. Tíz másodpercet vártam a 215-ös ajtajánál, mielőtt bekopogtam.

— Gondnok úr? — kérdezte bentről Müller.

— Igen. Sajnos.

— Nem baj. Gyorsan visszaért.

Ajtót nyitott, és azonnal az ablakhoz lépett, a klímaberendezés dobozához. Beljebb jöttem egy lépéssel, de aztán megálltam, és hirtelen berúgtam a fürdőszobaajtót.

A távcsöves precíziós puska a mosdónak volt támasztva.

A szőke Müller tajtékzott. Szemei tágra nyitva meredtek rám. Aztán a gondolatnál is gyorsabban az ágy-

hoz ugrott, és jobb kezével a fejpárnához kapott.

Jobbra vágódtam. Az első golyó elhibázott, a tükörbe fúródott. Gurulás közben előrántottam a pisztolyomat. A második lövéssel Müller éppen szegycsonton talált. A golyó olyan hevesen csapódott nekem, hogy erősen megtántorodtam. A mellény ellenére pokoli fájdalmat éreztem, és levegő után kapkodtam.

Azt hitte, kinyírt, ezért megpróbált az ágyat átugorva a fürdőszobába jutni. Minden erőmet beleadva sípcsonton rúgtam, mire elvágódott, és elejtette a pisztolyt. Aztán villámgyorsan felpattantam, előreugrottam, és a pisztolyát az ágy alá rúgtam.

— Most pedig légy oly szíves, próbáld meg megkeresni azt a vacakot! — lihegtem alig érthetően. Lehet, hogy a határőr, az az átkozott gazfickó eleve szitává lyuggatott mellényt szózott rám.

Müller jobb karját kinyújtotta. Valószínűleg nem is akart a pisztoly után nyúlni, én azonban — elhatároztam, hogy mégis ekképpen fogom értelmezni mozdulatát — ráléptem a kezére. Felüvöltött, ám ugyanolyan gyorsan el is hallgatott: ajkát összeszorítva bámult bele Berettám csövébe.

A szegycsontomban érzett fájdalom alábbhagyott. Leszálltam Müller mancsáról. Megpróbálta mozgatni ujjait, s közben nyöszörgött. Egyetlen okot sem találtam, amiért sajnálhattam volna. Ha Petrovics megjelent volna, és tényleg létrejött

volna az üzlet, akkor ez a féreg itt szemrebbenés nélkül leterítette volna a Golfban ülő férfit, akit még csak nem is ismert.

— Feküdj az ágyra!

Kínkeservvel feltápászkodott, odatámolygott az ágyhoz, és rázuhant. Én az ablakhoz mentem, kinyitottam, és egy éleset füttyentettem. Koslowski felnézett. Légvonalban alig harminc méter lehetett a távolság. Tisztán láttam, hogyan gyöngyözik a Polyák homloka. Kiszállt, és merev lábakkal a szálloda bejáratához ballagott.

Ebben a pillanatban vett erőt rajtam a fáradtság. Most először engedhettem meg magamnak lelkiismeret-furdalás nélkül, a Bauer-cégnél történt betörés óta.

Ez az ágyon fekvő pasas volt az utolsó mohikán. A zürichi gép már tíz perce leszállt, König és emberei időközben begyűjtötték Petrovicsot. Beleroskadtam az ablak alatt álló fotelba, és cigarettára gyújtottam.

— Műhiba — mondtam a magát Müllernek hívó szőke felé fordulva. — Akkor is feltűnést kelthet az ember, ha túl kedves és túlzottan segítőkész a szálloda személyzetével szemben. Előtted biz' isten nem találkoztam még olyannal, aki ennyire zokszó nélkül tűrte volna, hogy közvetlenül fürdés előtt zavarják. De ne

is törődj vele! Jó társaságba kerülsz. Petrovics is a horgunkra akadt.

A nyitott ajtón Paul Koslowski, a Polyák viharzott be a szobába. Zihálva megállt az ágy mellett, és Müllerre bámult. — Ez miért él még mindig? — szólt nekem címzett kérdése, miközben rám se nézett.

— Mert egyelőre még lélegzik — feleltem.

Koslowski mögött két, számomra ismeretlen bőrkabátos férfi jelent meg. Akárcsak a filmekben: a titkosrendőrség tagjait bőrkabátba bújtatva szerepeltetik, hogy a nézők előtt rögtön megvilágosodjék kilétük.

— König várja a jelentését, Mattek — mondta egyikük, miután megbilincseltek és kiteszogatták az ajtón Müllert.

— Itt ne felejtsd a puskát! — mondtam neki. — A szobalány véletlenül még kárt tesz magában.

Káromkodások közepette kihozta

a fegyvert a fürdőszobából, és utoljára megállt a nyitott ajtóban: — König várja a jelentésedet, Mattek — ismételte.

Koslowski ferdén, megkönnyebülten vigyorgott: — Robot ez a srác, vagy lemezt nyelt? — kérdezte.

A bőrkabátos férfi morgott valamit.

— Tudom, tudom — szóltam —, König várja a jelentésemet. Adja át neki szívélyes üdvözetemet! És a számomra ismeretlen hölgyeménynek is, akivel múlt éjszaka együtt hált.

Az ajtó nagy robajjal becsapódott mögöttem. Újfent rágyújtottam, Koslowski pedig leült az ágyra.

— És most? — kérdezte.

— Elvegyülünk a bárban az amcsik között, úgy teszünk, mintha a csoporthoz tartoznánk, a számlát pedig majd az American Express fizeti.

VÉGE

JOHN SINCLAIR

A szellemvadász

*BORZONGÁS,
KALAND,
RETTEGÉS*

**Történetek
az árnyékvilágból**

Keresse az újságárosoknál!

**BASTEI
BUDAPEST**

ARANY KÖTÖTÜ

Az európai nők
kötős lapja

Kötésminták kezdőknek
és profiknak

A szezon slágerei
CSAK 78 FORINTÉRT

Megjelenik havonta,
kapható az újságárusoknál

MEGRENDELŐLAP

Megrendelem a Peter Mattek: A SZUPERZSARU c. regényfüzet-sorozatot példányban az alábbi címre:

Megrendelő neve: _____

Címe (város, község, kerület): _____

utca, tér, ltp.: _____

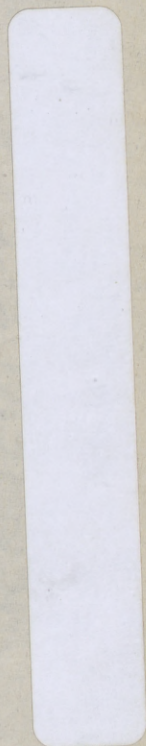
emelet, ajtó: _____

irányítószám: _____

**Előfizetési díj: egy évre 576 Ft
fél évre 288 Ft**

Az előfizetési díjat a részemre küldendő átutalási postautalványon egyenlítem ki.

_____ aláírás
A megrendelőlapot borítékban, *bérmentesítve* az alábbi címre kérjük feladni:
PETER MATTEK SZERKESZTŐSÉG, 1053 Budapest V., Kossuth Lajos u. 4. II/6.

DR. STEFAN FRANK

EGY ORVOS KÜLÖNLEGES ESETEI

Hosszú évek óta növekvő népszerűségnek örvend egész Európában a Bastei Verlag regénysorozata. Eddig több mint 1000 füzet jelent meg a rokonszenves orvosról, dr. Stefan Frankról, aki egész életét a betegeknek szenteli.

SZERELEM, IZGALOM, EMBERSÉG.

Ez lehetne a regények mottója, és reméljük, hogy a Kedves Olvasó mindezt megtalálja a mostantól havonta jelentkező sorozatban. Az 1000 regény garancia arra, hogy mindig érdekes olvasmányt adjunk az Önök kezébe, és megígérjük, hogy ha igénylik, akkor gyakrabban is jelentkezünk.

**Jó szórakozást kíván:
a Szerkesztőség**

**BASTEI
BUDAPEST**

BASTEI BUDAPEST

Peter Mattek

A SZUPERZSARU

Következő regényünk:

Bejrúti tűzkatlan

Hamisa Khalil úgy fogta a Kalasnyikovot, akár egy angol az esernyőjét: lazán, mégis mindig használatra készen. A kőfal előtt, amelynek tövében Hamiséval meghúzódunk, őszöreg, porral, hamuval és murvával teleszórt Mercedes állt. A Katyusák rakétái néhány pillanattal ezelőtt kurtították meg egy újabb emelettel a környező házakat. Most, miután a por és a füst feloszlott, Nyugat-Bejrút fölött újra kegyetlenül tűzött a nap. A déli hőséget a korhadás és az égés szaga itatta át. A megszokott frissítő tengeri szél elmaradt valahol.

